BANANA YOSHIMOTO (pe numele adevărat Maiko Yoshimoto), fiica unui scriitor influent în Japonia anilor '50–'60, s-a născut în 1964, la Tokio. Se pare că prenumele pe care l-a ales ca pseudonim este un omagiu adus poetului Basho („banană" în japoneza veche). La numai 23 de ani, când termină facultatea, îi apare primul roman, *Kitchen*, care devine rapid un best-seller, primește două premii literare importante și este ecranizat, filmul bucurându-se și el de mare succes. A mai scris *Tugumi*, de asemenea ecranizat și premiat, *Utakata, Amurita, N.P., Șopârla, Coșul cu fructe* etc., toate confirmând locul unic pe care îl ocupă în literatura japoneză contemporană. Opera ei a fost publicată în peste douăzeci de țări.

BANANA YOSHIMOTO

Kitchen

Traducere din japoneză de
IRINA HOLCA

HUMANITAS
BUCUREȘTI

KITCHEN

Kitchen 1

Dintre toate locurile din lume, cel mai mult îmi place bucătăria. De oriunde-ar fi, oricum ar fi, dacă e bucătărie, dacă e un loc unde se prepară mâncare, e suficient pentru mine. E bine să fie complet utilată și ordonată. Să aibă cât mai multe prosoape curate și uscate, gresia să strălucească de curățenie.

Dar îmi plac la nebunie și bucătăriile grozav de murdare. Pe jos să fie împrăștiate coji de legume, tălpile papucilor să ți se înnegrească de la atâta murdărie, dar să fie straniu de mare. Rezemat de perete, un frigider imens, plin cu destulă mâncare cât să treci iarna; eu mă sprijin cu mâna de ușa lui de metal. Când ridic ochii de la aragazul mânjit de grăsime, de la cuțitele ruginite, pe fereastră se văd strălucind trist stelele.

Doar eu și bucătăria. E puțin mai încurajator să gândesc așa, decât să cred că sunt chiar singură pe lume.

Adesea, când mă doboară oboseala, stau și mă gândesc... mi-ar plăcea, atunci când o fi să mor, să-mi dau ultima suflare în bucătărie. Vreau să-mi privesc moartea în față fără frică, fie într-un loc rece și singuratic, fie într-unul călduț, alături de cineva — dacă e bucătărie, altceva nu-mi mai trebuie...

Până să mă „culeagă" familia Tanabe, dormeam în fiecare zi în bucătărie. Într-o dimineață, mi-am dat

seama că, oriunde m-aș fi aflat, când nu puteam să dorm, plecam din camera mea în căutarea unui loc mai primitor, și cel mai bine mă lua somnul lângă frigider.

Mă numesc Sakurai Mikage. Părinții mei au murit amândoi tineri. După moartea lor, m-au crescut bunicii. Când am intrat la gimnaziu, bunicul a murit. De-atunci, am rămas numai cu bunica.

Acum câteva zile s-a stins și bunica. A fost un șoc pentru mine.

De-a lungul anilor, membrii familiei mele s-au tot împuținat; când mi-am dat seama că nu mai am pe nimeni, toate lucrurile din jur au devenit ireale, o înșelătorie. După atâta vreme, am rămas singură în camera asta unde m-am născut și am crescut. Incredibil.

Ca o scenă dintr-un SF. Întunericul universului.

La trei zile după înmormântare, încă nu-mi revenisem.

Plină până la refuz de tristețea și lacrimile pe care nu le puteam vărsa, mi-am ademenit ușurel somnul în bucătăria luminoasă și tăcută. Mi-am întins *futonul* și m-am cuibărit sub pătură, ca Linus. Zumzăitul frigiderului mă apăra de singurătate. Am petrecut acolo o noapte lungă, simțindu-mă cât de cât în siguranță, până când, în sfârșit, s-a luminat de ziuă.

Voisem doar să dorm sub stele. Să mă trezesc în lumina dimineții.

Toate celelalte lucruri își urmaseră calm cursul în jurul meu.

Dar... asta nu putea dura la nesfârșit. Realitatea e un lucru teribil.

Oricât de mulți bani ar fi pus bunica deoparte, pentru o singură persoană casa era prea mare și prea scumpă. Trebuia să găsesc altceva.

Așa că am cumpărat un ziar cu anunțuri imobiliare, dar toate camerele păreau la fel, și m-a luat cu amețeală. Mutatul va fi o problemă. E nevoie de multă energie.

Eu, una, nu mă prea simțeam în stare; de la dormitul în bucătărie mă dureau toate încheieturile; ar fi trebuit să-mi pun gândurile în ordine — dar... să mă duc să văd apartamente! Să car bagaje! Să instalez un telefon! Era prea mult; dându-mi seama de balamucul care avea să urmeze, m-a apucat disperarea și m-am băgat oftând în pat. N-o să uit niciodată după-amiaza aceea în care minunile, una după alta, au început să-mi treacă pragul.

„Driiing", s-a auzit deodată soneria.

Era o după-amiază de primăvară puțin cețoasă. Mă săturasem până peste cap să frunzăresc mica publicitate, dar, gândindu-mă că până la urmă tot va trebui să mă mut, mă dedicasem trup și suflet împachetării revistelor și le legam cu sfoară. În grabă, am fugit la ușă îmbrăcată într-un fel de pijamale și, fără să mă gândesc de două ori, am răsucit cheia și am deschis ușa. (Din fericire, nu era un hoț.) În prag stătea Yūichi.

— Mulțumesc pentru ajutor, am zis.

La înmormântare fusese foarte săritor tânărul acesta cu un an mai mic decât mine. Aflasem că eram colegi la facultate. În perioada asta eu nu mă mai dusesem la cursuri.

— N-ai pentru ce, a zis el. Ți-ai găsit apartament?

— Încă nu, am zis eu, râzând.

— Aha.

— Intră, te servesc cu un ceai.

— Nu, știi, acum mă grăbesc, a zâmbit el. Am vrut doar să trec să-ți spun ceva. Am vorbit și cu mama, nu vrei să vii să stai la noi o vreme?

— Cum?!?

— Oricum, vino pe la noi diseară la 7. Asta-i harta.

— ???

Uimită, am luat fără să spun o vorbă hârtia din mâna lui.

— OK, ai grijă. Și eu, și mama ne-am bucura foarte tare dacă ai veni, Mikage.

A zâmbit din nou. Omul ăsta din holul casei mele avea un zâmbet atât de strălucitor, încât nu-mi mai puteam lua ochii de la el. Poate și din cauză că îmi spusese pe nume.

— Bine, o să vin.

Dac-aș fi răutăcioasă, aș zice că probabil m-a vrăjit cumva. Dar atitudinea lui a fost așa de „cool", încât mi-a venit ușor să am încredere în el. Atunci când ești sub influența unei vrăji, în întunericul din fața ta vezi un singur drum posibil. L-am văzut și eu, strălucind drept, alb și sigur; așa că am răspuns „Bine, o să vin".

— Ne vedem mai târziu, a răspuns el zâmbind și a plecat.

Până la înmormântarea bunicii nu-l cunoscusem. Când Tanabe Yūichi și-a făcut apariția, în ziua înmormântării, am crezut sincer că a fost vreun iubit de-al bunicii. În timp ce aprindea bețișoarele de tămâie plângea și îi tremurau mâinile. Privindu-i portretul, a izbucnit din nou în lacrimi.

Uitându-mă la el, am ajuns să cred că dragostea lui pentru bunica era mai mare decât a mea. Părea pur și simplu doborât de tristețe.

Ștergându-și fața cu batista, mi-a zis:

— Dați-mi voie să vă ajut cu ceva.

După care ne-a ajutat în toate felurile posibile.

Tanabe, Yūichi.

Eram probabil foarte tulburată, fiindcă mi-a luat ceva vreme până să îmi aduc aminte unde îi auzisem numele.

El era băiatul care lucra cu jumătate de normă la florăria preferată a bunicii. Tanabe e băiat bun, astăzi a făcut asta și ailaltă.... cuvintele astea mi-au sunat adesea în urechi. Bunicii îi plăceau foarte mult florile și voia să avem mereu în bucătărie câteva, așa că mergea de două ori pe săptămână la florărie. O dată cred că a venit și el până la noi acasă, mergând încet în spatele bunicii cu un ghiveci mare cu flori în brațe.

Avea mâinile și picioarele lungi, o față plăcută. Nu-i cunoșteam părinții, dar cred că îl văzusem de multe ori lucrând la florărie, foarte concentrat. Chiar și după ce l-am cunoscut puțin mai bine, senzația de detașare pe care mi-o lăsa nu s-a schimbat. Oricât de amabil ar fi vorbit și s-ar fi purtat, părea că trăiește singur, într-o lume numai a lui.

Asta e tot ce știam despre el, în rest era un străin ca oricare altul.

Spre seară, a început să plouă. Mergeam cu harta în mână, prin întunericul orașului învăluit de aburul ploii călduțe de primăvară. Blocul în care locuia familia Tanabe se afla chiar de partea cealaltă a parcului din fața casei mele. Trecând prin parc, mă sufoca mirosul ierbii. Am pășit pe cărările umede în care lumina se reflecta în toate culorile curcubeului.

Drept să spun, mă duceam acasă la familia Tanabe doar pentru că fusesem invitată. Nu mă gândeam la nimic altceva.

Privind în sus la blocul în care stătea el, m-am gândit că de la etajul 10, de-acolo de sus, se vede foarte frumos orașul seara.

Am coborât din lift și am mers până în fața ușii, atentă la ecoul pașilor mei, care răsuna pe tot coridorul. Am sunat și în prag a apărut deodată Yūichi.

— Bine-ai venit, a spus el.

— Scuze pentru deranj, am spus eu, intrând într-o încăpere ciudată.

Mai întâi, în spațiul care dădea spre bucătărie — o bucătărie foarte mare —, ochii îți cădeau pe o canapea imensă, așezată chiar în fața dulapului cu veselă și tacâmuri. Nu o masă sau un covor, ci o canapea, cu tapițerie bej, genul care ar apărea într-o reclamă, genul pe care se adună toată familia la televizor, pe care te-ai aștepta să vezi un câine mare, neobișnuit pentru o casă japoneză — într-un cuvânt, o canapea într-adevăr superbă.

În fața ferestrei care dădea în balcon era o junglă de plante, care în ghivece, care în răsadnițe; de altfel, toată casa era plină de flori: oriunde priveai, mai bine de o duzină de vaze de toate formele și culorile erau pline cu flori de sezon.

— Mama o să vină imediat de la serviciu. Dacă vrei, până atunci poți să vizitezi puțin casa. Ce vrei să-ți arăt, ca să-ți faci o părere? a întrebat Yūichi în timp ce pregătea ceaiul.

— Ce părere? am zis eu, așezându-mă pe canapeaua moale și confortabilă.

— Despre gusturile stăpânilor casei. Știi tu, se zice adesea că cel mai bine poți să îți dai seama dacă te uiți în baie.

Îmi vorbea calm și zâmbitor.

— Aș vrea să văd bucătăria, am zis eu.

— Aici, a zis el. Uită-te la ce vrei tu.

L-am lăsat să prepare ceaiul și am trecut în revistă bucătăria.

Podeaua de lemn, acoperită cu un covoraș; papucii din picioarele lui Yūichi, de bună calitate; strictul necesar în materie de aparatură electrocasnică, într-o ordine perfectă. O tigaie Silverstone, un cuțit nemțesc de curățat legumele. Și bunica, deși nu se prea îndemna la gătit, ar fi curățat legumele cu bucurie, dacă ar fi avut așa ceva.

Sub lumina unui neon mic, tacâmurile, fiecare cu rânduiala lui; pahare strălucitoare. Privite mai îndeaproape, chiar dacă nu erau seturi, erau toate de calitate. Mai ales vasele în care se prepara mâncarea... dar, de exemplu, și bolurile sau farfuriile pentru mâncărurile gratinate, farfuriile mari sau halbele de bere cu capac, și astea erau bune. Yūichi mi-a dat voie să mă uit și în micul frigider: totul era frumos și ordonat, nimic aruncat la întâmplare.

Am încuviințat mormăind și m-am plimbat peste tot. Era o bucătărie frumoasă. M-am îndrăgostit de ea la prima vedere.

Când m-am întors pe canapea, era gata și ceaiul.

De cele mai multe ori, când stăteam într-o casă necunoscută, față în față cu un om la fel de necunoscut, mă simțeam invadată de o tristețe înfiorătoare.

Am privit în ochi propria-mi reflecție din geamul mare, pe care întunericul se scurgea, amestecându-se cu imaginea orașului cotropit de ploaie.

Acum, era chiar plăcut să știu că nu am pe nimeni pe lume, că mă pot duce oriunde și face orice. Era prima dată când puteam atinge cu mâna, puteam vedea cu propriii ochi o lume incredibil de largă, un întuneric așa de dens, atâtea lucruri interesante sau triste. Parcă până acum privisem lumea cu un singur ochi.

— De ce m-ați invitat la voi? am întrebat.

— Mi s-a părut că ai nevoie de ajutor, a zis el, îngustându-și ochii într-un zâmbet amabil. Mă înțelegeam bine cu bunica ta, ei îi plăcea de mine; apoi, noi avem o grămadă de spațiu în plus aici, iar tu o să trebuiască în curând să te muți, nu?

— Mda, proprietarul mă mai lasă să stau încă puțin, dar...

— Vezi? Dup-aia o să vii să stai cu noi, a zis el, de parcă era singurul lucru de bun-simț din lume.

Atitudinea lui de acum nu era neapărat primitoare, dar nici detașată; cu toate astea, m-am simțit deodată învăluită de o căldură plăcută. Nu știu de ce, aproape că mi-a venit să plâng. În momentul acela, ușa s-a deschis cu zgomot și în încăpere a intrat în fugă, gâfâind, o femeie incredibil de frumoasă. Speriată, am făcut ochii mari. Nu era foarte tânără, dar arăta extrem de bine. După hainele pe care le purta, după machiajul destul de exagerat, mi-am dat seama că avea o slujbă „de noapte".

— E Sakurai Mikage, m-a prezentat Yūichi.

Cu o voce puțin răgușită, gâfâind încă, ea a răspuns:

— Încântată de cunoștință.

Apoi, râzând:

— Sunt mama lui Yūichi. Eriko.

Mama lui? De uimire, nu-mi mai puteam lua ochii de la ea. Părul lung până la umeri, ochii adânci și strălucitori, gura frumos conturată, nasul lung și subțire — întreaga ei ființă emana o forță vitală ca o lumină, care făcea aerul să vibreze. Parcă nu era om. Nu mai văzusem o ființă ca ea. Fixând-o în continuare — privirea mea ar fi putut să-i pară chiar nepoliticoasă —, am spus, în cele din urmă, întorcându-i zâmbetul:

— Încântată.

— Sper să ne înțelegem bine de mâine, mi-a zis ea cu blândețe, și apoi, întorcându-se către Yūichi, a continuat grăbită: Îmi pare rău, Yūichi. Nu pot să rămân. Am zis că mă duc la toaletă și am tras o fugă până acasă. O să-mi fac ceva timp de dimineață. Până atunci, pregătește-i tu lui Mikage ce-i trebuie pentru la noapte.

Apoi s-a îndreptat spre hol, fluturându-și rochia roșie.

— Te duc eu cu mașina, a zis Yūichi.

— Vai, v-ați deranjat numai pentru mine, am exclamat eu.

— Nu, nu, doar că nu mi-am închipuit că o să fie atât de mult de lucru la restaurant, scuză-mă că plec în grabă. Ne vedem mâine dimineață!

Și a ieșit, pe tocurile ei înalte. Înainte de a o urma, Yūichi mi-a zis:

— Cât aștepți, uită-te la televizor.

Am rămas deodată singură. Sigur, dacă m-aș fi uitat mai de aproape la ea, probabil că aș fi descoperit un rid, un dinte puțin strâmb, ceva, orice, care să demonstreze că este totuși o ființă umană. Chiar și așa, îți lua răsuflarea. Te făcea să-ți dorești s-o revezi. Și după ce pleca, imaginea ei continua să strălucească în inima ta, cu blândețe și căldură — asta înseamnă să ai puterea de a fascina oamenii, mi-am dat eu seama. Ca atunci când Helen Keller a înțeles pentru prima dată ce este apa, cuvântul „fascinație" a părut să prindă viață și culoare în fața ochilor mei. Poate exagerez, dar adevărul este că întâlnirea asta m-a impresionat foarte tare.

Zdrăngănind din cheile de la mașină, a apărut și Yūichi. Și-a scos pantofii și a zis:

— Dacă nu putea să lipsească decât zece minute, mai bine dădea un telefon.

Așezată pe canapea, am mormăit ceva.

— Zi, Mikage, te-a speriat mama?

— Mda, păi cum poate arăta cineva așa de bine?! am mărturisit eu, într-un acces de sinceritate.

Yūichi a râs, apoi s-a ridicat și a venit să se așeze pe podea chiar în fața mea.

— Și-a făcut operație estetică.

— Da?! am zis eu, prefăcându-mă că sunt calmă. De aia mi s-a părut că nu semănați deloc la față.

— Și-n plus, nu ți-ai dat seama? a continuat Yūichi, de parcă nu se mai putea abține. E bărbat.

Deja era prea mult. Uitând să și clipesc, m-am holbat la Yūichi, fără să spun o vorbă. Am așteptat să spună: ei, am glumit. Degetele alea subțiri, gesturile, felul în care mergea?!? Ținându-mi răsuflarea, mi-am adus aminte de chipul ei fermecător, și am așteptat. Dar Yūichi mă privea în continuare încântat, fără să zică nimic.

— Dar... am deschis eu în cele din urmă gura. Dar i-ai zis „mamă". Nu așa i-ai zis?

— Păi ce, tu în locul meu, dacă ar arăta așa, i-ai zice „tată"?

Vorbise foarte calm. Avea dreptate, m-am gândit. Răspunsul lui era logic.

— Eriko e numele adevărat?

— Nici vorbă. Cred că e Yuji.

M-a luat cu amețeală. Înțelegând în cele din urmă tot ce auzisem, am întrebat:

— Atunci, pe tine cine te-a născut?

— Demult, Eriko era bărbat. În tinerețe. S-a căsătorit, iar soția lui a fost mama mea adevărată.

— Ce fel de om era? am întrebat eu, fiindcă nu puteam deloc să mi-o imaginez.

— Nici eu nu mai țin minte. A murit când eram foarte mic. Am o poză, vrei s-o vezi?

— Da, am dat eu din cap.

Fără să se ridice, și-a tras geanta mai aproape, a scos din portofel o fotografie veche și mi-a întins-o. O față comună. Păr scurt, ochii și nasul mici. Nu-i puteai ghici vârsta și-ți lăsa o impresie stranie. În timp ce eu tăceam, el m-a întrebat:

— Nu ți se pare ciudată rău de tot?

Am râs, încurcată.

— Eriko, dintr-un motiv sau altul, a ajuns să trăiască din copilărie în casa mamei mele. Au crescut împreună. Și pe vremea când era bărbat, arăta bine și era foarte curtat. Nu știu cum se face că a ajuns cu o persoană așa de...

A zâmbit uitându-se la poza mamei sale.

— S-a îndrăgostit nebunește de mama și, renunțând la toate, au fugit împreună.

Îl ascultam dând din când în când din cap.

— Când a murit mama, și-a dat demisia. Eu eram încă mic atunci. Neștiind ce altceva să facă, s-a hotărât să devină femeie. S-a gândit că, oricum, n-o să se mai îndrăgostească niciodată. Înainte să devină femeie, era un tip foarte tăcut și retras, să știi. Fiindcă nu-i plăceau jumătățile de măsură, s-a operat de sus până jos, iar cu banii rămași a cumpărat magazinul ăsta și m-a crescut pe mine. O mamă singură, așa se zice, nu?

Iar a râs.

— Ce viață super! am bâlbâit eu.

— Dar încă n-a murit! a exclamat Yūichi.

Să cred ce aud, oare ăsta e chiar adevărul... cu cât auzeam mai mult despre familia asta, cu atât înțelegeam mai puțin.

Dar bucătăria lor îmi inspira încredere. În plus, între cei doi, atât de diferiți de altfel, existau și asemă-

nări. Când zâmbeau, fața li se lumina, ca a lui Buddha. Iar mie ăsta mi se părea un lucru foarte bun.

— Eu n-o să fiu aici de dimineață, așa că, dacă ai nevoie de ceva, ia-ți singură, ca la tine acasă.

Somnoros, Yūichi mi-a dat o pătură și-o pijama, mi-a explicat cum să folosesc dușul și mi-a arătat de unde să iau prosoape.

După ce ascultasem povestea mamei lui Yūichi — fantasmagorică! — neștiind ce altceva să facem, am început să ne uităm la o casetă video. Între timp, am vorbit despre florărie, despre bunica, și deodată ne-am trezit că era deja 1 noaptea. Canapeaua aia era foarte confortabilă. Atât de moale și largă și adâncă încât, dacă apucai să te așezi, nu-ți mai venea să te ridici niciodată.

— Auzi, așa-i că mama ta s-a dus o dată la un magazin de mobilă, s-a așezat pe canapeaua asta și imediat a simțit că trebuie s-o cumpere? am întrebat eu.

— Bingo! Așa trăiește ea, cum îi vine. Are puterea de a transforma în realitate tot ce-i trece prin cap. Super, nu?

Chiar că așa e, am încuviințat eu.

— Știi ceva? Până una alta, canapeaua asta o să fie patul tău. Poftim, i-am găsit o întrebuințare, foarte bine! a zis el.

— A mea? am întrebat eu în șoaptă. Chiar pot să dorm aici?

— Îhî, a zis el hotărât.

— Mulțumesc, am murmurat.

Terminându-și explicațiile, mi-a zis noapte bună și s-a dus la el în cameră.

Și mie îmi era somn.

În timp ce făceam duș într-o baie străină, simțeam pentru prima dată după multă vreme cum apa fier-

binte îmi alunga oboseala. Am început să mă întreb ce-o fi în capul meu.

M-am îmbrăcat în pijamaua de împrumut și m-am dus înapoi în camera tăcută. În picioarele goale pe dușumea, am mai dat o raită prin bucătărie. O bucătărie foarte frumoasă, chiar așa. Ajungând înapoi pe canapeaua care devenise patul meu pentru noaptea asta, am stins lumina. Pe pervaz, scăldate într-o lumină palidă și încadrând priveliștea nopții splendide văzută de la etajul 10, florile din ghivece respirau ușor. Noaptea... ploaia se oprise și picăturile de umezeală străluceau în aerul limpede, reflectându-se superb în fereastră.

M-am cuibărit în pătură și, dându-mi seama că și în noaptea asta o să dorm aproape de o bucătărie, am zâmbit. Dar nu mă simțeam singură. Probabil fusesem în așteptare. Probabil sperasem să găsesc un loc în care să pot uita, chiar și pentru o clipă, tot ce mi se întâmplase sau urma să mi se întâmple. Măcar acum nu mai sunt chiar singură, și tristețea nu poate să fie mai mare de atâta. Florile, bucătăria, cineva sub același acoperiș cu mine, liniștea asta... era minunat. Locul ăsta era cel mai bun din lume. Simțindu-mă în siguranță, am adormit.

M-a trezit zgomotul apei curgând. Era o dimineață orbitoare. În bucătărie, cu spatele la mine, „Eriko". Hainele pe care le purta acum erau cât se poate de obișnuite, în comparație cu cele de ieri. Auzindu-mă mișcând, s-a întors și mi-a zis:

— Bună dimineața.

Fața, plină de viață și culoare, contrasta puternic cu hainele ei de acum, și asta m-a făcut să mă trezesc de-a binelea.

— Bună dimineața.

Se uita încurcată în frigider.

— Știi, stomacul meu începe să ceară de mâncare încă dinainte de a deschide ochii. Doar că în casa asta nu găsești niciodată nimic. Cred că o să comand de la restaurant. Tu ce vrei?

Ridicându-mă din pat, am zis:

— Pregătesc eu ceva.

— Serios? Nu ți-e frică să umbli cu cuțitele așa, cu ochii cârpiți de somn?

— Nu, e OK.

Camera era plină de soare, de parcă ar fi avut tavanul de sticlă. Avea o vedere panoramică spre cerul de aur albastru cald, ce se întindea la nesfârșit, oriunde te uitai. Te dureau ochii de la atâta lumină.

De fericire că mă aflam în bucătăria asta care îmi plăcea atât de mult, mi-a pierit și somnul; apoi, brusc, mi-am adus aminte că Eriko e de fapt bărbat și, involuntar, m-am uitat la ea. Senzația de déjà-vu m-a răvășit ca o furtună.

Lumina dimineții revărsându-se în camera asta plină de praf, mirosind a lemn proaspăt; în mijlocul ei, cu o pernă în brațe, ea se întinsese și se uita la televizor — m-a trecut un val de nostalgie.

A mâncat cu poftă ouăle și salata de castraveți făcute de mine.

Pe la prânz, de afară răzbăteau până la noi glasurile copiilor jucându-se în curtea blocului, sub soarele primăvăratic.

În lumina molatecă, plantele de pe pervaz păreau de un verde strălucitor; câțiva nori scămoși defilau alene pe cerul de un albastru pal.

O amiază călduță și fără griji.

Mi se părea ciudat să mănânc micul dejun (la prânz) cu o persoană necunoscută, a cărei existen-

ță nu o bănuiam și nu mi-aș fi putut-o nici măcar imagina ieri dimineață.

Fiindcă nu aveau masă, așezasem totul direct pe jos. Razele soarelui treceau prin pahare, făcând să tremure pe podea reflecția verde a ceaiului rece japonez.

— Yūichi, a zis deodată Eriko privindu-mă în ochi, mi-a spus mai demult că tu semeni cu Wan-chan al nostru, și avea dreptate.

— Cine e Wan-chan?

Un câine pe care l-am avut.

— Aha.

Semănam cu câinele lor.

— Avea ochii blânzi, blana moale... Prima dată când l-am văzut, scheuna de să-și dea duhul. Serios.

— Da?

Nu cred că era Saint-Bernard, dar dacă ar fi fost, asemănarea nu-mi prea plăcea.

— Când a murit Wan-chan, Yūichi nici n-a mai vrut să mănânce. De aia îl interesează problemele tale așa de mult. Nu garantez că e vorba de dragoste, așa ca între un bărbat și o femeie, dar... a râs ea.

— Mulțumesc, oricum, am zis.

— Bunica ta îl plăcea, știi.

— Da, Yūichi îi era foarte drag bunicii.

— Ei, fiindcă n-a fost crescut ca la carte, copilul ăsta n-a ieșit chiar cum trebuie.

— N-a ieșit cum trebuie? am râs eu.

— Mda, a zis ea cu un surâs matern. Emoțional e confuz, în relațiile cu oamenii e cam rece, are multe defecte... Dar am vrut să cresc un copil cu inima bună, și doar pe asta am insistat. Copilul ăsta are o inimă de aur.

— Da, înțeleg.

— Și tu ai inima bună.

El, adică ea, a zâmbit larg. Un zâmbet timid, ca al homosexualilor din New York pe care îi vezi adesea la televizor. Dar nu, nu era chiar așa, ea era mai puternică. Puterea ei de a fascina, ca o lumină strălucind din adânc, o ajutase să ajungă până aici. Nu avusese efect doar asupra soției moarte, asupra fiului, asupra mea. Tot din cauza asta, ea se afundase într-o singurătate în care nici un zgomot nu putea pătrunde.

Ronțăind castraveții, mi-a spus:

— Mulți oameni una spun și alta gândesc, știi, se întâmplă adesea. Eu îți spun sincer, stai aici la noi doar atât cât vrei. Știu că ești un copil bun, și mă bucur din inimă. E rău să nu ai unde te duce atunci când ți-e greu. Așa că simte-te ca acasă, bine? și m-a privit în ochi, ca pentru a se asigura că am înțeles.

— O să vă dau bani pentru chirie, bineînțeles, am reușit eu să zic, în timp ce inima și lacrimile mi se urcaseră în gât de fericire. Până îmi găsesc un apartament, mi-ar plăcea să stau la dumneavoastră.

— OK, nu-ți face nici o grijă. Dacă ai chef, din când în când fă ceva de mâncare. Te pricepi mai bine decât Yūichi, a râs ea.

Nu-i ușor să trăiești împreună cu o persoană în vârstă. Cu cât e mai în putere, cu atât e mai greu. Adevărul este că, pe când stăteam cu bunica, nu mi-am făcut niciodată griji și m-am simțit cât se poate de bine, dar acum când îmi amintesc, nu mi se mai pare chiar așa de simplu.

Mi-a fost întotdeauna teamă de momentul când bunica avea să moară.

Când mă întorceam acasă, bunica ieșea din camera unde era televizorul și-mi zicea bine-ai venit. Dacă veneam târziu, cumpăram pe drum niște prăjituri. Bunica nu se supăra niciodată, nici dacă înnoptam

prin alte părți. Trebuia doar să o anunț dinainte. Uneori la o cafea, alteori la un ceai, ne întâlneam seara înainte de culcare în fața televizorului și mâncam prăjituri. În camera bunicii, neschimbată din copilăria mea, bârfeam, puneam lumea la cale, vorbeam despre actori sau despre întâmplările zilei trecute. Cred că și despre Yūichi tot atunci și acolo vorbisem.

Oricât de îndrăgostită și cu capul în nori aș fi fost, oricât aș fi băut și m-aș fi pierdut în aburii veseli ai alcoolului, nu uitam niciodată că bunica e singura rudă care-mi rămăsese pe lume.

Cu răsuflarea tăiată într-un colț de cameră, apăsată de tăcerea care-mi făcea pielea de găină, mi-am dat seama destul de repede că, oricât de bine și fără griji ar trăi un copil și un om în vârstă, între ei se află mereu un gol care nu poate fi umplut.

Cred că și Yūichi e la fel.

În întunericul acestui drum pustiu de munte, oare pe la ce vârstă mi-am dat seama că nu-mi pot lumina calea decât prin propriile forțe? Că deși am fost crescută cu dragoste, am fost mereu singură?

La un moment dat, fără excepție, toată lumea începe să se dezintegreze și în cele din urmă se pierde în întunericul timpului. Fiecare celulă din corpul meu știa asta, dar am continuat să merg pe drumul meu. Poate de aceea mi s-a părut normal felul în care reacționa și Yūichi.

Și așa mi-am început eu viața de parazit.

Mi-am acordat răgaz de lenevie până în mai. Astfel, fiecare nouă zi a devenit luminoasă și plină de optimism.

Mă duceam regulat la slujba mea cu jumătate de normă, apoi veneam acasă, făceam curat, mă uitam la televizor, făceam prăjituri, ce mai, ca o adevărată mamă de familie.

Puțin câte puțin, în sufletul meu începuse să pătrundă lumina, să adie vântul. Eram fericită.

Yūichi era ocupat cu școala și cu serviciul lui, Eriko cu slujba de noapte, așa că nu prea eram toți trei acasă în același timp.

La început, eram cam obosită, fiindcă nu mă obișnuisem încă să dorm într-o casă așa de „deschisă", și fiindcă făceam zilnic drumuri între fostul meu apartament și cel al familiei Tanabe, ca să îmi aduc bagajele. Dar, cu timpul, m-am obișnuit.

M-am îndrăgostit în aceeași măsură de bucătăria și de canapeaua familiei Tanabe. În locul acela mă puteam înfrupta din dulceața somnului după placul inimii. Ascultând respirația florilor, închipuindu-mi priveliștea nocturnă a orașului din spatele draperiilor, adormeam pe negândite.

Nu-mi imaginam că mi-aș mai putea dori altceva de la viață, așa că eram fericită.

Așa e mereu. Așa sunt eu, nu mă urnesc decât în al doisprezecelea ceas. Așa se întâmplase și de data asta: când nu mai speram nimic, în ultima clipă, cineva îmi oferise un pat moale și cald în care să dorm, și pentru asta le mulțumeam din inimă zeilor, deși nu știu dacă există sau nu.

În una din zilele astea, m-am dus până la vechea casă după încă o tură de bagaje.

Am avut un șoc când am deschis ușa. Casa din care mă mutasem îmi era acum străină.

Înăuntru era o liniște deplină, nimic nu mai respira. Lucrurile cu care mă obișnuisem îmi întorseseră parcă spatele. În loc de „m-am întors", mi-a venit să zic „scuze pentru deranj", și să intru în vârful degetelor.

Când a murit bunica, a încetat să mai bată și inima acestei case.

Chiar așa credeam. Nu mai e nimic de făcut... doar să mă întorc și să plec. „Tic-tac, tic-tac": imitând fără voia mea ticăitul ceasului de perete, am început să șterg frigiderul.

Deodată, a sunat telefonul. Am ridicat receptorul, și la capătul celălalt era Sōtarō. Un fost iubit de-al meu. Mă despărțisem de el când boala bunicii începuse să se agraveze.

— Alo? Mikage?

Auzindu-i vocea, aproape mi-au dat lacrimile. Am răspuns totuși fără să mă tulbur, cu o voce veselă:

— Alo, ce mai faci, nu ne-am auzit de mult!

De ce încercam oare să-mi ascund adevăratele sentimente față de el? Era mai mult decât timiditate, era o boală.

— Am văzut că nu mai vii la școală, și m-am îngrijorat, apoi am întrebat în stânga și-n dreapta, și mi-au zis că a murit bunica ta. Nu mi-a venit să cred. Ce păcat!

— Da, știi, mă cam grăbesc acum...

— Ne putem întâlni mai târziu?

— Da, bine.

În timp ce stabileam întâlnirea, am ridicat ochii și m-am uitat afară: cerul era de un gri posomorât. Norii alergau, mânați din urmă de vântul puternic. Nu există loc pentru tristețe pe lumea asta. Cu siguranță, nu există nici măcar un singur loc pentru tristețe.

Lui Sōtarō îi plăceau parcurile.

Îi plăceau locurile înverzite, spațiile deschise, câmpurile, de aia și la facultate îl găseai adesea pe o bancă în grădină sau pe marginea terenurilor de sport. Prin facultate umbla chiar și o vorbă: dacă îl cauți, du-te într-un loc cu multă verdeață. Auzisem

că voia să se angajeze într-un loc care să aibă legătură cu plantele.

Am eu ce am cu bărbații cărora le plac florile.

Pe vremea când în viața mea era liniște și pace, cu el, cel mereu liniștit și luminos, făceam un cuplu ca rupt dintr-o poză. Din cauza preferinței lui, chiar și iarna ne întâlneam în parc, dar, pentru că eu întârziam adesea și el îngheța așteptându-mă, făcuserăm în cele din urmă un compromis, alegând ca loc de întâlnire un restaurant imens de lângă parc.

Și astăzi Sōtarō mă aștepta în același restaurant, așezat la o masă cât mai aproape de parc, și privind afară. Pe fereastră se vedea un șir de copaci, legănându-se neliniștiți în bătaia vântului, pe fundalul cerului plin de nori. Strecurându-mă printre chelnerițe, m-am apropiat; când m-a observat, a zâmbit.

Așezându-mă în fața lui, am zis:

— O să plouă, nu?

— Nu, o să se însenineze. Auzi, nu ne-am mai văzut de atâta timp, și ne apucăm să vorbim despre starea vremii?

Mă liniștea fața lui zâmbitoare. Ce bine e să bei ceai după-amiaza, alături de o persoană așa de plăcută! Știu și că se agită în somn, și că își pune mult zahăr și lapte în cafea, îi cunosc și fața aia stupid-serioasă din oglindă, când încearcă să-și aranjeze părul dezordonat cu uscătorul. Dacă ne-am mai comporta ca pe vremea când eram împreună, acum eu aș fi așa de nervoasă că mi-am stricat manichiura ștergând frigiderul, că nici nu s-ar putea discuta cu mine.

— Acum stai la familia Tanabe? a zis el deodată, în timp ce pălăvrăgeam vrute și nevrute, de parcă tocmai și-ar fi adus aminte.

Am fost surprinsă, atât de surprinsă încât ceașca din mâna mea s-a înclinat și am vărsat ceaiul în farfurie.

— Despre asta vorbește toată lumea la facultate. Nu știai? a spus el râzând, cu o față încurcată.

— Nu știam că ai aflat până și tu, am zis eu.

— Prietena lui Tanabe, fosta prietenă, ar trebui să spun, nu? l-a plesnit chiar în cantina facultății.

— Cum? Din cauza mea?

— Îhm. Păi, voi doi sunteți împreună acum, nu? Cel puțin eu așa am auzit.

— Ce? Eu aud asta pentru prima dată.

— Cum adică? Doar locuiți împreună!

— Și cu mama lui! (La drept vorbind, nu era chiar adevărul adevărat.)

— Ce? Pe bune?!? a strigat Sōtarō. Pe vremuri exuberanța și sinceritatea lui îmi plăcuseră foarte mult, dar acum mi s-a părut că vorbise prea tare, și mi s-a făcut rușine.

— Tanabe ăsta... e cam ciudat, nu? a întrebat el.

— N-am idee, am răspuns eu. Nu prea ne întâlnim, și nici de vorbă nu stăm prea des. Eu am fost doar culeasă de pe stradă, ca un cățel. Nu fiindcă ar ține la mine în mod special. Și oricum, nu știu nimic despre el. Nu mi-am dat seama că o să se ajungă la așa niște prostii.

— Mă rog, eu nu prea reușesc să-mi dau seama ce îți place ție sau de cine te-ai putea îndrăgosti, a zis Sōtarō. Oricum, e bine că ai unde să stai. Cît timp poți rămâne acolo?

— Habar n-am.

— Gândește-te la asta, a râs el.

— O să încerc.

La întoarcere, am luat-o prin parc. Printre copaci se vedea blocul în care locuia familia Tanabe.

— Acolo stau, am arătat cu degetul.

— Excelent! E chiar lângă parc. Dacă aș sta acolo, m-aș trezi în fiecare dimineață la 5 și aș face o plimbare.

Sōtarō a râs. Din cauză că era înalt, trebuia să mă uit în sus la el. Dacă ar fi fost după el, m-ar fi scuturat bine, mi-ar fi găsit un apartament și m-ar fi trimis la școală în doi timpi și trei mișcări.

În trecut seriozitatea asta a lui îmi plăcea și mă făcea să-mi disprețuiesc propria delăsare. În trecut.

Era fratele cel mai mare într-o familie numeroasă, și voia bună pe care o aducea din sânul familiei sale fără să-și dea seama mă încălzea întotdeauna.

Dar, nu știu de ce, eu aveam acum nevoie de atmosfera ciudată, pașnică și luminoasă din casa Tanabe. Totuși, nu cred că-i puteam explica lui asta. Poate nu ar fi trebuit, dar așa simțeam de fiecare dată când mă întâlneam cu el. Mă întrista teribil faptul că eu sunt așa cum sunt.

— Ei bine...

Din ochi, i-am pus cu seninătate întrebarea care mă măcina, undeva în adâncul sufletului: Mai ții încă la mine?

— Ai grijă de tine, a râs el, și-n ochii lui a licărit răspunsul.

— O să încerc, am răspuns, și ne-am despărțit. Apoi, tot ce simțisem cu câteva clipe în urmă a început să se piardă în depărtare.

În seara aceea, în timp ce mă uitam la un film, ușa s-a deschis și a intrat Yūichi, în brațe cu o cutie mare.

— Bine-ai venit.

— Am cumpărat un *word-processor*! a zis el, fericit. Observasem că și el, și Eriko aveau o plăcere bolnăvicioasă de a face cumpărături. Cumpărături

importante. Mai ales aparate electronice sau electrocasnice.

— Ce bine! am zis eu.

— Vrei să scriem ceva?

— Știu și eu...

Mă gândeam să scriu versurile unui cântec, sau ceva de genul ăsta, dar Yūichi a zis:

— Știu, trebuie să scrii niște cărți poștale ca să anunți lumea că te-ai mutat.

— La ce-mi trebuie așa ceva?

— Da' ce, ai de gând să trăiești în orașul ăsta mare fără adresă, fără număr de telefon?

— Păi și dup-aia, când o să mă mut din nou, tre' să scriu altele, ce atâta bătaie de cap?

— Nțț, a făcut Yūichi, puțin impacientat, așa că am zis:

— OK, scrie-le, te rog.

Dar nu-mi puteam scoate din minte conversația cu Sōtarō, așa că am adăugat:

— Dar n-ai nimic împotrivă? Nu te deranjează?

— Cum adică? a zis el, și s-a uitat la mine cu o față ciudat de inexpresivă. Dacă aș fi fost prietena lui, cred că l-aș fi pălmuit. Am uitat pentru o clipă de poziția în care eu însămi mă aflam și l-am privit cu antipatie. Atâta lucru nu reușea să înțeleagă!

„Vă anunț că m-am mutat. Vă rog să-mi trimiteți corespondența sau să mă căutați telefonic la următoarea adresă:

Tokyo, arondismentul XX, 3-21-1, bloc XX, nr. 1002, cod poștal XXX.

Sakurai Mikage."

După ce Yūichi a scris cele de mai sus, am început să facem cópii. (Apropo, la ei în casă se afla, dosit pe undeva, și un mic copiator.) Eu scriam pe fieca-

re exemplar numele destinatarului. Yūichi îmi dădea și el o mână de ajutor. Se pare că era liber în seara aceea. Observasem că nu-i plăcea când n-avea nimic de făcut.

Timpul s-a scurs, picătură cu picătură, ca un lichid transparent, împreună cu fâșâitul stiloului pe hârtie.

Afară se stârnise furtuna. Una călduță, de primăvară. Întreaga priveliște părea să tremure în bătaia vântului. Concentrată, scriam pe cărțile poștale, unul câte unul, numele prietenilor mei. Fără să mă gândesc prea mult, ștersesem de pe listă numele lui Sōtarō. Vijelia s-a întețit. Mi se părea că aud cum se zbat copacii și firele electrice. Cu coatele sprijinite de măsuța pliantă, am încercat să-mi imaginez orașul în furtună. Habar n-aveam la ce le trebuia o măsuță pliantă în casă. O cumpărase probabil Eriko, ca să-și satisfacă unul din multele capricii care-i guvernau viața. Ea era la serviciu acum.

— Hei, nu dormi, a zis Yūichi.

— Nu dorm, am răspuns. Chiar îmi place să scriu cărți poștale, să le spun oamenilor că m-am mutat.

— Și mie. Cărți poștale, vederi din concediu...

— Auzi, dar oare... cu astea n-o să apară tot felul de zvonuri? l-am provocat eu din nou. N-o să te pomenești iar că te pălmuiesc fetele la cantina școlii?

— Asta voiai să spui și mai devreme, a râs el, puțin încurcat. M-a surprins expresia amară de pe fața lui.

— Serios, spune-mi adevărul. Nu vreau să produc neplăceri nimănui, mai ales vouă, care m-ați primit în casa voastră.

— Vorbești prostii, a spus el. Atunci, ce facem noi aici, scriem cărți poștale doar de formă?

— Cum adică de formă?

— Nici eu nu știu.

Am izbucnit în râs amândoi. Și cu asta conversația a luat sfârșit. Chiar dacă nu spusese lucrurilor pe nume, am priceput și eu, care de obicei sunt mai înceată la minte. Uitându-mă în ochii lui, în cele din urmă am priceput și eu.

Era foarte nefericit.

Cu ceva timp în urmă, Sōtarō îmi povestise că Yūichi și prietena lui se certaseră pentru că, deși erau împreună de un an, ea nu reușea să-l înțeleagă. Cică ar fi spus că nu poate să țină la o fată mai mult decât ține la, de exemplu, un stilou.

Eu nu sunt îndrăgostită de Yūichi, așa că înțeleg foarte bine ce vrea să zică. Felul în care privește Yūichi un stilou, importanța pe care i-o acordă diferă până în pânzele albe de punctul de vedere al unei fete. Pe lume există oameni care și-ar da viața pentru un stilou. Iar ăsta e un lucru infinit de trist. Pentru că eu nu-l iubeam, îl puteam înțelege mai bine.

— N-ai ce-i face, a zis deodată Yūichi, fără să ridice ochii, incomodat parcă de tăcerea care se lăsase între noi. Tu n-ai nici o vină.

— Mulțumesc, am zis eu, fără să știu de ce.

— Cu plăcere, a râs Yūichi.

Mi-am dat seama că, pentru prima dată de când locuiam în aceeași casă — mâine-poimâine se făcea o lună —, îl simțisem aproape. În felul ăsta, tot ce se poate, în curând o să mă îndrăgostesc de el. De obicei când mă îndrăgostesc, mă arunc întotdeauna cu capul înainte. Nu și de data asta. Așa cum stelele încep încet-încet să apară pe cerul plin de nori, la fel și iubirea noastră ar putea scoate capul, timid, în timpul unei discuții sincere ca cea de acum.

Și totuși... mă gândeam eu, în timp ce scriam... totuși trebuie să plec de aici. Nu-i clar că s-au despăr-

țit din cauză că eu locuiesc în casa asta? Oricât de puternică aș fi, pot oare să-mi iau din nou viața în mâini, să mă mut singură undeva? Nu-mi dădeam seama. Oricum, mă contrazic singură; de ce stau acum și scriu cărți poștale cu noua mea adresă, adresa lui? Trebuie să plec....

Deodată, ușa s-a deschis și a intrat Eriko, în brațe cu o pungă imensă de hârtie.

— Ce-i asta? De la restaurant ai adus-o? a întrebat Yūichi, întorcându-se către ea.

— Nu, la restaurant mă duc dup-aia. Am cumpărat un storcător de fructe, a exclamat fericită Eriko, scoțând o cutie mare din pungă.

Iar electrocasnice, m-am gândit eu.

— Am venit să-l las acasă. Puteți să-l folosiți dacă vreți.

— Dacă dădeai un telefon, veneam să te iau cu mașina, a spus Yūichi, în timp ce tăia cu foarfecele sfoara cu care era legat pachetul.

Din ambalajul desfăcut la repezeală și-a făcut apariția un aparat impresionant, cu care aveai impresia că ai putea face suc din absolut orice.

— M-am gândit că sucul natural face tenul frumos, a zis Eriko, entuziasmată.

— La vârsta ta, deja e cam târziu, a spus Yūichi, în timp ce citea instrucțiunile de folosire.

Ascultându-i pe cei doi vorbind atât de calm, de parcă ar fi fost cel mai normal cuplu mamă–fiu din lume, am simțit că mă ia cu amețeală. Parcă eram în „Nevastă-mea e vrăjitoare". În mijlocul anormalității generalizate, o conversație atât de veselă și normală!

— A, Mikage, ai scris prietenilor să-i anunți că te-ai mutat? Eriko s-a aplecat să se uite mai de aproape. La țanc! Am un cadou de casă nouă pei tru tine.

Din sacoșă a mai scos un pachețel, învelit bine-bine în hârtie. Înăuntru era un pahar foarte frumos, cu o banană desenată pe el.

— Poftim, să bei suc cu el, a zis Eriko.

— Numai bun pentru sucul de banane, a zis Yūichi cu o față cât se poate de serioasă.

— Grozav, am exclamat eu, și aproape mi-au dat lacrimile de bucurie.

Când va trebui să plec, o să pot lua paharul cu mine, și-apoi o să mă întorc la voi mereu-mereu, și-o să fac de mâncare. Asta aș fi vrut să spun, dar cuvintele nu voiau să-mi vină pe limbă.

Paharul meu, la care o să țin ca la ochii din cap.

A doua zi m-am dus să eliberez în mod oficial locuința mea cea veche. Reușisem, în cele din urmă, să împachetez totul. Drumul era fără întoarcere.

Era o după-amiază senină, fără nori, fără vânt. Raze dulci de soare poleiau camera copilăriei mele.

Am trecut pe la proprietar, ca să-mi cer scuze că îmi luase atâta timp să eliberez apartamentul. Am stat un pic de vorbă cu el și am băut un ceai în biroul administrativ în care intrasem de atâtea ori când eram mică. Privindu-l, mi-am dat seama cât îmbătrânise și el. Iar bunica era moartă...

Altădată, pe scăunelul ăsta stătea bunica, bând ceai împreună cu administratorul; acum, pe scaun, ce ciudat, eram așezată chiar eu, și beam ceai, și discutam despre vreme, despre cât de sigură este viața în orașul nostru...

Nu-mi venea să cred.

Parcă oameni și lucruri, toate cele din viață, se grăbiseră să-mi treacă pe sub nas, pierzându-se apoi în zare. Iar eu rămăsesem locului, descumpănită, răspunzând cu mare întârziere la stimuli.

Spun asta fiindcă nu vreau să recunosc nici în ruptul capului că eu sunt cea care s-a grăbit. Pentru că nu-i deloc așa. Toate astea mă dor încă așa de mult!

Camera scăldată acum de soare în trecut mirosea familiar. Ferestrele bucătăriei. Fețele zâmbitoare ale prietenilor, amintirea lui Sōtarō, așa cum îl vedeam întotdeauna, din profil, așezat în iarba de un verde intens din grădina facultății, vocea bunicii la telefon, atunci când o sunam seara târziu, *futonul* călduț într-o dimineață răcoroasă, sunetul papucilor bunicii pe podea, culoarea draperiilor, ceasul din perete, *tatami*... Toate lucrurile astea. Toate lucrurile astea, care n-au mai putut rămâne aici.

Când am ieșit, se înserase deja. Lumina palidă a amurgului coborâse peste oraș. Începuse să adie un vânt rece. Cu jacheta subțire fluturând, m-am dus să aștept autobuzul.

În stație, am ridicat ochii la clădirile înalte de pe ambele părți ale străzii. Șirurile de ferestre luminate pluteau pe cerul albastru-închis. Toți oamenii care se mișcau înăuntru, lifturile care urcau și coborau, toate păreau să strălucească în tăcere, topindu-se în întunericul subțire.

Așezasem ultimul pachet pe trotuar, spijinit de picioarele mele. Rămasă doar eu și cu singurătatea mea, am simțit cum în gât mi se urcă un nod ciudat de dureros, ca atunci când vrei să plângi și nu poți.

De după colț s-a arătat și autobuzul. S-a oprit încet chiar în fața mea, și oamenii, aliniați frumos, au început să urce, unul câte unul.

Era foarte aglomerat. Priveam cum cerul roșu la asfințit se pierdea peste blocuri, și nu-mi puteam lua ochii de la priveliștea aceea. Apoi am văzut că răsărise și luna, o lună nouă, care abia își începea călătoria pe cer; autobuzul s-a urnit în cele din urmă.

La următoarea stație, s-a oprit brusc, hurducându-ne pe toți, și m-am enervat. Dacă asemenea nimicuri ajung să mă irite înseamnă că sunt moartă de oboseală. Stăpânindu-mă totuși, am ridicat ochii și am privit pe fereastră, și-atunci am zărit, undeva în depărtare, un zepelin. Înainta încet, împins de vânt. M-am mai înveselit și am început să-l urmăresc. Clipind ritmic din becurile de avertizare, luneca pe cer ușor, parcă ar fi fost umbra lunii.

Deodată, o bătrânică așezată pe un scaun undeva în fața mea, lângă o fetiță, a zis cu o voce subțirică:

— Yuki, uite, balonul! Ce frumos e!

Fetița, care părea să-i fie nepoată, supărată probabil fiindcă și străzile, și autobuzul erau teribil de aglomerate, a dat din picioare și a răspuns enervată:

— Habar n-ai. Ăla nu-i nici un balon!

— Poate că ai dreptate, a zis bunica, zâmbind netulburată.

— Nu mă mai deranja... mi-e somn! Era foarte, foarte irascibilă.

Plod drăcos. Poate din cauză că eram și eu obosită îmi veniseră în minte cuvintele astea urâte. După ce le-am gândit, mi-a părut rău. Cu siguranță că o bunică n-ar spune niciodată așa ceva.

— Bine, bine. Imediat ajungem. Ei, ia uită-te în spate. Mami a adormit. Vrei s-o trezești?

— A, chiar că doarme! Întorcându-se către mama ei, care moțăia pe scaunul din spate, Yuki a izbucnit în râs.

Ce bine, mi-am spus. Câteva cuvinte bine alese din partea bunicii, și fetița asta zâmbăreață e așa de drăguță acum. Eram invidioasă. Mie așa ceva n-o să mi se mai întâmple niciodată... Nu-mi place cuvântul ăsta, „niciodată", pentru sentimentalismul lui și pentru limitele pe care le presupune. Dar în clipa aceea am

simțit cum mă apasă, cu toată greutatea și forța lui extraordinară. Jur că aș fi vrut să mă pot gândi cu calm la lucrurile astea. Să mă las legănată de autobuz, să urmăresc cu privirea micul zepelin până dincolo de orizont.

Dar, fără să-mi dau seama, lacrimile începuseră să-mi șiroiască pe obraji. Nu-mi venea să cred.

Parcă îmi pierdusem mințile. Ca și cum aș fi fost beată și, rătăcind într-un loc necunoscut, m-ar fi podidit plânsul. De rușine, m-am înroșit până în vârful urechilor. Mi-am dat singură seama de asta și am coborât în grabă din autobuz.

Am urmărit puțin cu privirea autobuzul care se îndepărta; apoi am vrut să merg mai departe, dar n-am putut. Am intrat pe o alee întunecată, m-am așezat pe pachet și, înconjurată din toate părțile de întunericul amenințător, am continuat să plâng. În viața mea nu mai plânsesem așa. Plângeam cu lacrimi fierbinți, care nu se mai opreau, și mi-am dat seama că, de când murise bunica, nu găsisem răgazul să plâng ca lumea.

Nu eram tristă pentru vreun motiv anume, pur și simplu simțeam nevoia să vărs câte o lacrimă pentru toate lucrurile din lume.

Am ridicat deodată ochii și am văzut că din fereastra deschisă de deasupra capului meu ieșeau vălătuci de abur, care se pierdeau apoi în noapte. Se auzea zarva oamenilor care munceau, zdrăngănitul oalelor și al tacâmurilor.

Era o bucătărie.

Așa cum mă și întristasem, pe negândite, m-am și înveselit. Chiar am zâmbit. Apoi m-am ridicat, mi-am scuturat fusta și am pornit-o din nou spre destinația mea, casa familiei Tanabe.

Mă rog zeilor să mă lase să trăiesc.

De cum am intrat în casă, l-am anunțat pe Yūichi că mi-e somn și m-am băgat în așternut. Fusese o zi teribil de obositoare. Dar, pentru că plânsesem, mă simțeam mult mai ușoară, așa că am adormit repede. Mi se pare că, la un moment dat, l-am auzit pe Yūichi, care venise în bucătărie să-și ia o ceașcă de ceai, spunând: ia te uită, chiar dormi... și gata.

Am avut un vis.

Se făcea că sunt în bucătăria casei din care m-am mutat astăzi pentru totdeauna și frecam chiuveta. Eram cuprinsă de nostalgie... podeaua aia gălbuie, pe care o uram cu pasiune pe vremea când locuiam acolo, îmi devenise foarte dragă acum, când trebuia să plec.

Terminasem de făcut bagajele, și rafturile erau goale. De fapt, toate pregătirile erau deja gata de ceva vreme. În spatele meu Yūichi ștergea podeaua cu o cârpă. Eram foarte impresionată că făcea asta de dragul meu.

— Hai, oprește-te puțin, să bem un ceai, am zis eu.

Camera fiind goală, avea ecou. Părea imensă.

— Bine, a zis Yūichi, ridicând capul.

Nu-i nevoie să transpiri atâta ștergând podeaua din casa unui străin, mai ales că străinul acela se va muta în curând, gândeam eu. Tipic pentru Yūichi.

— Acolo era bucătăria?

Yūichi se așezase pe un *zabuton*[1] și bea dintr-un pahar ceaiul adus de mine (împachetasem deja cești-tile de ceai).

— Cred că era o bucătărie frumoasă.

---

[1] Pernuță mică, pătrată, pe care se așază japonezii, direct pe podea.

— Mda, așa e.

Eu îmi pusesem ceaiul într-un castronel, pe care îl țineam cu amândouă mâinile, ca și cum ar fi fost un vas pentru ceremonia ceaiului. Era o liniște deplină, ca într-o cutie de sticlă. Pe perete rămăsese doar urma ceasului.

— Cât e ceasul acum? am întrebat eu.

— E deja târziu, a zis Yūichi.

— De unde știi?

— Păi, afară e întuneric și liniște.

— Atunci înseamnă că eu dau bir cu fugiții la adăpostul nopții, nu? am zis eu.

— Apropo, a spus Yūichi, așa-i că vrei să pleci și de la noi? Nu pleca!

— Apropo de ce?

L-am privit uimită.

— Poate tu crezi că și eu trăiesc după cum bate vântul, din capriciu în capriciu, ca Eriko. Dar să știi că m-am gândit bine atunci când te-am chemat să stai cu noi. Probabil eu sunt singurul care a înțeles cel mai bine că bunica ta își făcea griji pentru tine, și tot eu am înțeles și ce era în sufletul tău. Știu că, atunci când o să-ți fie din nou bine, cu adevărat bine, o să ne părăsești, o să-ți iei din nou viața în propriile mâini. Dar încă nu se poate. N-ai pe nimeni altcineva, o rudă, de exemplu, să-ți spună acest lucru, dar eu am observat. Mama are niște bani puși deoparte pentru astfel de situații. Nu doar pentru cumpărat storcătoare de fructe și alte asemenea, a râs Yūichi. Folosește-i. Cum și când vrei tu.

Yūichi mi-a explicat totul, pas cu pas, privindu-mă drept în ochi și punând atâta patimă în cuvintele sale de parcă ar fi vrut să convingă un criminal să se predea.

Eu am încuviințat.

— Bun, să revenim la ștersul podelei!

Am luat vasele și m-am dus să le spăl. În timp ce făceam asta, ascultam melodia fredonată de Yūichi, acoperită puțin de zgomotul apei.

„Vâslind încet, ca să nu tulburăm lumina lunii/ Am ancorat barca în largul promontoriului..."

— Știu piesa asta! Cum îi zice... Chiar îmi place! Cine o cântă? am întrebat eu.

— Sakuchi Momoko. E ușor de ținut minte, a râs Yūichi.

— Exact!

Eu frecam chiuveta, Yūichi spăla podeaua, și-n timpul ăsta cântam într-un glas. În bucătăria goală și tăcută din miez de noapte, vocile noastre sunau bine.

— Uite, mie aici îmi place cel mai mult, am zis eu, și-am fredonat începutul celei de-a doua strofe:

„Farul din depărtare/ Se rotește, luminând seara noastră/ Se joacă, precum razele soarelui printre frunze."

Amuzați, am reluat împreună, cu voce tare: „Farul din depărtare/ Se rotește, luminând seara noastră/ Se joacă, precum razele soarelui printre frunze."

Dar, deodată, m-a luat gura pe dinainte și am spus:

— Stai, dacă o să cântăm așa de tare, o s-o trezim pe bunica.

Mi-a părut imediat rău de ce spusesem. Cu spatele la mine, Yūichi s-a oprit brusc din ce făcea, s-a întors către mine și m-a privit supărat. Am încercat s-o dreg, râzând încurcată.

Băiatul pe care Eriko îl crescuse cu atâta blândețe se dovedi a fi un adevărat prinț, spunând:

— După ce terminăm treaba aici, în drum spre casă, să ne oprim să mâncăm *ramen* la taraba din parc.

Și m-am trezit.

Nu îmi stătea în fire să mă culc așa de devreme aici, pe canapeaua familiei Tanabe. Și totuși... Ce vis ciudat, mi-am zis, și m-am dus până în bucătărie să beau niște apă. Mă luase cu frig. Eriko nu venise acasă încă. Ora două. Încă nu ieșisem cu totul din apele visului. Ascultând zgomotul apei care curgea în chiuveta de oțel inoxidabil, mi-a trecut prin cap că n-ar strica să mă apuc s-o curăț.

Noaptea era așa de tăcută și însingurată, încât mi se părea că aud cum se mișcă stelele pe cer. Am băut un pahar de apă, care m-a uns la inimă. Era cam frig și, încălțată doar cu papuci, fără șosete, începuseră să-mi tremure picioarele.

— Salut! am auzit deodată. În spatele meu apăruse pe neașteptate Yūichi.

— Ce... ce s-a-ntâmplat? am întrebat eu, întorcându-mă către el.

— M-am trezit și mi-era cam foame, așa că am venit încoace, mă gândeam să fac niște *ramen*.

Spre deosebire de cel din vis, acest Yūichi de lângă mine avea o față somnoroasă, era ciufulit și cu hainele boțite... Cred că și eu aveam fața boțită de plânsul de mai devreme. I-am zis:

— Pregătesc eu ceva, așază-te. Pe canapeaua mea.

— O, pe canapeaua ta... a zis el, și s-a trântit pe canapea.

Micul spațiu luminat în care ne aflam părea să plutească în întunericul de afară. În bucătăria care îmi era așa de dragă, am deschis frigiderul, am tăiat legumele. Deodată, gândindu-mă, ce coinciden-

ță, să i se facă poftă tocmai de *ramen*, i-am spus în glumă lui Yūichi, fără să mă întorc spre el:

— Și în visul meu tot *ramen* voiai să mănânci.

Nici o reacție din partea lui. O fi adormit la loc, mi-am zis, și m-am întors să văd ce face. Nu dormea, ci mă privea cu cei mai mirați ochi din lume.

— Ei, ce... ce-i cu tine? am întrebat eu.

Yūichi a răspuns, bâlbâindu-se:

— Podeaua bucătăriei tale din casa în care ai stat înainte nu era cumva galbenă? Nu-i o ghicitoare!

L-am privit întâi puțin șocată, apoi, liniștindu-mă, i-am zis:

— Îți sunt recunoscătoare că ai spălat-o.

Cred că femeile acceptă genul ăsta de întâmplări ciudate mai ușor.

— M-am trezit de tot! a zis el.

Apoi, aparent conștient de faptul că reacționase cu întârziere, a mai spus:

— Acum aș vrea să-mi pui niște ceai în orice altceva, numai nu într-o ceașcă de ceai.

— Pune-ți singur!

— A, chiar! Mai bine fac niște suc cu noul nostru storcător. Vrei și tu?

— Îhm.

Yūichi a scos câteva grepfruturi din frigider și, vizibil încântat, s-a apucat să prepare sucul. În timp ce fierbeam tăițeii pentru *ramen*, mă minunam cât de mult zgomot poate să facă mașinăria respectivă, doar pentru două pahare de suc.

Era neașteptat, și în același timp normal. Un mister, și totodată un lucru absolut banal.

Pusă în cuvinte, și-ar fi pierdut farmecul. Așa că am păstrat emoția aceea fragilă ascunsă în sufletul meu. Aveam o viață lungă înainte. În lungul

șir de dimineți și seri care se vor repeta, probabil că la un moment dat o să-mi apară în vis și clipa de acum.

— E greu să devii femeie, a zis Eriko într-o seară, din senin.

Am ridicat ochii din revista pe care o citeam și am privit-o mirată. Înainte de a pleca la serviciu, Eriko, frumoasă ca întotdeauna, uda florile de pe pervaz.

— Pur și simplu mi s-a părut că tu, Mikage, promiți mult și am vrut să-ți spun asta. Eu mi-am dat seama pe când îl creșteam pe Yūichi. Am trecut prin multe, multe situații dificile. Un om care într-adevăr nu vrea să depindă de nimeni ar trebui să crească ceva. Fie că e vorba de un copil, sau pur și simplu de niște flori. În felul acesta, ajunge să-și cunoască propriile limite. Cu asta începe totul.

Cu o voce melodioasă, de parcă ar fi cântat, Eriko mi-a împărtășit propria filozofie de viață.

— Ai suferit mult, așa-i? am zis eu, mișcată.

— Ei, dacă nu ești cu adevărat disperat măcar o dată în viață, dacă în momentul acela nu reușești să înțelegi cine ești și unde te afli, lucrurile frumoase și bune o să treacă pur și simplu pe lângă tine. Eu m-am descurcat binișor, cred.

În timp ce vorbea, părul, care-i ajungea până la umeri, tremura ușor. Deseori crezi că ți s-au întâmplat prea multe lucruri rele, că drumul e atât de abrupt încât mai bine ai închide ochii..., că nici măcar dragostea nu te poate salva. Și totuși, învăluită în lumina amurgului, Eriko uda florile din fereastră cu mâinile ei delicate. Lumina soarelui, filtrată prin curgerea transparentă a apei, era atât de dulce încât aveai senzația că în curând o să apară și curcubeul.

— Cred că înțeleg, am zis eu.

— Ai un suflet atât de curat, asta îmi place la tine, Mikage. Bunica ta care te-a crescut a fost cu siguranță o persoană deosebită, a zis mama lui Yūichi.

— Într-adevăr, am râs eu.

— Ai avut noroc, a râs și ea.

Dar nu pot rămâne aici pentru totdeauna, m-am gândit, reluându-mi lectura. Nu mă gândeam cu plăcere la plecarea mea, dar era un lucru care trebuia neapărat să se întâmple.

Cândva, în viitor, când voi locui în altă parte, o să-mi aduc oare aminte cu nostalgie de locul acesta? Și, oare, mă voi întoarce vreodată în bucătăria aceasta?

Dar, până una-alta, sunt încă aici, împreună cu Eriko, cea care se încrede în propriile puteri, și cu băiatul ei cu ochii atât de buni. Asta-i tot ce contează.

O să tot cresc, o să mi se întâmple tot felul de lucruri, o să sufăr de nenumărate ori și tot de atâtea ori o să-mi revin. Nu mă voi da bătută. Nu-mi voi pierde încrederea.

Bucătăria de vis.

Astfel de vise voi avea mereu, multe, infinit de multe. Le voi păstra în suflet sau poate se vor transforma în realitate. Sau în destinații. Singură, în mulțime, sau împreună doar cu persoana iubită, în toate locurile unde voi trăi, cu siguranță voi avea așa ceva.

Lună plină (Kitchen 2)

La sfârșitul toamnei Eriko a murit.

Un nebun s-a tot ținut după ea, și-n cele din urmă a omorât-o. Tipul o văzuse în oraș, o plăcuse și o urmărise până la serviciu, ca să afle apoi că locul respectiv era un bar de homosexuali. Când și-a dat seama că și ea era bărbat, a fost șocat; i-a scris o scrisoare lungă, apoi a ajuns unul din clienții fideli ai barului. Cu cât el devenea mai insistent, cu atât Eriko și ceilalți clienți ai barului îl tratau mai cu răceală; și astfel, într-o seară, strigând că a fost înșelat, bărbatul s-a repezit cu un cuțit la Eriko și a înjunghiat-o. Deși sângera, ea a luat o halteră ornamentală de pe tejghea și l-a doborât cu ea, omorându-l. Ultimele ei cuvinte au fost:

„Dacă asta a fost legitimă apărare, înseamnă că suntem chit?"

Am aflat lucrul ăsta abia în iarnă. Când totul se terminase deja, am primit un telefon de la Yūichi.

— Nu s-a dat ușor bătut, tipul ăsta, a zis el, fără nici o introducere.

Era ora 1 noaptea. În întuneric, mă trezise din somn zbârnâitul telefonului și habar n-aveam despre ce vorbea Yūichi. Auzind cuvintele lui, încă buimacă, mi-am închipuit o scenă de luptă dintr-un film istoric.

— Yūichi? Despre ce vorbești? am întrebat. Pentru câteva clipe, tăcerea s-a așternut la celălalt capăt al firului. Apoi, Yūichi a zis:

— Mama... ăă, adică probabil că ar trebui să zic tata... a fost omorât.

N-am reacționat în nici un fel. Nu înțelegeam. Cu greutate, Yūichi a început să-mi povestească toate amănuntele morții lui Eriko. Eu tăceam și mi se pusese un nod în gât. Nu-mi venea să cred. Am simțit deodată că îmi îngheață inima, iar receptorul pe care îl țineam în mână a părut să se afle la kilometri distanță de mine.

— Când s-a întâmplat asta? De curând?

În timp ce spuneam asta, mă întrebam de unde vine vocea aia, oare chiar eu sunt cea care vorbește?

— Nu, s-a întâmplat acum destul de multă vreme. Am ținut și un mic serviciu funerar, la care au venit cei de la bar. Nu știu de ce, iartă-mă, dar pur și simplu n-am avut puterea să te anunț și pe tine.

Am simțit un gol în suflet. De parcă cineva îmi smulsese inima din piept. Eriko nu mai este. Oriunde aș căuta-o, n-o mai pot găsi.

— Iartă-mă că nu ți-am spus, chiar îmi pare rău, repeta Yūichi.

Dar telefonul nu era suficient. Nu puteam să-i văd fața lui Yūichi. Nu știam dacă îi venea să plângă sau să râdă, dacă voia să vorbească sau să fie lăsat în pace.

— Yūichi, vin imediat la tine. Se poate? Vreau să stăm de vorbă față în față.

— Vino, te duc eu înapoi cu mașina dacă se face târziu, așa că nu-ți face griji, a zis el, fără să poată pune în cuvinte ce simțea.

— Bine, ne vedem, am zis eu și am pus telefonul în furcă.

Oare când ne întâlniserăm ultima oară? Ne despărțiserăm râzând? Mi se învârtea capul. La începutul toamnei, renunțasem definitiv la facultate și mă angajasem ca asistentă la o școală de bucătari. La scurt timp după aceea, mă mutasem și din casa familiei Tanabe. Locuisem împreună cu Yūichi și cu mama lui (care de fapt era bărbat) mai bine de jumătate de an, după ce murise bunica și rămăsesem singură pe lume. Cred că pe ea am văzut-o ultima oară când m-am mutat. Ea a plâns puțin și mi-a zis că, de vreme ce stau aproape, aș putea să mai trec pe la ei, măcar în weekend. A, ba nu, am văzut-o chiar pe la sfârșitul lunii trecute. Ne-am întâlnit la un *combini*[1], în miez de noapte.

Nu puteam să dorm și mă hotărâsem să trag o fugă până la *Family Mart*, să-mi iau o budincă. Chiar la intrare am zărit-o pe Eriko, împreună cu câțiva dintre travestiții care lucrau la barul ei. Terminaseră treaba și veniseră să bea o cană de cafea și să mănânce un bol de *oden*. Am strigat-o, și ea m-a luat de mână și mi-a zis: vai, Mikage, de când ai plecat de la noi ai slăbit îngrozitor. Apoi a râs. Era îmbrăcată într-un *deux pieces* albastru. După ce mi-am cumpărat budinca, am ieșit din magazin și am găsit-o pe Eriko, ținând în mână paharul de carton în care fusese cafeaua și admirând cu ochii îngustați luminile orașului. În glumă, i-am zis: Eriko, arăți ca un bărbat! A început să zâmbească și-a zis: nu, doar că am probleme cu fiică-mea, s-a făcut așa de obraznică! Cred că a ajuns la pubertate... Ei, dar eu sunt deja om mare, am zis, și fetele de la bar au izbucnit în râs. Să știi că o să trec pe la voi, am mai spus,

[1] *Convenience store*, magazin deschis non-stop, de la care se pot cumpăra produsele de maximă necesitate.

și ea s-a bucurat: ce bine! Ne-am despărțit râzând. Asta a fost ultima întâlnire.

Am pierdut nu știu câtă vreme căutând prin casă periuța de dinți de voiaj și un prosop de față. Eram complet dezorientată. Am închis și am deschis sertare, am fâțâit la nesfârșit ușa de la baie, am răsturnat o vază cu flori și a trebuit să șterg pe jos, m-am învârtit până am ametit prin cameră... după toată zăpăceala asta, mi-am dat seama că eram tot cu mâinile goale, și am zâmbit. Trebuie să mă calmez, mi-am spus, și am închis ochii pentru câteva clipe.

Am băgat periuța de dinți și prosopul în geantă, am verificat de câteva ori robotul telefonic și gazele și am ieșit din cameră ca o vijelie.

Când mi-am mai venit în fire, am văzut că mă îndreptam deja către casa Tanabe. Era iarnă și întuneric. În timp ce mergeam la pas pe sub cerul senin și înghețat, cu cheile zăngănindu-mi în buzunar, lacrimile au început să-mi curgă una câte una pe obraji. Printre lacrimile fierbinți ajungea la mine imaginea distorsionată a drumului pe care pășeam, a orașului acum tăcut. Apoi am avut senzația că o să mă sufoc. Chiar și când am încercat să trag în piept aerul rece al nopții, parcă nu era destul. Simțeam înțepături în spatele ochilor, iar vântul care bătea îmi pătrundea până la oase.

Lucrurile pe care de obicei le vedeam clar — stâlpii de electricitate, mașinile parcate, cerul negru al nopții — îmi jucau acum în fața ochilor. Se apropiau amenințător de mine, distorsionate, strălucind, tresăltând, ca atunci când ai temperatură. În toate astea era și o frumusețe suprarealistă. Simțeam cum energia îmi părăsește corpul, pierzându-se cu un fâ-

șâit în aerul nopții, dar nu puteam face nimic, n-o puteam opri.

Când mi-au murit părinții, eram încă mică. La moartea bunicului, eram îndrăgostită. Dar acum, în clipa asta, mă simțeam mult, mult mai singură decât atunci când murise ultima mea rudă de pe lumea asta, bunica.

Aș fi vrut să uit cu totul cum e să merg, să trăiesc. Cu siguranță, va exista un mâine, un poimâine și, până să te lămurești, va veni și un moment numit săptămâna viitoare. Nu mi se mai păruse niciodată că viața era chiar un calvar. Oare mereu o să sufăr, o să-mi trăiesc zilele în întuneric? Nu vreau așa ceva! Deși în sufletul meu se dezlănțuise furtuna, pe asfalt umbra mea continua să înainteze încet, greoaie și indiferentă.

Trebuia să fac ceva, să ies din starea asta. A, da, o să-l văd pe Yūichi. Poate, după ce o să stăm de vorbă pe îndelete... Și totuși, ce-ar mai putea schimba asta? Cu ce o să fie mai bine? Ca și cum, în noaptea densă, ploaia rece și pătrunzătoare s-ar opri, atâta tot. Nu mai există speranță. Doar o disperare imensă, a cărei curgere întunecată mă va înghiți cu totul.

Deprimată, am sunat la ușa familiei Tanabe. Fără să-mi dau seama, nu luasem liftul, și urcasem până la etajul 10 pe scări. Gâfâiam. L-am auzit pe Yūichi apropiindu-se pe partea cealaltă, cu pasul lui obișnuit, de care îmi fusese dor. Pe când locuiam acolo, îmi uitasem de nu știu câte ori cheile acasă și, la întoarcere, noaptea târziu, fusesem nevoită să sun la sonerie. De fiecare dată Yūichi se trezea și venea să-mi deschidă. Țin minte și cum zăngănea lanțul atunci când îmi descuia.

În ușă a apărut Yūichi, care părea mai slab.

— Nu te-am văzut de mult, am zis. Nu m-am putut abține și i-am zâmbit. În sinea mea, mă bucuram sincer să-l văd din nou. Pot să intru?

Yūichi rămăsese puțin descumpănit, dar apoi, zâmbindu-mi fără putere, a încuviințat:

— Bineînțeles... îmi închipuiam că o să fii grozav de supărată pe mine... și mă mir că nu ești. Iartă-mă. Intră, te rog.

— Nu pot să mă supăr pentru așa ceva. Știi doar.

Yūichi a zâmbit iar, parcă împotriva propriei voințe. Zâmbetul lui ambiguu, dintotdeauna. Am zâmbit și eu, și m-am descălțat.

Pentru câteva clipe nu mi-am găsit locul în camera în care locuisem până de curând, dar treptat m-am reobișnuit cu aroma ei unică. M-am afundat în canapeaua moale și m-am lăsat cuprinsă de nostalgie. Imediat a apărut și Yūichi cu cafeaua.

— Parcă n-am mai fost aici de o veșnicie, am spus.

— Mm, nu-i așa? Ai fost cam ocupată în ultima vreme, nu? Cum e slujba cea nouă? Interesantă? a întrebat calm Yūichi.

— Până una-alta, totul mi se pare interesant. Chiar și curățatul cartofilor, am răspuns eu, zâmbind.

— Azi e prima zi când reușesc să gândesc ca lumea. Te-am sunat pentru că mi-am dat seama, în cele din urmă, că trebuie să-ți spun și ție.

M-am dat mai aproape și m-am așezat mai comod, ca să-l ascult. Apoi l-am privit în ochi. Yūichi a început să vorbească.

— Până la înmormântare, nici nu știu pe ce lume am trăit. Capul mi se golise de orice gând, și-n fața ochilor nu vedeam decât negru. Omul ăsta îmi fusese și mamă, și tată, și coleg de apartament, de când mă știam. Moartea lui m-a scos din ale mele mai mult decât mi-aș fi închipuit. Aveam multe de făcut, iar

zilele treceau una după alta, fără să înțeleg nimic din ce mi se întâmpla. Nu murise pur și simplu, ci fusese implicat și într-o crimă, așa că m-am trezit la ușă și cu nevasta ăluia, și cu copiii lui... Fetele de la bar parcă înnebuniseră și ele, și dacă n-aș fi încercat cât de cât să mă port ca fiul cel mare al familiei, totul ar fi luat-o razna. M-am gândit la tine de multe ori. Serios. Imaginea ta era mereu cu mine. Dar n-aveam puterea să-ți dau telefon. De parcă, dacă ți-aș fi spus ție, ar fi fost mai real și ar fi durut mai tare. Dintr-o singură mișcare, rămăsesem singur pe lume, și fără mamă, și fără tată. Știu că și tu ai ținut foarte mult la Eriko, și acum îmi dau seama ce prostie am făcut că nu te-am anunțat. Cred că îmi pierdusem mințile.

Cu ceașca de cafea în mână, Yūichi și-a terminat povestea. Părea răvășit. Privindu-l, am spus:

— Oriunde te-ai uita, în jurul nostru, al amândurora, e numai moarte. Părinții mei, bunicul, apoi bunica... mama ta care te-a născut, acum Eriko. Teribil! În toată lumea asta largă, nu cred că mai sunt oameni ca noi doi. Imposibil să ne fi întâlnit din întâmplare... Moartea, moartea...

— Ei, a râs Yūichi, noi doi am putea să ne deschidem o afacere foarte profitabilă împreună: să stăm pe lângă cei care vor să moară. Ce meserie neagră, nu crezi?

Zâmbetul lui amar radia o lumină tristă. Se înnoptase. M-am întors și am privit pe fereastră peisajul sclipitor al nopții. Privite de sus, clădirile orașului păreau să aibă mii și mii de franjuri strălucitori, iar farurile mașinilor se transformau într-un râu luminos care curgea în întuneric.

— Și iată-ne rămași orfani, amândoi, a zis Yūichi.

— Eu, de două ori mai mult ca tine. Nu că ar fi ceva de laudă, am râs eu.

În ochii lui Yūichi au apărut câteva lacrimi, care i s-au rostogolit pe obraji.

— Mi-a fost dor de glumele tale, a zis el ștergându-se la ochi cu mâneca bluzei. Zău, abia așteptam să te aud.

I-am luat capul în mâini și l-am îmbrățișat cu putere.

— Mă bucur că m-ai sunat, am zis.

În amintirea lui Eriko, Yūichi mi-a dat puloverul ei roșu, pe care îl purta așa de des.

Îmi aduc aminte că Eriko m-a pus să-l îmbrac într-o seară, și apoi a exclamat, vai, am dat o grămadă de bani pe el, dar ție îți vine mult mai bine!

Din sertarul de la măsuța ei de toaletă Yūichi a scos și mi-a înmânat așa-zisul testament al lui Eriko. Dup-aia, mi-a zis noapte bună și a plecat la el în cameră. Am început să citesc:

„Pentru Yūichi

Mi se pare foarte ciudat să mă apuc să-i scriu propriului meu copil așa ceva. Totuși, în ultima vreme am avut senzația că aș putea fi în pericol, așa că, pentru orice eventualitate, deși poate n-o să se întâmple nimic, îți scriu cele ce urmează. E mai mult o glumă, bine? Cine știe, poate o să citim testamentul ăsta împreună, și-o să râdem de el.

Gândește-te totuși la un lucru. Dacă eu mor, tu rămâi singur-singurel. Mikage nu mai stă cu noi. Nu glumesc! N-avem nici un fel de rude. Am rupt orice legătură cu ele atunci când eu m-am căsătorit cu mama ta, iar când au aflat de la nu știu cine că mi-am făcut operație estetică m-au mai renegat o dată. Așa că vezi, nu face greșeala să iei legătura cu vreunul dintre bunicii tăi. Ai priceput?

Yūichi, pe lumea asta sunt tot felul de oameni. Oameni pe care eu nu pot să-i înțeleg în ruptul capului, cărora le place să trăiască în mocirlă. Oameni care urăsc pentru că altceva nu știu să facă, oameni care țin să atragă atenția asupra lor, oameni care te vânează ca pe un animal. Nu-i pot înțelege. Oricât de mult te-ai străduit și ai suferi, nu găsești înțelegere.

Uite, eu am încercat din răsputeri să duc o viață bună. Să fiu frumoasă. Să strălucesc. Astfel, poate că am intrat în contact și cu oameni cu intenții rele, dar ăsta e prețul pe care trebuie să-l plătesc. Așa că, să știi, dacă o să fiu cumva omorâtă e doar un accident. Să nu-ți închipui cine știe ce prostie. Ai încredere în mine, doar mă cunoști.

Auzi, să știi că am vrut să scriu măcar această scrisoare folosind caligrafia și vocabularul unui bărbat... chiar m-am străduit, dar îmi vine peste mână. Mi se face rușine, și stiloul nu mai vrea să alunece pe hârtie. Și eu care credeam că, deși am fost femeie multă vreme, undeva în mine mai păstrez încă ceva din bărbatul de odinioară... Dar nu, acum sunt femeie la trup și la suflet, mamă și cu numele, și în realitate. Ce caraghios!

Îmi place viața mea. Și că am fost bărbat și m-am căsătorit cu mama ta și că, după moarteă ei, m-am hotărât să devin femeie și să te cresc pe tine și că am fost atâta vreme împreună și ne-am simțit bine.... a, și că am găsit-o pe Mikage! Asta mi-a plăcut la nebunie. Mi-ar plăcea să ne mai întâlnim... doar și ea e tot copilul meu, la care țin mult de tot!

Ah, devin sentimentală!

Salut-o pe Mikage din partea mea. Și spune-i să nu-și mai decoloreze părul de pe picioare în fața bărbaților, nu-i frumos. Nu ești de acord?

În același plic o să mai găsești și actele pentru toată «averea» mea. Probabil n-o să înțelegi mare lucru din toată hârțogăraia asta, așa că du-te și tu la un avocat. Oricum, ideea e că toate îți rămân ție, în afară de bar. E bine să fii singur la părinți, nu?

Eriko"

Când am terminat de citit, am împăturit la loc scrisoarea. Se simțea încă, vag, parfumul lui Eriko. Mi s-a strâns inima. În cele din urmă, tot citind și recitind scrisoarea asta, parfumul o să se piardă. Asta e cruda realitate.

Ducând dorul nopților când dormisem în camera asta, m-am întins pe canapea. Și, cum făcusem până atunci de atâtea ori, m-am uitat pe fereastră, printre siluetele florilor de pe pervaz, la priveliștea orașului scufundat în noapte.

Doar că acum, oricât aș fi așteptat, ea nu avea să se mai întoarcă acasă.

Înainte de a se lumina de ziuă, o auzeam apropiindu-se pe tocuri, fredonând ceva. Descuia apoi ușa. Era întotdeauna puțin ametită și de aia nu reușea să se miște încet; mai trântea o ușă, mai scăpa ceva pe jos și mă trezea, chiar dacă nu de tot. Făcea un duș, lipăia în papuci prin bucătărie, fierbând apă pentru ceai. Toate aceste sunete mă făceau să mă simt în siguranță și adormeam la loc. Așa fusese mereu. Mi-era dor de vremurile acelea. Groaznic de dor.

Oare Yūichi mă putea auzi plângând, din camera cealaltă? Sau poate se afundase într-un somn adânc, și nu-i păsa de nimic...

Aceasta e povestioara care a tras cortina peste încă o seară tristă.

A doua zi ne-am trezit amândoi după-amiaza târziu. Nu trebuia să mă duc la serviciu, așa că m-am

apucat să răsfoiesc ziarul, fără prea mare interes, mușcând dintr-o bucată de pâine. Yūichi a ieșit din camera lui și s-a dus să se spele pe față. Dup-aia, s-a așezat lângă mine pe canapea și, cu o cană de lapte în mână, mi-a spus:

— Mă gândeam să mă duc până la școală mai încolo.

— Ce student lipsit de griji ești! i-am zis, și i-am dat jumătate din pâinea mea.

Mi-a mulțumit și a mușcat din pâine. Cum stăteam noi așa, cu ochii în televizor, parcă eram într-adevăr doi orfani. Ce sentiment ciudat!

— Mikage, diseară te duci la tine? a întrebat Yūichi, ridicându-se.

— Ăăă... m-am gândit eu puțin. Luăm împreună cina, și dup-aia plec...

— Minunat! O să-mi pregătească masa o profesionistă!

Mi s-a părut o idee bună, așa că am luat-o în serios.

— Perfect! Așa facem. În viața ta n-ai mai avut parte de un festin ca ăsta!

Am alcătuit un meniu de zile mari, apoi am scris toate lucrurile de care aveam nevoie pe o hârtiuță și i-am dat-o.

— Du-te cu mașina, da? Și cumpără tot ce e pe listă. O să fac numai ce îți place ție, să mănânci până nu mai poți, așa că întoarce-te repede, bine?

— Aoleu, vorbești ca o nevastă, a bombănit Yūichi, și a plecat.

După ce s-a închis ușa, mi-am dat seama că sunt obosită. Era atâta liniște și nemișcare în cameră, încât aveam senzația că s-a oprit până și timpul. În aerul încremenit, nimic nu mai trăia, nimic nu se mai mișca. Singură, eu.

Așa e mereu, după ce moare cineva.

Distrată, m-am afundat între pernele canapelei și m-am uitat lung pe fereastră, la orașul învelit în cerul cenușiu al începutului de iarnă. Parcurile, străzile, toate ungherele orașului nostru erau îmbibate de frigul iernii, rece și umed ca o ceață. Era așa de apăsător, încât nu puteai nici să respiri.

Oamenii cu adevărat mari au puterea de a da drumul din colivie luminii, ca să strălucească și în inimile celor din jur. Atunci când ei dispar, se așterne peste toate o umbră vecină cu disperarea. Poate măreția lui Eriko a fost una mai greu de observat, dar ea a existat, și acum nu mai există.

M-am întors cu fața în sus în pat și m-am uitat fix la tavanul alb. M-am lăsat inundată de amintirile care veneau să mă salveze și de data asta.

Imediat după moartea bunicii, în după-amiezele când nici Eriko, nici Yūichi nu erau acasă, stătusem de multe ori așa, cu ochii în tavan. Așadar, după ce murise bunica și nu mai aveam nici o rudă pe lumea asta, mă gândeam că mai rău de atâta nu se poate. Acum îmi dădusem seama că se putea, că unde mersese suta, mergea și mia. Eriko fusese, pentru mine, o ființă gigantică. La bine și la greu, puteam să mă bazez pe ea, aveam încredere deplină în ea. Nu că asta ar fi diminuat prea mult suferința. Oricum, după ce mi-am dat seama de lucrul ăsta, m-am avântat în silă pe drumul către maturitate și am încercat să mă împac — măcar atât cât să fiu în stare să-mi duc în continuare viața obișnuită — cu ideea că disperarea și tristețea mă vor însoți mereu. Și, cu siguranță, mi-a fost mai ușor de-atunci.

Tocmai de aceea acum am inima așa de grea.

Pe cer, către vest, începuseră să se întindă nori portocalii. În curând avea să cadă, rece, noaptea. O

să intre și-o să-mi umple golul din inimă. Mi se făcuse somn, dar, zicându-mi cu voce tare: dacă adorm acum, o să visez urât, m-am ridicat și m-am dus în vechea bucătărie a familiei Tanabe. Mi s-a părut pentru o clipă că o văd acolo pe Eriko zâmbindu-mi și am avut o strângere de inimă. Dar simțeam nevoia să mă mișc, ca să nu adorm. Am aruncat o privire în jur. Bucătăria, cam murdară și întunecată, părea nefolosită. M-am apucat să fac curățenie. Am frecat chiuveta cu detergent, am șters aragazul, am spălat cuptorul cu microunde, am pus în mașina de spălat cârpele de bucătărie și le-am privit rostogolindu-se ritmic în cuvă. După ce am făcut toate astea, m-am simțit mai liniștită. Oare de ce mi-o fi plăcând atât să stau în bucătărie? E ciudat. De bucătărie mă leagă, probabil, niște vechi doruri de-ale mele, care mi-au rămas pentru totdeauna gravate adânc în inimă. De fiecare dată când stau într-o bucătărie, parcă am parte de un nou început.

Toată vara am studiat pe rupte, de una singură, gastronomia.

Nu pot să uit sentimentul că în cap mi se multiplicau celulele. Îmi cumpărasem trei cărți, una despre bazele bucătăriei, una de teorie și alta de practică, și stăteam toată ziua și mă pregăteam. În autobuz, acasă pe canapea, nu lăsam din mână cărțile, încercând să memorez rețete, ingrediente, număr de calorii pe porție etc. Apoi, ori de câte ori aveam timp, mă duceam în bucătărie și găteam ceva. Am și acum mereu la îndemână cele trei cărți, rupte și murdare de atâta folosire. Și pot să-mi aduc aminte locul tuturor ilustrațiilor, așa cum mi se întâmplase în copilărie cu cartea preferată de povești. Și Yūichi, și Eriko îmi spuseseră de nu știu câte ori în perioada aceea

că mi-am pierdut mințile. Adevărul este că vara trecută nu făceam decât să gătesc, zi după zi, ca o nebună. Toți banii pe care îi câștigam din slujba mea cu jumătate de normă îi investeam în chestia asta, repetându-mi că o să fie bine. Din când în când îmi pierdeam răbdarea sau mă enervam, dar alteori, în timp ce găteam, mă cuprindea o căldură plăcută și mă simțeam bine.

Dacă stau și mă gândesc, din cauza obsesiei mele, mâncam adesea împreună. Cu geamurile larg deschise, lăsând să intre în cameră vântul serii și privind afară către rămășițele cerului decolorat al verii care se întindea la nesfârșit, ne înfruptam cu tot felul de bunătăți, cu carne de porc fiartă, tăiței reci chinezești, salată de pepene roșu. Orice aș fi pregătit, Eriko era mereu în culmea fericirii, în timp ce Yūichi nu zicea nimic, prea ocupat să mestece. Pentru ei găteam eu.

Mi-a luat ceva vreme până să pot face omlete elaborate, *nimono* care să-și păstreze forma, *tenpura*... Nu-mi dădusem seama până atunci că lipsa mea de precizie era un neajuns atât de mare în bucătărie. Nu aveam răbdare să las mâncarea să fiarbă la temperatura potrivită sau să scadă atât cât trebuia, și mă miram de fiecare dată când, la sfârșit, nu avea culoarea sau forma din carte — din cauza unui fleac! Bine, noi o mâncam până la urmă, dar nu prea semăna cu ilustrațiile din manual.

În cele din urmă, mi-am pus în cap să fac totul ca lumea. Ștergeam cu grijă bolurile, puneam de fiecare dată la loc capacele la borcănelele cu mirodenii, mă gândeam cu calm la ordinea în care trebuie făcut totul, iar când simțeam că mă apucă enervarea, mă opream și inspiram adânc de câteva ori, ca să mă calmez. La început, nerăbdarea asta a mea mă scotea din sărite, dar cu timpul lucrurile au început să mear-

gă mai bine, eu însămi parcă mă schimbasem cu totul! Asta din urmă era, totuși, o minciună.

Cum ajunsesem eu să lucrez unde lucram acum, ca ajutor de bucătar? E o poveste interesantă. N-a fost ușor. Șefa mea e o tipă faimoasă, care, pe lângă că are o școală de gastronomie, apare și în emisiuni la televizor, scrie la reviste... o persoană publică. Am dat un test și, am aflat după aceea, la selecție participase un număr foarte mare de candidate. Am fost norocoasă să primesc slujba, m-am gândit, doar eram începătoare în ale bucătăriei, tot ce știam era ce învățasem de capul meu într-o singură vară. M-am bucurat, dar nu prea mult. Dar, uitându-mă la celelalte candidate, toate fete care mergeau la școala de bucătari, mi-am dat seama că ar trebui să fiu mulțumită. Între felurile noastre de a privi lumea, între planurile noastre de viitor, era o diferență ca de la cer la pământ.

Ele erau fericite. Erau educate să fie mereu fericite, să nu iasă din zona luminoasă a fericirii. Asta le învățau părinții lor iubitori, probabil. Dar, pe de altă parte, nici nu aveau habar ce este cu adevărat interesant în viață. Cine știe cum e mai bine? Fiecare trăiește așa cum poate. Fericirea lor era faptul că nu avuseseră ocazia să afle ce înseamnă singurătatea. Le invidiam pentru asta. Își puneau șorțulețele, râdeau una la alta vesele ca niște floricele, învățau să gătească și, chiar dacă uneori mai sufereau și aveau îndoieli, în cele din urmă se îndrăgosteau și se măritau cu un băiat de familie bună. Ce viață frumoasă, îmi spuneam. Plăcută și simplă. Mai ales când eram teribil de obosită, sau când mă umpleam de cine știe ce bube, sau când, seara târziu, dădeam telefon pe la prieteni și nu găseam pe nimeni acasă, mai ales în astfel de momente mă uram singură cu patimă,

uram felul în care fusesem educată, totul, totul. Nu-mi plăcea, voiam altceva.

Dar, în vara aia, în bucătăria aia, chiar dacă mă ardeam sau mă tăiam, nu mă mai enervam. Și nu mi se mai părea cine știe ce sacrificiu nici dacă făceam o noapte albă. Așteptam cu nerăbdare să vină fiecare nouă zi, cu provocările ei. În prăjitura cu morcov pe care învățasem s-o fac fără ezitare era o bucățică din sufletul meu, iar roșiile de o prospețime superbă pe care le cumpăram de la magazin îmi erau mai dragi ca viața.

Învățasem să văd partea bună a lucrurilor și voiam să mă simt mereu așa.

Vreau să rămân mereu conștientă de faptul că într-o zi o să mor. Dacă n-ar fi așa, n-aș mai simți că trăiesc. Așa am ajuns omul care sunt acum.

După ce am mers clătinându-mă prin întuneric, pe marginea abisului, în cele din urmă am dat de o autostradă și răsuflu ușurată. Mai am multe de înfruntat. Dar, ridicând ochii spre cer, zăresc lumina lunii, a cărei splendoare bine cunoscută îmi inundă sufletul.

Când am terminat de făcut curățenie, se întunecase deja.

S-a auzit soneria și, în același moment, ușa s-a deschis și în cameră a intrat Yūichi, împingând cu greutate ușa, cu o pungă imensă în brațe.

— Incredibil! a zis, trântind sacoșa.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat eu.

— Am cumpărat tot ce mi-ai scris tu pe listă, da' e imposibil să aducă un singur om atâtea lucruri de la mașină!

Am dat din cap, prefăcându-mă că nu înțeleg ce vrea de la mine, dar când am văzut că se bosumflă, neavând ce face, am coborât cu el în parcare.

În mașină mai erau încă două pungi cât casa și ni s-au lungit mâinile cărându-le până la intrarea în bloc.

— Mă rog, mi-am cumpărat și mie diverse chestii..., a zis Yūichi, care ducea punga mai grea.

— Ce chestii? am întrebat eu, băgându-mi nasul în sacoșa din brațele mele. Pe lângă șampon și caiete, mai erau și vreo câteva pachete cu mâncare semipreparată, după care mi-am dat seama cam ce mănâncă el în mod obișnuit.

— Păi, dacă-i așa, ar fi trebuit să vii tu de mai multe ori...

— Da, da' dacă m-ai ajutat tu, am terminat dintr-un singur drum. Uite, ce lună frumoasă! a arătat el, cu capul, către cer.

— Da, bine, așa e, am zis eu, ironic. Dar, intrând în bloc, mi-a revenit în minte imaginea lunii, o lună aproape plină care răspândea o lumină incredibilă.

În lift, Yūichi a zis:

— Evident, ar trebui să existe o legătură.

— Între ce și ce?

— Păi, dacă am văzut acum o lună așa de frumoasă, ar trebui să se simtă și în ceea ce o să mâncăm diseară. Dar nu ca atunci când, de exemplu, ai gătit *tsukimi udon*[1].

Liftul s-a oprit brusc, și am simțit un gol în inimă, doar pentru o clipă. Mergând spre ușă, am întrebat:

— Dar cum? Așa, o legătură mai de esență, mai profundă?

— Exact, mai apropiată, mai personală.

---

[1] *Tsukimi* înseamnă, în traducere, „privitul lunii"; acest fel de mâncare are deasupra un ou prăjit, în care se spune că gălbenușul e luna, iar albușul, norii de pe cer.

— Există, cu siguranță există, am zis eu repede. Dacă întrebarea asta ar fi fost pusă într-o încăpere cu 100 de oameni, la un *quiz show*, răspunsul ar fi răsunat ca un vuiet, pe multe voci.

— Am știut întotdeauna că tu o să fii o artistă și până la urmă se vede că gastronomia e arta ta. Asta te face pe tine să te simți împlinită. Chiar îți place să stai în bucătărie. E bine, a zis Yūichi, și a dat de câteva ori din cap, mulțumit.

Spre sfârșit, vocea lui sunase ca a unui om care vorbește singur.

— Ce copil ești, am râs eu.

Golul pe care îl simțisem în inimă adineaori s-a materializat într-un gând care mi-a fulgerat prin minte: atâta vreme cât îl am pe el lângă mine, nu-mi mai trebuie altceva. Eram dezorientată. Ca și cum o lumină prea puternică m-ar fi orbit pe neașteptate. Aveam inima prea plină.

Două ore mai târziu, cina era gata.

Între timp, Yūichi, cu ochii la televizor, curățase cartofi. Era foarte îndemânatic.

Moartea lui Eriko era încă, pentru mine, ceva îndepărtat. Nu puteam încă să-i accept realitatea. După ce primul val de șoc trecuse, puțin câte puțin, crudul adevăr începea să-mi dea târcoale. Iar Yūichi părea de-a dreptul copleșit, ca o salcie îndoită sub greutatea ploii torențiale.

Din cauza asta, nu vorbeam deloc despre moartea lui Eriko, iar tăcerea asta plutea, din ce în ce mai mare, umplând spațiul și timpul. Dar altceva nu puteam face, decât să stăm, pur și simplu, unul lângă celălalt. Dacă ignoram tot ce exista în afara noastră, ce avea să ni se întâmple, ne simțeam la adăpost, învăluiți de căldura plăcută. Dar mă îngrozea presen-

timentul că, în cele din urmă, va trebui să ne înfruntăm temerile. Orfani amândoi, simțeam cum singurătatea se multiplică în întuneric.

Pe când se lăsase, transparentă, seara, ne-am așezat în cele din urmă la masă. Aveam de toate, din belșug: salată, plăcinte, tocană, crochete, *tōfu* prăjit, legume fierte în *dashi*, *harusame* și carne de pasăre în sos de susan și *miso*, porc în oțet dulce, găluște cu carne de porc... mâncăruri din toate bucătăriile lumii. Bând vin, am tot mâncat, parcă ore în șir, până n-a mai rămas nimic.

Yūichi se cam îmbătase, și m-am mirat, pentru că nu fusese prea mult vin. Dar, când m-am uitat în jur, am văzut într-un colț încă o sticlă goală. Cred că o desfăcuse înainte de a ne așeza la masă. O să se facă praf, m-am gândit, și l-am întrebat, șocată:

— Yūichi, ai băut toată sticla aia mai devreme?

Întins pe spate pe canapea, Yūichi ronțăia o bucată de țelină.

— Îhm, a mormăit el.

— Nu te-ai înroșit deloc.

Yūichi a părut deodată să se întristeze. E dificil să vorbești cu un om beat, mi-am zis, și l-am întrebat:

— Ce-ai pățit?

Cu o față brusc serioasă, a răspuns:

— De-o lună încoace, toată lumea îmi zice același lucru.

— Cine, toată lumea? Colegii tăi, la facultate?

— Îhm.

— De-o lună tu bei încontinuu?

— Îhm.

— Atunci, și când mi-ai dat mie telefon, erai tot beat, am râs eu.

— Telefonul mi s-a părut foarte strălucitor, de la distanță, a râs și el. Într-o seară, când mă întorceam

beat acasă, am văzut o cabină telefonică, și mi s-a părut așa de strălucitoare. Dacă mergi pe un drum întunecos, bănuiesc că o vezi strălucind de departe. Când am ajuns lângă ea, mi-am zis că trebuie să te sun, m-am scotocit prin buzunare după o cartelă, am intrat chiar și în cabină. Dup-aia mi-a trecut cheful și m-am oprit, fiindcă nu-mi dădeam seama nici unde sunt și nici ce aș putea să-ți spun. M-am întors acasă, m-am culcat și te-am visat. Țineai telefonul în mână, plângeai și erai furioasă.

— Așa îți imaginai că o să reacționez eu: o să plâng și-o să mă înfurii. Frica e uneori mai mare decât pericolul, nu?

Apoi, deodată, m-am simțit mai bine.

Nu știu dacă Yūichi își dădea seama ce spune; vorbea cu o voce somnoroasă, dezlânat, de parcă ar fi fost gata să adoarmă după fiecare cuvânt.

— Și totuși, ai venit aici, la mine, chiar dacă mama nu mai este. Dacă te-ai fi supărat și n-ai mai fi vrut să vorbești cu mine, mi-aș fi dat seama că nu mai este nimic de făcut. Mă gândeam că poate amintirea vremurilor când locuiam aici împreună toți trei o să fie prea dureroasă pentru tine și n-o să mai vrei să vii. Nouă mereu ne-a plăcut să vină prietenii pe la noi și să rămână să doarmă pe canapeaua asta. Cearșafurile imaculate mă fac să mă simt ca în vacanță, chiar dacă sunt la mine acasă. De când am rămas singur, n-am mai mâncat acasă. M-am gândit de multe ori să pregătesc ceva, dar și mâncarea are o strălucire a ei, nu? Și dacă o mănânci, strălucirea aia dispare. Așa că m-am pus pe băut. Dacă m-ai fi lăsat numai să-ți explic ce s-a întâmplat, poate ai fi înțeles, și ai fi venit încoace. Și probabil m-ai fi ascultat. Dar mi-era frică să sper la așa o fericire. Tare frică. Dacă eu speram, dar tu te-ai fi supărat, și ai fi fost furioa-

să pe mine? Asta m-ar fi împins în întunericul celei mai negre disperări. N-aveam nici destulă răbdare, nici destul curaj să-ți vorbesc și să te fac să înțelegi ce simțeam.

— Asta e atât de tipic pentru tine, Yūichi!

Tonul vocii mele a sunat probabil furios, dar din ochi i-am dat de înțeles că îi împărtășesc suferința. Ne cunoșteam de atâta vreme, încât între noi funcționa un soi de înțelegere reciprocă vecină cu telepatia. Cred că reușisem să-l fac să înțeleagă ce simțeam, să înțeleagă sentimentele mele în toată complexitatea lor, chiar dacă băuse destul de mult. Yūichi a zis:

— Ce bine ar fi dacă ziua asta nu s-ar termina niciodată! Dacă seara asta ar continua la nesfârșit! Mikage, rămâi aici, mută-te înapoi!

— Aș putea să fac asta, am zis eu, încercând să fiu drăguță, pentru că îmi dădeam seama că era rugămintea unui bețiv. Dar, acum că Eriko nu mai este, drept cine să mă dau? Iubita ta? Prietena ta?

— Vindem canapeaua și cumpărăm un pat dublu, a râs Yūichi, apoi, devenind mai serios, a adăugat:

— Nu știu nici eu.

Sinceritatea lui m-a lovit în plin. Yūichi a continuat:

— În momentul ăsta, nu mă pot gândi la nimic. Nu-mi dau seama ce însemni tu pentru mine, ce-o să se întâmple în viața mea de-acum încolo. Ce s-a schimbat și cum. N-am nici cea mai vagă idee despre nici unul din lucrurile acestea. Chiar dacă stau și mă gândesc, nu sunt într-o stare de spirit potrivită și nu ajung la nici o concluzie. Trebuie să scap din locul ăsta. Vreau să evadez. Nu pot să te implic prea mult în viața mea, cum e ea acum. N-aș ști cum să fiu fericit, chiar și cu tine, doar noi doi, înconjurați din toate părțile de moarte. S-ar putea să fie mereu așa.

— Yūichi, nu fi așa prăpăstios. Ce-o fi o fi!

Spunând asta, mi-a venit să plâng.

— Ei, mâine dimineață când o să mă trezesc, n-o să-mi mai aduc aminte. Așa mi se întâmplă mereu în ultima vreme. Uit, de la o zi la alta.

Întins pe burtă pe canapea, Yūichi a mai murmurat: ce situație cretină. Camera, înghițită de liniștea nopții, părea să asculte și ea cuvintele lui Yūichi. Parcă și ea era nedumerită, nemairegăsind-o pe Eriko. Se lăsase noaptea, apăsătoare. Îmi dădea senzația că nu mai exista nici un lucru pe lume pe care să-l poți împărți cu cineva.

Adesea am stat împreună cu Yūichi, suspendați amândoi ca pe o scară deasupra iadului. Aruncând, temători, din când în când, o privire către cazanul care clocotea sub noi. Căldura era insuportabilă, limbile roșii de foc pârjoleau totul în cale, priveliștea era ametitoare. Și totuși, nu ne țineam de mână. Chiar dacă eram pentru el cea mai apropiată persoană din lumea asta, chiar dacă îmi era cel mai drag prieten. Oricât de triști și singuri am fi fost, voiam să putem sta pe propriile picioare. Dar citind pe fața lui luminată de foc nesiguranța, m-am gândit că poate, deși în viața de zi cu zi nu ne comportaserăm așa, eram totuși o femeie și bărbatul ei, un cuplu, așa cum era înțeles cuvântul din vechime. Oricum, locul ăsta e prea îngrozitor. Nu-i un loc în care doi oameni să poată trăi în pace.

Cu siguranță, nu-s o prezicătoare în care să ai încredere.

Pentru că, deși mă gândeam serios la toate lucrurile astea, când am ajuns la o asemenea concluzie, m-a bufnit râsul. Un bărbat și o femeie contemplă adâncurile iadului. Se gândesc oare la o dublă sinucidere? În cazul ăsta, dragostea lor e și ea sortită tot ia-

dului. S-a mai întâmplat și în trecut, m-am gândit eu, și nu mă mai puteam opri din râs.

Yūichi dormea dus pe canapea. În somn, părea mai fericit decât mine. Nu s-a mișcat nici când l-am învelit cu pătura. Am spălat cu grijă, fără zgomot, grămada de vase care se adunase, și-n timp ce spălam, mi-am lăsat lacrimile să curgă în voie. Nu din cauză că făceam singură totul, ci pentru că, în noaptea aceasta paralizată de tristețe, fusesem abandonată.

A doua zi trebuia să fiu la serviciu pe la prânz, așa că am pus ceasul să sune, și când am auzit zbârnâitul lui enervant, am întins mâna să-l opresc, dar... era de fapt telefonul. Am ridicat receptorul:

— Alo?

Mi-am dat seama că eram de fapt în casa altcuiva, așa că am adăugat în grabă:

— Familia Tanabe... moment în care s-a întrerupt. Am auzit receptorul trântit în furcă. Probabil o fată... mi-am zis, încă somnoroasă, și m-am uitat către Yūichi. Nu se trezise. Nu-i nimic, asta e... Apoi, m-am îmbrăcat în liniște și am plecat la serviciu. Până seara, aveam timp să mă gândesc dacă să mă întorc tot aici sau nu.

Am ajuns la lucru.

Profesoara de gastronomie avea închiriat un întreg etaj dintr-o clădire imensă, pentru birouri. Era o sală de cursuri pentru școala de bucătari și un studio foto. În cabinetul ei, profesoara verifica un articol. Era o persoană încă tânără, foarte pricepută la ce făcea, cu gusturi desăvârșite, și prietenoasă. Când m-a văzut, mi-a zâmbit, și-a scos ochelarii și a venit să-mi spună ce aveam de făcut. Astăzi trebuia s-o ajut să facă pregătirile pentru cursurile de la școala de bu-

cătari, care începeau la 3. Se pare că asistenta principală urma să continue ce începeam eu.

O să termin deci înainte de lăsarea serii. Asta îmi lăsa mai puțin timp de gândire, și eram aproape dezamăgită, când profesoara mi-a făcut o propunere care nu putea să pice mai bine:

— Mikage, poimâine mă duc trei zile la Izu pentru un interviu. Știu că e cam din scurt, dar nu vrei să mergi cu mine?

— La Izu? Pentru revistă? am întrebat eu, surprinsă.

— Da. Celelalte fete nu pot să vină. O să fie o prezentare a mâncărurilor de la hotelurile pe stil japonez, cu câteva explicații despre modul de preparare, ceva de genul ăsta. Ce zici? O să stăm numai pe la hanuri și hoteluri de lux. Se poate aranja să avem camere separate, dar... am nevoie de un răspuns în seara asta...

Înainte ca ea să termine de vorbit, am răspuns:

— Merg!

— Ce bine! a zis profesoara, zâmbind.

Întorcându-mă în sala de clasă, mi-am dat brusc seama că aveam inima ușoară, ușoară. Mi se părea că e o idee cât se poate de bună să mă despart un pic de Tokyo, de Yūichi.

Când am intrat în clasă, le-am văzut pe două dintre asistente, Nori și Kuri, ocupate cu pregătirile.

— Mikage, ai auzit de Izu? m-a întrebat Kuri.

— Ce noroc pe capul tău! Am auzit că o să fie și mâncare franțuzească, și tot felul de produse marine, a zâmbit Nori.

— Dar cum de mă duc eu? am întrebat.

— Păi, noi avem amândouă lecții de golf și nu putem. Dar, dacă nu poți și nu poți, anulăm noi lecțiile, nu, Kuri? Am putea face asta, nu?

— Da, nu-i nici o problemă, serios! a zis și Kuri amabilă.

— Nu, nu, mie îmi convine, am răspuns eu râzând.

Amândouă veniseră aici de la aceeași facultate, se pare că cineva le prezentase profesoarei. Studiaseră gastronomia patru ani, deci erau adevărate profesioniste.

Kuri era mereu veselă, cu o față plăcută, iar Nori era chiar frumoasă. Se înțelegeau foarte bine. Erau ordonate și se îmbrăcau mereu cu gust. Aveau mult bun-simț, erau simpatice și răbdătoare. Printre multele fete de familie bună care se învârteau în lumea gastronomiei, strălucirea lor era una autentică. Din când în când primeam câte un telefon de la mama lui Nori, care avea o voce atât de blândă, încât îmi venea mereu să-mi cer scuze. Mă surprindea și faptul că știa, la orice moment al zilei, unde s-o găsească pe Nori. Dar probabil că așa sunt toate mamele. Nori, dându-și părul lung și moale într-o parte, vorbea la telefon cu mama ei, cu o voce ca de clopoțel.

Deși eram foarte deosebită de ele, îmi erau dragi amândouă. Când le împrumutam, de exemplu, polonicul, spuneau mereu mulțumesc și-mi zâmbeau. Dacă eram răcită, veneau să mă întrebe dacă mă simt bine. Privindu-le cum trebăluiesc radiind lumină, cu șorțurile lor imaculate, râzând mereu, mi se părea că sunt imaginea însăși a fericirii, și-mi dădeau lacrimile. Era o bucurie pentru mine să lucrez împreună cu ele.

Până la ora trei, n-am stat o clipă locului: am împărțit ingredientele în boluri, câte unul pentru fiecare persoană, am fiert apă, am cântărit, și alte astfel de treburi mărunte, dar migăloase.

În camera luminoasă, cu ferestre mari, erau aliniate cuptoare, aragazuri, cuptoare cu microunde, care-mi aduceau aminte de laboratorul de gospodărie de la școală. Bârfind despre una-alta, am făcut pregătirile necesare.

Pe la două, cineva a ciocănit cu putere în ușă.

— O fi profesoara, a zis Nori, întorcându-se.

— Poftiți, am zis cu o voce subțire.

— Vai, nu mi-am șters unghiile, o să-mi facă observație, a început să se agite Nori.

Aplecată deasupra genții, am început să răscolesc în grabă după acetonă. În clipa aceea, ușa s-a deschis și am auzit:

— Domnișoara Mikage este?

Puțin șocată să-mi aud numele, m-am ridicat. În dreptul ușii stătea o femeie necunoscută.

Avea o față tânără. Poate era chiar mai mică decât mine. Era scundă și avea ochii rotunzi și puțin cam severi. Peste puloverul galben purta o jachetă maro și era încălțată cu o pereche de pantofi ușori, bej. Avea picioarele grosuțe, dar sexy. Întreaga ei ființă era cumva rotunjoară, dar ăsta era farmecul ei. Fruntea era îngustă, iar bretonul era tăiat și aranjat cu grijă. Conturul roșu și rotund al buzelor îți dădea impresia că ceva o nemulțumește.

Nu părea o persoană chiar neplăcută, dar... era ceva care mă neliniștea. Oricât m-aș fi uitat la ea, nu reușeam să-mi aduc aminte dacă o cunoșteam de undeva sau nu.

Încurcate, Kuri și Nori rămăseseră nemișcate și o priveau întrebător din spatele meu. În cele din urmă, am spus:

— Mă iertați, cine sunteți?

— Mă numesc Okuno. Am ceva să vă spun, a zis ea cu o voce puțin răgușită.

— Acum sunt în timpul serviciului, ați putea oare să-mi dați un telefon mai pe seară acasă?

Fără să mă lase să termin de vorbit, a întrebat, cu o voce hotărâtă:

— Adică acasă la domnul Tanabe?

Aha, am înțeles. Trebuie să fie persoana care a sunat la Yūichi azi-dimineață.

— Nu, nu la familia Tanabe.

— Mikage, dacă vrei, poți să te duci. Poți să-i spui doamnei profesoare că ai niște cumpărături urgente de făcut pentru călătorie, a zis Kuri.

— A, nu-i nevoie. Vreau să-ți spun doar câteva vorbe.

— Ești o prietenă de-a lui Tanabe Yūichi? am întrebat eu, străduindu-mă să-mi păstrez calmul.

— Da, sunt o colegă de facultate. Am venit pentru că vreau să te rog ceva. Îți spun cât se poate de clar și sincer, lasă-l în pace pe Tanabe.

— N-ar trebui să-i cerem și lui părerea despre treaba asta? Chiar dacă, să zicem, ești iubita lui, tot nu poți să decizi în locul lui, am zis eu.

Înroșindu-se, enervată, a spus:

— Dar nu ți se pare ciudat? Spui că nu sunteți împreună, dar îl vizitezi când vrei tu, vii și pleci din casa lui când îți vine bine, rămâi peste noapte la el... E mai rău decât dacă ați trăi în concubinaj.

Mai avea puțin și începea să plângă. A continuat:

— Eu n-am locuit cu el, sunt o simplă colegă de grupă de la facultate, și cu siguranță nu-l cunosc la fel de bine ca tine. Într-o vreme ne vedeam destul de des, și îmi place de el. Acum tocmai i-a murit mama și suferă. Dar mai demult mi-a împărtășit ce simțea. Mi-a vorbit despre tine. Atunci l-am întrebat, cine e Mikage, iubita ta? Și mi-a răspuns: nu, doar o prietenă, care stă acum cu noi, pentru că are nevoie de

puțin timp ca să își revină. Deja toată lumea din universitate știa că locuiește cu o altă fată și eram disperată.

— Dar acum nu mai stau cu el.

Dând dezaprobator din cap, a continuat:

— Tu nu-ți iei în serios responsabilitățile pe care le ai ca iubită a lui Yūichi. Stai cu el numai când lucrurile sunt bune și frumoase, ca să te distrezi. Din cauza asta, el nu știe ce să aleagă, în ce parte să meargă. Te tot foiești prin fața lui, cu picioarele tale subțiri, cu mâinile tale delicate, cu părul tău lung, și până la urmă el o să-și dea seama că e bine să fie nehotărât, e comod să nu se despartă de tine, dar nici să nu transforme relația voastră în ceva mai serios. Dar, în dragoste, oamenii nu trebuie să aibă grijă unul de altul, atunci când le e greu? Tu te descotorosești de povara asta, îți iei o față detașată, te prefaci că ești atotștiutoare... Te rog, lasă-l în pace pe Tanabe. Te implor. Cu tine în preajma lui, nu reușește să facă nimic bun.

Era clar că judeca lucrurile din perspectiva care o avantaja pe ea, dar violența acuzațiilor ei m-a atins într-un punct sensibil și m-a rănit. Când a dat să deschidă gura pentru a mai spune ceva, am întrerupt-o:

— Ajunge!

Speriată, a tăcut. Am continuat:

— Înțeleg ce simți, și e normal să fim egoiști, să încercăm să ne menajăm propriile sentimente. În tot ce-ai spus tu, se vede că nu te-ai gândit nici o clipă la cum m-aș putea simți eu. Cum de ți-ai închipuit de la început, fără să mă cunoști, că eu nu mă gândesc la nimic din toate astea?

— De ce ești așa de dură cu mine? m-a întrebat ea, cu ochii în lacrimi. Vrei să spui că și acum, când e trist, tot îl iubești pe Tanabe? Nu te cred. Cum i-a

murit mama, cum te-ai dus repede la el, să transformi suferința lui în propriul avantaj. Ce metode ai!

Am simțit cum inima mi se umple de o tristețe amară. Ea nu voia să știe că mama lui Yūichi era de fapt bărbat, sau în ce stare eram eu atunci când ei mi-au oferit un pat în casa lor, sau ce relație complicată și fragilă aveam eu cu Yūichi acum. Venise pur și simplu ca să se certe. Dar asta nu-i putea salva în nici un fel dragostea. După ce a sunat azi-dimineață, a început să se intereseze în stânga și în dreapta de mine, a aflat unde lucrez, s-a urcat în tren și a bătut atâta drum ca să-mi vorbească. Mi se părea atât de trist și fără scăpare. Gândindu-mă la furia ei nejustificată, care o împinsese să vină până aici, să intre în camera asta, și la felul în care suferea și ea în fiecare zi, mi s-a făcut milă.

— Încerc să fiu înțelegătoare, am zis. Dar, când și eu am pierdut pe cineva drag doar de puțină vreme, nu mă pot purta altfel. În plus, ai venit la mine la serviciu, și... Dacă mai vrei să-mi spui ceva... Am vrut să-i sugerez să mă sune acasă, dar, în schimb, am spus:

— Sau poate ai fi preferat să încep să plâng ca o nebună și să te fugăresc prin bucătărie cu cuțitul?

Ce vorbe prostești și jalnice! M-a privit un pic mirată, apoi a zis cu răceală:

— Am spus tot ce aveam de spus. La revedere.

Și a ieșit pe ușă, trântind-o cu zgomot.

Întâlnirea noastră, din care nu ieșise nimic bun, se terminase și-mi lăsase un gust amar.

— Mikage, să știi că nu ești tu vinovată, mi-a spus Kuri, apropiindu-se îngrijorată de mine.

— Da, e o tipă ciudată. Probabil din cauza gelozie nu mai judecă bine. Hai, Mikage, înveselește-te, mi-a spus și Nori, privindu-mă înțelegătoare.

Rămăsesem țintuită în picioare în clasa scăldată de razele soarelui de după-amiază și-mi venea să izbucnesc într-un plâns cu hohote.

Pentru că îmi lăsasem acolo periuța de dinți și prosopul, m-am întors seara la casa familiei Tanabe. Se pare că Yūichi ieșise undeva. Mi-am făcut niște *curry* și l-am mâncat. Dar n-ai cerut voie nimănui, mi-am spus. Și ce dacă, mi se pare absolut natural, prea natural să stau în bucătăria asta și să gătesc sau să mănânc... În timp ce repetam în gând răspunsul la propria întrebare, a intrat și Yūichi. Când l-am salutat, deși nu știa nimic din ce mi se întâmplase în după-amiaza aceea și deși nu făcusem, de fapt, nimic rău, n-am putut să-l privesc în ochi.

— Yūichi? Poimâine trebuie să plec într-o călătorie la Izu. De dimineață am lăsat lucrurile pe unde am apucat, așa că m-am întors să fac un pic de ordine, dar dup-aia mă duc acasă să-mi fac bagajele. A mai rămas niște *curry*, să-l mănânci tu!

— Da? Atunci, te duc eu până acasă.

Mașina a demarat. Orașul întreg a luat-o la fugă înapoi. În cinci minute eram în fața blocului meu.

— Yūichi?

— Mm? m-a privit el întrebător, cu mâinile pe volan.

— Ăăă... hai să bem un ceai.

— Da' n-ai bagaje de făcut? Eu unul n-am nimic împotrivă, dar...

— Nu, nu, m-a apucat o poftă nebună de ceai.

— Atunci, să mergem. Unde?

— Păi, să mă gândesc... A! Hai la ceainăria aia de deasupra coaforului.

— Nu-i cam departe?

— Da, dar atmosfera e plăcută acolo...

— Bine, să-i dăm drumul.

Nu știu de ce, dar se purta exagerat de drăguț cu mine. Probabil își dăduse seama că nu mă simțeam prea bine. Cred că și dacă i-aș fi spus să mergem până în Arabia să ne uităm la lună ar fi fost de acord.

Micul local de la etajul doi era tăcut și luminos. Pereții erau albi și înăuntru era cald. Ne-am îndreptat amândoi spre masa cea mai din spate și ne-am așezat. Eram singurii clienți. Se auzea zgomotul de fond al unui televizor.

— Yūichi, așa-i că e prima dată când venim doar noi doi la o ceainărie? E tare ciudat, am zis eu.

— Ți se pare? s-a mirat Yūichi.

Bea Earl Grey, genul de ceai pe care eu nu pot să-l suport. Mi-am adus aminte că de multe ori, pe înserat, în casa familiei Tanabe simțeam mirosul ăsta care mi se părea că seamănă cu mirosul săpunului. În timp ce eu stăteam și mă uitam la televizor fără sonor, cu lumina stinsă, Yūichi ieșea adesea din camera lui și venea la bucătărie să-și toarne o cană de Earl Grey.

Ce percepeam cu toate cele cinci simțuri noaptea, pe întuneric, atunci când timpul și senzațiile sunt incerte, mi se grava adânc în memorie. Mai apoi, într-o mică ceainărie de miez de iarnă, amintirile astea neînsemnate sau, dimpotrivă, de neprețuit, se trezeau la viață.

— Te-am văzut de nu știu câte ori bându-ți ceaiul, mereu cu înghițituri mari, dar, într-adevăr, n-am fost niciodată împreună într-o ceainărie.

— Nu-i așa că-i ciudat? am râs eu.

— Nu mai reușesc să-mi dau seama ca lumea ce mi se întâmplă, nu-mi amintesc lucrurile atunci când trebuie, a zis Yūichi, fixând veioza de pe masa noastră cu ochii îngustați. Sunt așa de obosit!

Puțin șocată, i-am răspuns:

— E normal să fie așa, să știi!

— Când a murit bunica ta, și tu erai la fel. Îmi aduc bine aminte chestia asta. Stăteai pe canapea și te uitai cu orele la televizor... Din când în când mă întrebai: ce-a vrut să spună ăla? Nu pricep... și când ridicam ochii și mă uitam la tine, citeam pe fața ta că aveai capul absolut gol de orice fel de gânduri. Acum te înțeleg perfect.

— Yūichi, eu... eu mă bucur că ești așa de puternic, că poți să stai acum în fața mea și să-mi vorbești cu calm... te admir pentru asta.

— Ei, ce-i cu tine, vorbești de parcă ai traduce din engleză, a zâmbit Yūichi. Lumina veiozei îi cădea pe față, iar umerii puloverului albastru au părut să tresară puțin.

— Se prea poate... Auzi, dacă... am început eu, dar m-am oprit. Voiam să-i spun că, dacă are nevoie de ceva, să-mi zică. În schimb, m-am rugat doar ca amintirea luminoasă a acestei seri în care am stat împreună în locul ăsta prietenos și am băut ceai fierbinte să-l poată salva de tristețe cândva. Dacă sunt prea simple și directe, cuvintele pot scădea frumusețea unei asemenea clipe.

Am ieșit afară. Se lăsase deja noaptea, albastră și transparentă, și era foarte frig. Când să ne urcăm în mașină, Yūichi a venit, ca întotdeauna, să-mi deschidă întâi mie ușa. După ce am plecat, i-am spus:

— În ziua de azi nu mai sunt mulți bărbați care să-i deschidă întâi ușa femeii... Ce galant ești!

— Așa m-a învățat Eriko, a zis el râzând. Dacă nu-i deschideam ei ușa, se enerva teribil, și nu mai voia să se urce deloc.

— Chiar dacă ea era de fapt bărbat, am râs eu.

— Exact, chiar dacă era de fapt bărbat.

După care tăcerea a căzut greu, ca o cortină de catifea.

Noaptea se lăsase peste oraș. Pe când așteptam la semafor, prin fața noastră treceau bărbați și femei, tineri și mai în vârstă, funcționari și secretare. Păreau să strălucească în aerul tăcut și răcoros al nopții. Înfofoliți în jachete și pulovere, se îndreptau cu toții către un loc călduț și primitor.

Deodată, mi-am dat seama că Yūichi îi deschide ușa și fetei cu care mă întâlnisem mai devreme; am simțit că centura de siguranță mă strânge prea tare. Vai, sunt geloasă, mi-am dat brusc seama, uimită. Ca un copil care înțelege pentru prima dată ce este durerea.

O pierduserăm pe Eriko, și acum, amândoi, pierduți într-un întuneric ostil, continuam să alergăm de-a lungul unui râu de lumină, apropiindu-ne de o răscruce.

Înțeleg. Din culorile nopții, din felul în care luminează luna, după întunecimea cerului, după cum strălucesc, neiertătoare, clădirile și luminile orașului, înțeleg asta, acum.

Când am ajuns în fața casei mele, după ce a oprit mașina, Yūichi a zis:

— Ne vedem când te întorci. Să-mi aduci ceva bun.

Trebuia să se întoarcă singur în camera lui goală. Oare după ce o să ajungă acasă o să se apuce să ude florile?

— S-a făcut. O plăcintă cu țipar e bună? am zis eu râzând. Luminile orașului îi luminau profilul.

— Plăcintă cu țipar? Păi, asta se vinde la chioșcurile din gara Tokyo!

— Atunci... niște ceai, ce zici?

— Mmm... *wasabi* murat?

— Ce?! Dar e amar! Îți place chestia aia?

— Nu-mi place decât cu icre de hering.

— OK, atunci asta o să-ți aduc, am zis eu râzând.

Când am deschis ușa mașinii, un val de aer înghețat a pătruns înăuntru.

— Brrr, m-am zgribulit eu. Yūichi, e groaznic de frig!

L-am apucat de braț cu putere și m-am cuibărit lângă el, cu fața ascunsă în mâneca puloverului lui. Mirosea a frunze uscate și era cald.

— Sunt sigur că la Izu e puțin mai cald, a zis el și, mai mult din obișnuință, cred, m-a cuprins și cu cealaltă mână. Cât stai acolo?

Așa cum stăteam, cu capul pe pieptul lui, am simțit cum întrebarea lui îmi vibrase direct în ureche.

— Patru zile și trei nopți, am zis eu, desprinzându-mă încetișor de el.

— Până te întorci cred că o să mă simt și eu mai bine. Poate mai mergem și altă dată împreună la un ceai, ce zici?

S-a uitat la mine și mi-a zâmbit. Zâmbindu-i înapoi, am coborât din mașină și i-am făcut cu mâna. Nu toate lucrurile care mi se întâmplaseră azi fuseseră neplăcute, până la urmă. M-am uitat după mașină până a dispărut în zare.

Nu știu dacă eu eram în avantaj sau poate fata cealaltă. Dar nu contează. Așa ceva nu se poate calcula, nu se strâng puncte, nu se știe cine este pe locul întâi și așa mai departe. Nu există reguli după care să se facă astfel de socoteli. Mai ales pe un frig ca ăsta, chiar nu știu. N-am nici cea mai vagă idee.

Cea mai tristă amintire despre Eriko.

Pe pervaz erau multe flori, de care ea avea mare grijă în fiecare zi, dar prima achiziție fusese un pui de ananas.

— Era miezul iernii, și-a început Eriko povestea. Pe vremea aia, Mikage, eu eram încă bărbat. Nu arătam chiar rău, doar că aveam pleoapele urâte și nasul cam borcănat. Încă nu îmi făcusem operația estetică, știi. Nici eu nu-mi mai amintesc bine fața mea de atunci.

Era o noapte de vară destul de răcoroasă. Yūichi nu era acasă, iar Eriko tocmai se întorsese de la serviciu și adusese niște plăcinte cu carne. În timpul zilei eu înregistrasem de la televizor un program despre gastronomie, și acum mă uitam la casetă și luam notițe. Cerul albastru închis al nopții începuse să se lumineze puțin câte puțin la răsărit.

Eriko pusese plăcintele la încălzit în cuptorul cu microunde și se apucase să facă un ceai de iasomie. Pe neașteptate, a început să vorbească despre puiul de ananas. M-am mirat un pic dar, gândindu-mă că poate i s-a întâmplat ceva neplăcut la serviciu, am rămas să o ascult, deși capul mi se cam învârtea de nesomn. Îi auzeam vocea ca prin vis.

— Chestia asta s-a întâmplat demult, pe când mama lui Yūichi era pe moarte. Mama lui adevărată, cea care l-a născut și care a fost soția mea, știi. Era bolnavă de cancer. De la o zi la alta se simțea tot mai rău. De Yūichi avea grijă o vecină, iar eu mă duceam în fiecare zi să o văd la spital. Ne iubeam foarte mult. Treceam pe la ea o dată înainte de a mă duce la slujbă și o dată după ce terminam. Duminica îl luam și pe Yūichi cu mine, dar el era foarte mic pe atunci și nu înțelegea nimic. Mai speram atât de puțin pe vremea aia... speranța pe care o mai aveam ar fi putut fi numită mai degrabă disperare. Fiecare nouă zi era mai neagră decât cea de dinainte. Nu-mi dădeam seama pe atunci de chestia asta, dar așa era.

De parcă mi-ar fi povestit cine știe ce istorie frumoasă, Eriko a închis ochii. Silueta ei pe fundalul cerului înainte de răsărit era de o frumusețe nepământeană.

— Mi-a zis că ar vrea să aibă ceva viu în camera de spital. Ceva care să trăiască, să aibă nevoie de soare, o plantă. O floare care să nu aibă nevoie de îngrijiri speciale, într-un ghiveci cât mai mare. Cum în ultima vreme nu prea își mai dorea nimic, am fost fericit să pot face așa ceva pentru ea, și am zburat la cea mai apropiată florărie. Bărbat cum eram, habar n-aveam care e diferența dintre o mușcată și o violetă africană; știam doar că nu voiam un cactus — așa că am cumpărat un pui de ananas. Avea și câteva fructe micuțe, și fusese ușor de recunoscut. M-am întors în camera de spital cu el în brațe, și ea, în culmea fericirii, mi-a mulțumit de nu știu câte ori.

Dar starea ei se agrava. Cu vreo trei zile înainte de a intra în comă mi-a zis cu lacrimi în ochi, pe când mă pregăteam să plec acasă: ia și ananasul cu tine, te rog. Nu arăta chiar rău, și-n plus nici nu-i spusesem clar că are cancer, dar vorbele ei șoptite au sunat ca un testament. S-a uscat sau ce s-a întâmplat, de ce nu-l mai vrei aici, am întrebat eu. Nu pot să-l ud de câte ori ar trebui și nici lumina nu-i bună, ia-l de aici înainte să moară, a răspuns ea, plângând. Ca să-i fac pe plac, am plecat. Cu ananasul în brațe.

Deși eram bărbat în toată firea, mă podidise plânsul și mi-a fost rușine să mă urc într-un taxi. Era un frig de crăpau pietrele, dar eu am luat-o pe jos. Atunci cred că am început să urăsc bărbații... Am ajuns la gară și, ca să mă mai calmez, am intrat într-un bar să beau ceva, înainte de a mă întoarce acasă. Noaptea, peroanele erau pustii, și bătea un vânt foarte rece. Cu ananasul în brațe, frunzele lui ascuțite zgâriin-

du-mi obrajii, stăteam și tremuram pe peron. Aveam impresia că pe lume nu mai rămăsesem decât eu și ananasul meu. Cu ochii închiși, în bătaia vântului, singurele două ființe vii din lume, unite de aceeași singurătate. Persoana care mă înțelesese cel mai bine nu mai voia să aibă lângă ea o plantă, nu mă mai voia nici pe mine, pentru că alesese să devină prietena morții.

La puțin timp după aceea, ea a murit, și ananasul s-a uscat. Neștiind cum să am grijă de el, îi pusesem prea multă apă. Când l-am îngrămădit într-un colț de grădină, am înțeles un lucru, pe care nu-l pot explica bine, pare prea banal dacă îl pun în cuvinte. Lumea nu se învârte în jurul meu. Adică, numărul întâmplărilor neplăcute rămâne mereu același. N-am cum să schimb eu asta. Așa că cel mai bine ar fi să mă străduiesc să am în continuare o viață cât mai frumoasă. Deci, am devenit femeie, și iată-mă!

Ascultându-i povestea, am avut impresia că înțeleg unde vrea să bată, dar îmi amintesc că am gândit: oare asta înseamnă fericirea? Acum însă înțeleg mult mai bine. Insuportabil de bine. De ce nu au oamenii puterea de a alege? Nu suntem cu nimic mai presus de cei mai neînsemnați viermi; doborâți de greutăți, învinși, pregătim cina, mâncăm și-apoi dormim. Toți cei pe care îi iubim mor în jurul nostru. Dar noi trebuie să continuăm să trăim.

Și în noaptea asta întunericul e de nepătruns. Atât de dens, încât aproape că nu pot să respir. Încă o noapte în care mă voi lupta cu somnul greu, îmbibat de tristețe.

A doua zi cerul era senin.

M-am trezit de dimineață, ca să mă pregătesc pentru excursie. În timp ce spălam rufele, a sunat tele-

fonul. La unșpe jumate? Cine mă sună oare la o oră așa de neobișnuită?

— Alo? Mikage? Vai, de când n-am mai vorbit! s-a auzit la celălalt capăt o voce subțire, spartă.

— Chika? am întrebat eu mirată.

Nu se auzea prea bine din cauza mașinilor care treceau probabil pe lângă cabina telefonică, dar am recunoscut imediat vocea, și în fața ochilor mi-a apărut și imaginea posesoarei.

Chika era un homosexual, șeful restaurantului lui Eriko. Înainte, înnopta adesea în casa familiei Tanabe. După moartea lui Eriko, moștenise localul. În comparație cu Eriko, oricum ai fi luat-o, sau l-ai fi luat, îți dădeai seama că e bărbat. Mă rog, era mereu machiată, înaltă și suplă. Îi stătea bine îmbrăcată în rochii colorate și era mereu foarte grijulie și atentă cu cei din jur. Se pierdea ușor cu firea: odată, în metrou, câțiva copii au început s-o tachineze, s-o tragă de fustă, și ea a izbucnit în plâns. Nu-mi place să recunosc asta dar, când eram cu ea, mi se părea că eu sunt bărbatul.

— Mikage, sunt la gară acum, nu vii și tu? Am ceva să-ți spun. Ai mâncat de prânz?

— Nu încă.

— Atunci, te aștept la Sarashina, vino repede, a zis nerăbdătoare Chika, și a închis.

Neavând ce face, am oprit mașina de spălat și am plecat în grabă. Afară era o zi însorită de iarnă, fără urmă de nor. Am ajuns la restaurantul indicat și am zărit-o pe Chika, îmbrăcată în trening, mâncând *tanuki soba*. M-am mirat s-o văd în haine atât de comune.

— Chika, am zis eu când m-am apropiat.

— Aaa... de când nu te-am mai văzut! De-acum ești femeie în toată firea! Aproape că nu te-am recunoscut, a zis ea cu voce tare.

Mi-a fost un pic rușine, dar, mai mult decât atât, mi s-a făcut dor de vremurile bune de demult. Zâmbetul ăsta, atât de nepăsător, prin care ea spunea lumii întregi că nu se rușinează de ceea ce este, era unic. Surâzătoare, Chika mă privea. Puțin intimidată, am cerut cu voce tare o porție de *torikishimen*. Stăpâna localului a venit repede și a pus pe masă un pahar cu apă.

— Despre ce voiai să-mi vorbești? am întrebat eu, în timp ce mâncam.

De obicei, când Chika zicea că are de discutat ceva cu mine, era vorba de câte o povestioară fără importanță, și credeam că și de data asta va fi la fel. Ea a început să vorbească, în șoaptă, de parcă mi-ar fi spus cine știe ce grozăvie.

— E despre Yūichi.

Inima a început să-mi bată mai tare.

— Ieri seară a venit la restaurant și mi-a spus că nu poate să doarmă. Zice: nu mă simt prea bine, hai să mergem undeva să ne distrăm. Să nu mă înțelegi greșit, eu îl știu pe Yūichi de când era atâtica, nu-i nimic ciudat între noi, e ca și copilul meu, să știi.

— Știu, știu, am râs eu.

Chika și-a continuat povestea:

— M-am cam speriat. Nu mă prea duce capul și niciodată nu reușesc să înțeleg ce-i în inima cuiva. Dar... am sau nu dreptate? Yūichi nu recunoaște niciodată în fața nimănui ce simte cu adevărat. De plâns, plânge ușor, dar nu face gesturi disperate. Dar acum vorbea serios și era foarte insistent: hai să mergem undeva, hai să mergem undeva. Părea la capătul puterilor. Mie una mi-ar fi plăcut să mă duc cu el. Dar restaurantul e în renovare acum. Nu știm încă dacă o să iasă cum vrem noi, și toată lumea e ocupată până peste cap. Când i-am zis că nu se poate, s-a uitat trist

la mine: atunci o să mă duc singur. I-am dat atunci adresa unui hotel drăguț care îmi place mie.

— Aha.

— În glumă, i-am spus: du-te mai bine cu Mikage. În glumă, înțelegi. La care Yūichi, cu o față extrem de serioasă, a zis: „Mikage pleacă la Izu în interes de serviciu. Și-n plus, de acum încolo, nu mai vreau s-o amestec și pe ea în problemele mele. N-ar fi frumos din partea mea, acum când îi merge și ei, cât de cât, mai bine." În momentul ăla, am avut o revelație: te iubește. Tu ce crezi? Cu siguranță te iubește. Am aici adresa și numărul de telefon de la hotelul lui Yūichi, trebuie să te duci la el, neapărat!

— Chika, dar eu mâine plec într-o deplasare, chiar trebuie să plec în interes de serviciu, am zis eu, puțin șocată.

Înțelegeam bine, prea bine, ce simțea Yūichi acum. Voia cu disperare să fugă undeva, cât mai departe. Voia să plece de capul lui, într-un loc unde să nu i se mai ceară să se gândească la nimic. Să scape de toate, inclusiv de mine și, poate, să nu se mai întoarcă niciodată. Sau cel puțin, nu în viitorul apropiat. Fără îndoială, asta era. Sunt sigură.

— Serviciu, neserviciu, nu contează, a zis Chika, aplecându-se să-mi vorbească. Într-o astfel de situație, o femeie trebuie să facă un singur lucru. Sau poate ești virgină? N-ați făcut-o încă?

— Chika!!!

Mi-a trecut prin cap că ar fi frumos dacă toți oamenii din lume ar fi ca ea. Eu și Yūichi, așa cum ne vedea Chika, păream a fi două personaje mult mai simple și mai fericite.

— O să mă mai gândesc. Cum să-ți spun, eu abia am aflat de moartea lui Eriko și în capul meu nu e

încă nimic clar, dar Yūichi e probabil mult mai afectat. Nu pot să dau buzna peste el și durerea lui...

Chika a devenit brusc foarte serioasă și, ridicând capul din bolul cu *soba*, a zis:

— Știi, în seara aia eu nu m-am dus la restaurant, și n-am văzut cum a fost omorâtă Eriko. De aia nu-mi vine să cred nici acum. Dar îl știu pe tipul care a făcut-o. Poate dacă aș fi avut mai mult timp să stau de vorbă cu Eriko, nu s-ar fi întâmplat nenorocirea. Păcat și de săracul Yūichi. E un băiat de treabă, dar o dată, când se uita la televizor, l-am auzit zicând, cu o expresie îndârjită pe față, că toți criminalii merită să moară. A rămas singur pe lume. Eriko a încercat mereu să-și rezolve singură toate problemele, și asta s-a întors împotriva ei, până la urmă. E prea mult!

Una câte una, lacrimi mari începuseră să i se rostogolească pe obraji. Până să apuc eu s-o consolez cumva, Chika plângea deja cu sughițuri, și toți clienții localului se uitau la noi. Suspinând amarnic, Chika plângea din ce în ce mai tare, și lacrimile îi picurau în mâncare.

— Mikage, sunt așa de tristă... De ce se întâmplă asemenea lucruri? Oare nu există nici un Dumnezeu? De-acum încolo n-o s-o mai văd niciodată pe Eriko... urăsc gândul ăsta!

Știind că nu se va opri curând din plâns, am scos-o pe Chika din restaurant și, ținând-o strâns pe după umeri, am condus-o până la gară. Cerându-și scuze, și-a șters ochii cu o batistă de dantelă și s-a dus să-și cumpere bilet. Apoi, mi-a dat o hârtiuță cu adresa lui Yūichi și o hartă. Era ea doar o simplă fată care lucra într-un bar, dar știa să facă ce trebuie, așa cum trebuie. Precis și minuțios.

Admirându-i curajul, am petrecut-o cu privirea până s-a pierdut în mulțime. O cunoșteam de mult, știam și că judecă pripit, și că se aruncă în dragoste cu capul înainte, și că, înainte de a lucra la restaurant, fusese om de afaceri, dar... frumusețea lacrimilor ei era de neuitat. Mă făcuse să cred că în inima fiecărui om s-ar putea ascunde o piatră prețioasă.

Sub cerul senin și înghețat al iernii, am simțit că era prea mult, că nu mai puteam suporta. Ce-ar fi trebuit să fac eu? Cerul era albastru, albastru. Vântul aspru și rece se strecura printre copacii desfrunziți.

„Oare nu există nici un Dumnezeu?"

Conform planului, a doua zi am plecat spre Izu.

Eram eu, profesoara, câțiva membri ai personalului și un cameraman. După toate aparențele, urma să petrecem împreună câteva zile cât se poate de vesele și relaxante. Programul nu era deloc strict.

Vacanța mult visată. Un cadou superb, picat din cer. Puteam să uit cu totul întâmplările din ultima jumătate de an.

Jumătate de an... în tot timpul scurs de la moartea bunicii mele și până la moartea lui Eriko, la suprafață, eu și Yūichi fusesem mereu deschiși și zâmbitori, dar înăuntru ne schimbaserăm mult, devenind probabil niște ființe mult mai complicate. Am avut parte și de prea multă fericire, și de prea multă tristețe, și n-am putut găsi sprijinul de care aveam nevoie în monotonia cotidiană, așa că a trebuit să ne străduim să construim în jurul nostru o atmosferă cât mai prietenoasă și plăcută. Eriko fusese soarele care strălucise peste amândoi.

Mă lăsasem pătrunsă de această lumină, care sfârșise prin a mă schimba. Dar prințesa plictisită și răs-

fățată se pierduse în depărtare, și în oglindă mai vedeam doar o umbră din vechea Mikage.

Privind pe fereastra trenului peisajul scăldat de lumină, începeam să înțeleg distanța incredibilă pe care o parcursesem.

Și eu sunt obosită. Și eu vreau să fug de Yūichi, să redescopăr frumusețea departe de el. E trist, dar adevărat.

În seara aceea, îmbrăcată în *yukata*[1], m-am dus în camera profesoarei și i-am spus:

— Mi s-a făcut teribil de foame, pot să mă duc undeva să mănânc?

— Tu n-ai mâncat nimic azi, așa-i, a izbucnit în râs colega de cameră a profesoarei, una dintre membrele mai în vârstă ale grupului nostru.

Profesoara râdea și ea. Amândouă erau gata de culcare, îmbrăcate în pijamale și deja în pat.

Mie chiar îmi era foarte foame. În meniul restaurantului de la hotelul nostru, care era vegetarian, se nimeriseră în ziua respectivă, ca un făcut, numai legumele pe care nu le puteam suferi. Râzând, profesoara mi-a dat voie să plec.

Era ora 10. M-am întors la mine în cameră, m-am schimbat și am ieșit din hotel. De frică să nu rămân pe-afară, am avut grijă să las descuiată ușa de la intrarea de serviciu din spate.

Mâncarea din ziua aia fusese îngrozitoare, dar a doua zi urma să ne urcăm în microbuz și să plecăm în altă parte. În timp ce mergeam pe străzile luminate de lună, mă gândeam că mi-ar fi plăcut să trăiesc toată viața așa, mereu pe drum, dintr-un loc în

---

[1] Haină subțire de vară, asemănătoare cu kimonoul, pe care o primesc de obicei clienții unui hotel tradițional pe timpul șederii acolo și o pot purta și în afara hotelului.

altul. Ar fi putut părea o chestie romantică, dacă aș fi avut o familie care să mă aștepte și la care să mă întorc din când în când, dar așa, aș fi ajuns să mă simt și mai singură și părăsită. Totuși, cred că ăsta e stilul de viață care mi se potrivește. În seara dinaintea plecării dintr-un loc, cerul să fie senin, și, de nerăbdare, inima să-mi bată mai tare. Cum tot n-am pe nimeni nicăieri, mi-ar fi ușor să trăiesc așa. Și dacă mi s-ar întâmpla ceva rău, să-i pot cere sfatul lui Yūichi, el m-ar înțelege. Oare mi-ar fi mai bine, dacă n-ar mai trebui să mă întorc niciodată în orașul ăla?

Am mers o vreme de-a lungul străzii, printre șirurile de hanuri și hoteluri.

Pe cerul negru se profilau siluetele munților, și mai întunecate. Mă întâlneam din când în când cu grupuri de turiști vag amețiți, îmbrăcați tot în *yukata*, care vorbeau și râdeau tare.

Nu știu de ce, dar, în mod ciudat, mă simțeam foarte bine.

Singură sub stele, într-un loc necunoscut.

Umbra mea mă însoțea, crescând și descrescând când treceam pe lângă câte un stâlp de electricitate. Mi-era teamă să intru în barurile zgomotoase, așa că le-am evitat, și-n cele din urmă m-am pomenit undeva lângă gară. Mergând printre magazinele cu suveniruri închise la ora aia, am zărit luminile unui mic restaurant care era încă deschis. M-am uitat prin geamurile mari și am văzut că înăuntru mai era un singur client. Simțindu-mă în siguranță, am împins ușa și am intrat. Aveam poftă de ceva consistent, așa că am cerut o porție de *katsudon*.

— O să dureze puțin până se prăjește cotletul de porc, vă deranjează? m-a întrebat proprietarul.

Am dat din cap că nu. Restaurantul era nou, mirosea a lemn proaspăt și totul în jur era curat și bine

întreținut. În astfel de locuri de obicei și mâncarea e bună. În timp ce așteptam, m-am uitat în jur și am observat, la mică distanță de mine, un telefon roz. Am întins mâna, am luat receptorul și, cu cea mai mare naturalețe, am scos din buzunar hârtiuța cu numărul de telefon al lui Yūichi și l-am format.

În timp ce fata de la recepție îmi făcea legătura, mi-am dat seama că relația mea cu Yūichi, după ce aflasem de moartea lui Eriko, avea ceva în comun cu ideea de telefon. De fiecare dată când vorbeam cu el, chiar dacă era chiar în fața mea, parcă se afla de fapt mai departe, la capătul unui fir de telefon. Și întotdeauna parcă locul acela îndepărtat unde se afla el era mai senin și mai liniștit decât locul unde eram eu, ca și cum ar fi fost undeva pe fundul mării.

— Alo? s-a auzit vocea lui Yūichi.

— Yūichi? am zis eu, liniștindu-mă brusc la auzul vocii bine cunoscute.

— Mikage, tu ești? De unde știi numărul ăsta? A, sigur, Chika ți l-a dat...

Vocea lui calmă strecurându-se de la mare distanță prin cablurile electrice, străbătea noaptea. Am închis ochii și l-am ascultat. Mi-era dor de el. În minte mi-a apărut imaginea unui țărm pustiu, de care valurile se izbeau cu putere.

— Auzi, e ceva interesant acolo unde ești tu? am întrebat.

— Un restaurant Danny's. Ei, nu am glumit. E un templu shintoist vestit sus pe munte. La poalele muntelui, oriunde intri, numai mâncare pentru călugări. Doar *tōfu*[1]. Am mâncat și eu în seara asta.

— Ce fel de mâncare? Sună interesant.

---

[1] Produs obținut din soia fermentată, de obicei de consistența gelatinei.

— A, da, e domeniul tău. Păi, cum să fie? *Tōfu, tōfu* și iar *tōfu*, de toate soiurile și de toate culorile. E bun, dar... chiar să-l pui în toate mâncărurile... *chawan-mushi* cu *tōfu*, desert de *tōfu*, *tōfu* cu susan... evident, și în supă tot *tōfu* era. Aș fi vrut și eu să mănânc ceva mai solid, dar n-am avut noroc... Numai chestii moi, mă simt ca un moș de-acuma!

— Ca să vezi coincidență, nici eu n-am prea avut noroc la mâncare azi.

— Ce, la hotelul vostru n-au și restaurant?

— Ba da, dar astăzi au servit doar ce nu-mi place mie.

— Dacă stai și te gândești ce mici sunt șansele să se întâmple așa ceva... ai avut ghinion.

— Ei, nu-i nimic, mâine probabil o să mănânc bine.

— Ce noroc pe capul tău! Sunt sigur că de dimineață eu tot de *tōfu* o să am parte. *Agedōfu*, probabil.

— A, de-ăla care se pune într-o oală mică de lut și se ține la foc puternic până se întărește. Știu, știu.

— Chika e nebună după *tōfu* și d-aia cred că m-a trimis și pe mine aici. Altfel, hotelul e foarte drăguț, are ferestre mari și luminoase, în grădină e un fel de cascadă... Doar că eu, în momentul de față, tare aș vrea să mănânc ceva gras și cu multe calorii. Ce ciudat, n-ai zice? Să rămânem amândoi flămânzi, în aceeași seară, a râs Yūichi.

Nu știu de ce, probabil din prostie, dar n-am putut să-i spun că tocmai mă pregăteam să mănânc un cotlet de porc. Era ca și cum l-aș fi trădat. Așa că l-am lăsat să creadă că suntem amândoi la fel de flămânzi și bătuți de soartă.

Am avut ca un fel de revelație, și intuiția mea nu se înșela. Am înțeles prea bine ce se întâmpla atunci cu noi doi. Destinele noastre, ale orfanilor înconjurați din toate părțile de întuneric și de moarte, se apro-

piau, încet dar sigur, de un punct culminant; depășindu-l, drumurile noastre aveau să se despartă. Iar după aceea, noi aveam să rămânem doar prieteni, pentru totdeauna. Știam lucrul ăsta, eram sigură de el sută la sută.

Nu știam totuși ce ar trebui să fac. Dar puteam măcar să încerc marea cu degetul.

— Când te întorci? am întrebat.

După câteva clipe de tăcere, Yūichi a zis:

— Curând.

Nu se pricepe să mintă, mi-am spus. O să continue să fugă și să se ascundă, atâta vreme cât o să aibă bani. Și, la fel ca atunci când a tot amânat să mă anunțe despre moartea lui Eriko, o să-și poarte singur crucea și o să-i fie din ce în ce mai greu să pună mâna pe telefon și să mă caute. Asta e firea lui.

— Bine, hai că mai vorbim, am zis eu.

— Îhm, mai vorbim, a zis și el.

Nici el nu știa de ce fuge.

— Vezi să nu te apuci să-ți tai venele sau alte chestii d-astea, bine? am zis eu în glumă.

— Ei, na! a exclamat Yūichi, apoi mi-a zis la revedere și a închis.

Punând receptorul în furcă, m-am simțit deodată foarte obosită, golită parcă de orice gând. M-am uitat pe fereastră, ascultând distrată vântul. Îi auzeam pe cei de pe stradă exclamând din când în când: ce frig e! Și astăzi noaptea se lăsase peste lume, aceeași pentru toți. M-am afundat în singurătatea mea, unde nimeni nu putea ajunge.

Pe oameni nu-i învinge forțele sau evenimentele exterioare, ei se prăbușesc atunci când înăuntru nu mai e nimic să-i susțină. Eram convinsă de asta. Nu voiam ca anumite lucruri din viața mea să se termine, dar ele se terminau oricum. Neputința asta nu-mi

dădea voie acum să simt nici tristețea, nici neliniștea. Doar întuneric mohorât, peste tot.

Aș fi vrut să mă duc într-un loc plin de lumină, cu multe flori, și să mă gândesc la toate astea. Dar mai e mult până o să pot face asta.

Mi-am alungat gândurile negre, am luat bețișoarele și am început să mănânc. Mi-era o foame de lup. Mâncarea părea, și chiar era, foarte gustoasă. Foarte, foarte gustoasă. Fără să-mi dau seama, am strigat către proprietar:

— E foarte bun!

— Așa o fi, a râs el mândru.

Oricât de flămândă aș fi, rămân totuși o profesionistă în ale bucătăriei. Cotletul meu cu orez și cu ou chiar era făcut ca la carte. Carnea era bună, sosul avea tot ce-i trebuie, oul și ceapa erau prăjite bine, orezul era potrivit de tare — totul era ireproșabil. Mi-am adus aminte că și profesoara vorbise de locul ăsta și ar fi vrut să vină și aici, și m-am gândit cât de norocoasă sunt. Și lui Yūichi i-ar fi plăcut aici, mi-am dat eu seama, și, fără să mă gândesc prea mult, am întrebat:

— Se poate lua și la pachet? Mai faceți, vă rog, o porție?

Nu peste mult timp — era deja miezul nopții, probabil — ieșeam din restaurant, în brațe cu un pachet în care aveam o porție fierbinte de *katsudon*. Nu știam exact ce voiam să fac dar, ca prin minune, în fața mea a parcat un taxi liber. Atunci m-am hotărât. M-am urcat și am zis:

— Mă puteți duce până în orașul X?

— Unde?!? a exclamat uimit șoferul și s-a întors către mine. Cum să vă spun, mie mi-ar conveni, dar e departe și o să vă coste o avere.

— Nu contează, am ceva urgent de rezolvat acolo, am zis eu dându-mi atâta importanță, de parcă eram Ioana d'Arc în fața regelui. Parcă încercam să mă conving și pe mine că ceea ce fac e normal. Am continuat: când ajungem, vă plătesc. Rezolv ce am de rezolvat și, dacă mă așteptați vreo douăzeci de minute, mă aduceți înapoi și plătesc și pentru drumul de întoarcere.

— Aha, o mică aventură amoroasă, a râs el.

— Ceva de genul ăsta, am zâmbit și eu, puțin cam strâmb.

— Bun, să mergem.

Taxiul a demarat în noapte, îndreptându-se către orașul X. Înăuntru, eu și pachetul meu de *katsudon*.

După toată oboseala zilei, am ațipit; când m-am trezit, taxiul rula cu mare viteză pe o străduță pustie și întunecată. Mâinile și picioarele s-au mai lăsat o vreme legănate de căldura somnului, dar mintea îmi era limpede. În întunericul din interiorul mașinii, m-am ridicat în capul oaselor și m-am uitat pe fereastră. Atunci, șoferul a spus:

— Străzile au fost libere și am mers bine, ajungem imediat.

Am dat din cap și m-am uitat la cer. Strălucirea lunii făcea să pălească stelele. Era lună plină. Dispărea din când în când în spatele unui nor, apoi își făcea din nou, maiestuoasă, apariția. În mașină era cald, și geamurile se aburiseră. Prin fața mea treceau siluetele copacilor, ale câmpurilor și munților, desprinzându-se din noapte ca figurile unui basorelief. Din când în când ne depășea, cu mare zgomot, câte un camion, apoi totul redevenea tăcut. Asfaltul strălucea scăldat de razele lunii.

În cele din urmă, taxiul a intrat în orașul X. În întunericul adânc, printre acoperișurile caselor se zăreau câteva *torii*[1] de la temple. Străduțele subțiri erau în pantă. Pe cerul negru al nopții se vedeau firele groase ale telecabinei urcând spre inima muntelui.

— Pe vremuri, aici trăiau numai călugări care, fiindcă n-aveau voie să mănânce carne, au fost nevoiți să inventeze tot felul de mâncăruri pe bază de *tōfu*. Acum e foarte la modă și au început să vândă și turiștilor. Data viitoare când ajungeți în zonă, să veniți în timpul zilei și să gustați câteva dintre specialitățile lor, a zis șoferul.

— Așa o să fac, am răspuns eu.

La lumina lampadarelor care se succedau la intervale regulate, încercam să descifrez harta de la Chika.

— A, să opriți, vă rog, la următoarea intersecție. Mă întorc imediat.

— Bine, a zis șoferul și a oprit mașina.

Afară era groaznic de frig. În câteva secunde, mi-au înghețat mâinile și obrajii. Mi-am pus mănușile, am luat rucsacul în care aveam pachetul cu mâncare și am pornit-o în sus pe alee.

Bănuielile mele cele mai negre se dovedeau adevărate. Hotelul în care stătea Yūichi nu era genul în care să te poți strecura cu ușurință noaptea, cum se întâmplă de obicei în cazul hanurilor vechi și tradiționale.

Ușa automată din sticlă era încuiată, la fel și intrarea către scările exterioare. M-am întors până la strada principală și am încercat să dau un telefon, dar n-a răspuns nimeni. Normal, doar era trecut de miezul nopții.

---

[1] Poarta unui templu Shintō.

Ce m-o fi apucat oare să bat atâta drum până aici, m-am întrebat eu, stând descumpănită în fața hotelului cu toate luminile stinse.

Dar nu voiam să mă dau bătută, așa că am înconjurat hotelul și m-am dus în spate, în dreptul grădinii. M-am strecurat cu ușurință pe aleea care ducea către ieșirea de serviciu. Dacă era așa cum spunea Yūichi și hotelul avea o cascadă, cu care își tot făcea reclamă, atunci cu siguranță toate geamurile dădeau spre grădină. Dar erau toate întunecate. Trăgând aer în piept, am privit în jur. Pe un zid de piatră cu aspect cât se poate de artificial se scurgeau susurând câteva firicele de apă, peste niște bolovani acoperiți cu mușchi. În întuneric, apa părea argintie. În cascadă se aflau din loc în loc neoane verzi care luminau și copacii din grădină, dând întregului peisaj un aer complet nenatural. Lumina asta îmi aducea aminte de atracțiile de la Disneyland. O păcăleală... m-am gândit, întorcându-mă și privind încă o dată spre ferestrele întunecate.

Deodată, mi-am dat seama. Fereastra lui Yūichi era cea mai de la stradă, fereastra în care acum vedeam reflectându-se lumina verde a cascadei. Gândindu-mă că, dintr-o clipă în alta, o să pot arunca o privire înăuntru, m-am cocoțat pe un morman de pietre din grădină. De unde eram, acoperișul decorativ dintre etajul 1 și etajul 2 mi s-a părut foarte aproape, dacă mă întindeam puțin, cred că aș fi ajuns la el. Am încercat să văd cât de stabile erau pietrele pe care mă urcasem și am mai făcut câțiva pași către vârful grămezii. Mă mai apropiasem un pic. Am întins mâna și am atins cu vârful degetelor burlanul. Fără să mă gândesc de două ori, am sărit și l-am apucat cu o mână. M-am balansat și cu un mic efort l-am apucat și cu mâna cealaltă. Sprijinită în ambele brațe, m-am îm-

pins în sus și m-am agățat de țiglele acoperișului. M-am trezit deodată atârnată de margine și am simțit cum mă lasă puterile. Nu mai făcusem sport de foarte multă vreme. Abia mă țineam, cu vârful degetelor, de capătul streșinii. De frig, îmi amorțiseră mâinile, iar rucsacul îmi alunecase de pe umeri. Bătusem tot drumul ăsta dintr-un impuls nebunesc, și iată-mă acum spânzurând de marginea acoperișului! Eram culmea!

Când am privit în jos, pietrele pe care mă cocoțasem cu câteva clipe în urmă mi s-au părut a fi la o distanță îngrozitoare. Și zgomotul cascadei părea mai puternic. Neavând altă soluție, mi-am adunat toate puterile și am încercat să mă ridic. Încurajată de faptul că reușisem să mă salt pe jumătate, am căpătat noi forțe și, dintr-o mișcare, am escaladat zidul. O durere ascuțită m-a săgetat în mâna dreaptă. M-am prăbușit pe acoperișul decorativ cu un geamăt. Picioarele mi-au nimerit într-o baltă cu apă murdară, dar nu mai conta. Întinsă pe spate, am văzut că brațele îmi erau pline de zgârieturi și-mi curgea sânge. M-a luat cu amețeală.

Mi-am scos rucsacul și m-am întors pe o parte. Deasupra acoperișului hotelului am zărit cerul, câțiva nori și lumina lunii și m-am gândit că toți suntem la fel, de fapt. (Așa ceva putea să-mi treacă prin cap doar într-o situație de genul ăsta. O situație disperată. Aș vrea să fiu considerată un filozof de acțiune.)

Oamenii cred că există mai multe căi, variante dintre care ei pot să aleagă. De fapt, ar fi mai aproape de adevăr să spunem că facem alegeri ca prin vis, inconștient. Și eu eram la fel. Dar acum știu. Știu, pentru că pot formula adevărul acesta clar, în cuvinte. Nu are nici o legătură cu fatalismul, dar sunt sigu-

ră că ceea ce o să ni se întâmple este stabilit dinainte. Cu fiecare respirație, cu fiecare privire, cu fiecare nouă zi, luăm decizii, fără să ne dăm seama. Așa că, într-un mod absolut natural, unii dintre noi se trezesc pe acoperișul unui hotel dintr-un loc total necunoscut, cu un rucsac în care se află o porție de *katsudon*, stând întinși pe spate și privind cerul plin de stele, într-o noapte rece de iarnă.

A, și ce frumoasă era luna!

M-am ridicat și m-am dus să-i bat lui Yūichi în fereastră.

Mi se pare că am așteptat câteva clipe lungi. Vântul era destul de rece, și picioarele ude începuseră să-mi înghețe. În cele din urmă, lumina s-a aprins și a apărut Yūichi, somnoros și cu o față speriată. Când m-a văzut — așa cum stăteam, pe acoperișul ăla, din cămară era vizibilă numai jumătatea de sus a corpului meu — a făcut ochii mari și a întrebat: Mikage? Fereastra era închisă, așa că nu l-am auzit, dar am ghicit după felul în care și-a mișcat buzele. Am încuviințat și am bătut încă o dată în geam. Atunci, s-a repezit și a deschis în grabă fereastra. Apoi, m-a luat de mâinile înghețate și m-a ajutat să intru în cameră. Înăuntru lumina era puternică și a trebuit să clipesc de câteva ori des, ca să mă obișnuiesc. Era cald și bine, parcă intrasem într-o altă lume. Încet-încet, m-am dezmorțit și mi-a venit și inima la loc.

— Ți-am adus niște *katsudon*, am zis. Mi s-a părut că n-ar fi frumos din partea mea să-l mănânc singură, era prea bun.

Am scos pachetul din rucsac.

Neonul arunca o lumină albăstruie pe *tatami*. Se auzea și televizorul, cu sonorul dat la minim. *Futonul* era răvășit, semn că Yūichi ieșise din el în grabă.

— Parcă s-a mai întâmplat așa ceva în trecut, a zis el. Ai venit și mi-ai vorbit în vis. Și acum e la fel?

— Vrei să cântăm ceva? Împreună? am râs eu.

Privindu-l, am simțit cum mă părăsește orice urmă de simț al realității. Nu-mi venea să cred că ne cunoșteam de atâta amar de vreme, că locuiserăm în aceeași casă, toate îmi păreau un vis îndepărtat. Parcă nu mai aparținea lumii acesteia. Privirea lui rece mă îngrozea.

— Yūichi, îmi dai, te rog, un ceai? Nu pot să stau mult.

Mâine dimineață o să creadă că a visat. Ar fi mai bine așa, am gândit eu.

— OK.

A adus ceainicul și o ceașcă, apoi a turnat ceaiul aburind. Am luat ceșcuța cu ambele mâini și am băut. Ce bine era! Parcă mă născeam din nou.

Apoi, am simțit din nou cât de încărcată era atmosfera din cameră. Parcă intrasem și eu în coșmarul lui Yūichi. Cu cât aș fi rămas mai mult aici, cu atât era mai probabil că aș fi devenit o părticică din visul lui urât și aș fi sfârșit pierzându-mă în întuneric. Nu știam dacă era intuiția mea sau soarta, așa că l-am întrebat:

— Yūichi, tu nu mai vrei să te întorci niciodată, așa-i? Vrei să spui adio vieții ciudate pe care ai dus-o până acum și să o iei de la capăt, nu? Să nu mă minți, știu adevărul, oricum.

Cuvintele mele erau disperate, și totuși vocea mea era ciudat de calmă.

— Dar, până una-alta, ți-am adus *katsudon*. Hai, mănâncă-l!

Tăcerea albastră ne apăsa, făcând aerul aproape irespirabil. Îmi venea să plâng. Yūichi a coborât ochii, cu o privire vinovată, și a luat pachetul. În atmosfe-

ra aceea încremenită, lipsită de viață, am descoperit o firavă cale de comunicare acolo unde nici unul dintre noi nu se aștepta

— Mikage, ce-ai pățit la mână?

— Nu-ți face tu griji, mai bine mănâncă până nu se răcește de tot, am zis eu zâmbind și am împins către Yūichi pachetul din nou.

El părea că nu înțelege încă prea bine pe ce lume se află. A deschis totuși pachetul, după care a exclamat:

— Mmm, pare gustos!

A început să mănânce cotletul pregătit și ambalat cu grijă de proprietarul micului restaurant. Privindu-l, parcă mi s-a luat o piatră de pe inimă. Am simțit că făcusem ceea ce trebuia.

Știu ce se întâmpla. În interiorul nostru amintirile plăcute din trecut se cristalizaseră și, trezite din somnul adânc al memoriei, ne ajutau acum să supraviețuim. Aerul acelor zile de demult îmi invada încet sufletul, ca o boare de vânt primăvăratic, și totul prindea din nou viață.

Amintiri despre cea de-a doua familie a mea.

Cum o așteptam noaptea pe Eriko, jucând Nintendo cu Yūichi. Cum, după ce venea Eriko, somnoroși, mâncam împreună *sukiyaki*. Cum, după ce mă întorceam de la serviciu, plictisită, citeam revistele cu *manga*[1] pe care mi le împrumuta Yūichi. Cum Eriko râdea cu lacrimi când le citea și ea. Dimineții le însorite de duminică, mirosul omletei. Cum adormeam uneori jos, pe podea, și simțeam că cineva mă acoperă, grijuliu, cu o pătură. Și când mă trezeam puțin, vedeam în fața ochilor somnoroși poalele fustei lui Eriko și picioarele ei subțiri. Cum, atunci când Eri-

[1] Benzi desenate, nu neapărat pentru copii.

ko bea prea mult, Yūichi se ducea s-o ia cu mașina și se întorceau amândoi, sprijinindu-se unul de altul. Cum, într-o seară de vară, Eriko m-a ajutat să-mi leg *obi*[1]-ul la *yukata*, ca să plec la festival. Și libelulele roșii, care dansau, nebune, pe cerul nopții.

Amintirile frumoase nu mor niciodată. Ele continuă să trăiască și să strălucească pentru totdeauna. Cu trecerea timpului, încep să respire, să trăiască.

Toate după-amiezele și serile în care noi trei am mâncat împreună.

Într-una din ele, Yūichi a zis:

— Oare de ce, când mâncăm împreună, mâncarea pare atât de bună?

— Poate fiindcă îți satisfaci în același timp și apetitul pentru mâncare și pe cel sexual, am râs eu.

— Ba nu, ba nu, ba nu! a zis Yūichi, râzând și el. Pentru că suntem o familie.

Chiar și dacă Eriko lipsea acum, atmosfera aceea luminoasă și pașnică se întorsese între noi. Yūichi mânca *katsudon*, eu beam ceai, și moartea nu ne mai pândea în întuneric. Așa era perfect.

— Bun, trebuie să plec, am zis eu, ridicându-mă.

— Deja? a zis, uimit Yūichi. Unde pleci? De unde ai venit, de fapt?

— Aha, am exclamat eu încruntându-mă. Râzi de mine. Ține bine minte, seara asta chiar s-a întâmplat.

Ajunsă aici, nu m-am mai putut opri.

— Dacă vrei să știi, am venit tocmai de la Izu, cu taxiul. Pentru că eu nu vreau să te pierd. Am fost mereu, amândoi, niște singuratici, dar împreună am trecut printr-o grămadă de întâmplări interesante. Suntem prea tineri ca să știm într-adevăr ce înseamnă moartea și n-am știut cum să ne purtăm în jurul ei.

---

[1] Un fel de cordon.

De-aici încolo e posibil să avem parte tot de lucruri urâte, sau murdare, sau dureroase, dar, dacă vrei și tu, chiar dacă la început o să ne fie greu împreună, până la urmă o s-o scoatem la capăt și o să ne fie mult mai bine. Când o să-ți mai treacă starea asta întunecată de acum, gândește-te bine la ce ți-am spus. Să nu dispari așa, pur și simplu.

Punând bețișoarele jos, Yūichi m-a privit în ochi.

— În viața mea n-am mâncat un *katsudon* așa de bun.

— Aha, am râs eu.

— Sunt la pământ acum. Data viitoare când o să ne întâlnim, o să încerc să mă port ca un bărbat, o să-ți arăt că pot să fiu și puternic, a râs și Yūichi.

— O să rupi cartea de telefon în două, chiar sub ochii mei?

— Da, sau o să arunc o bicicletă peste gard...

— Ori, poate, o să împingi vreun camion și o să-l bușești de zid, până nu mai rămâne nimic din el.

— Exact, o să dau dovadă de cea mai pură masculinitate și o să fiu cât se poate de violent.

Fața lui zâmbitoare strălucea și mi-am dat seama că îi atinsesem un punct sensibil, măcar un pic.

— Bine, mă duc. Altfel pleacă taxiul și mă lasă aici, am zis eu, îndreptându-mă către ușă.

— Mikage? a strigat el după mine.

— Da?

— Ai grijă de tine, a zis Yūichi.

Zâmbind, i-am făcut cu mâna, apoi am coborât în holul hotelului, am descuiat ușa de la intrare, m-am urcat în taxi și dusă am fost.

Înapoi la han, m-am băgat în pat și m-am învelit bine cu *futonul*, dar era foarte frig și n-am putut adormi decât după ce am dat drumul și la aerul condiționat.

Dimineață m-am trezit, speriată de pașii și vocile de pe coridor. Când m-am uitat pe geam, am văzut că vremea se schimbase cu totul. Cerul era acoperit de un strat gros de nori cenușii și vântul purta de colo-colo vălătuci mari de zăpadă.

Întâmplările din seara trecută mi se păreau acum un vis. M-am ridicat din pat și am aprins lumina. Dansând, zăpada se cernea peste siluetele munților din depărtare. Copacii se agitau în bătaia vântului. În cameră era cald, poate prea cald. Eram învăluită într-o lumină albă.

M-am cuibărit din nou sub *futon*, privind pe fereastră cum afară se dezlănțuia furtuna de zăpadă înghețată. Obrajii îmi ardeau.

Eriko a dispărut pentru totdeauna.

În mijlocul acestui peisaj strălucitor, chiar și aici, nu puteam să uit: oriunde am fi, oricât de frumoasă și lungă ar fi viața care ne așteaptă, eu și Yūichi n-o să ne mai putem întâlni cu Eriko niciodată.

Zăpada începuse să se aștearnă, albă și rece, pe mașini, peste oamenii care mergeau tremurând pe cărarea de pe malul râului. Furtuna smulgea frunzele uscate de pe crengile copacilor. Fereastra strălucea, înghețată.

— Sakurai-san, te-ai trezit? Ninge, ninge, s-a auzit, din spatele ușii, nerăbdătoare, vocea profesoarei.

— Da, m-am trezit, am zis eu, și m-am ridicat din pat. Apoi m-am îmbrăcat, gata să încep o nouă zi. Mereu, mereu, trebuie să încep o nouă zi.

În ultima zi, la un mic hotel din Shimoda care servea mâncare franțuzească, am luat parte cu toții la un banchet pe cinste.

Toți membrii grupului nostru erau oameni care se culcau devreme și se trezeau la fel. Ca în fiecare seară, am rămas singură și m-am dus să mă plimb pe plajă.

Chiar îmbrăcată gros și cu două perechi de ciorapi, tot îmi era groaznic de frig. Mi-am cumpărat o cafea fierbinte de la un automat și am băgat cutia în buzunar. Așa era mai bine.

Noaptea, de pe dig, plaja părea învăluită într-o ceață alburie. Marea era neagră ca smoala. Doar din când în când zăream spuma valurilor strălucind în lumina lunii.

Bătea un vânt rece și întunericul însuși părea să vibreze grav în inima mea. Am coborât una câte una treptele care duceau către malul mării. Nisipul înghețat scârțâia sub pașii mei. M-am plimbat pe mal, bând din cafeaua fierbinte.

Privind marea fără sfârșit, înghițită de întuneric, ascultând valurile care se spărgeau de stâncile colțuroase din larg, m-a cuprins tristețea, o tristețe dulce, dulce. Cu sau fără Yūichi, voi mai avea parte și de multe lucruri plăcute, și de multe lucruri triste, m-am gândit.

În depărtare, lumina farului se tot rotea. Uneori poposea peste partea de plajă unde mă aflam eu, alteori se depărta, așternându-se ca o potecă luminoasă peste valuri.

Începuse să-mi și curgă nasul. În cele din urmă, împăcată și liniștită, m-am întors în camera de hotel. Am pus la încălzit apă pentru ceai în ceainicul electric din cameră, și între timp am făcut un duș și m-am schimbat. După aceea m-am băgat în pat. Deodată, a sunat telefonul. Recepționera mi-a spus să aștept cât îmi face legătura.

Pe fereastră, în grădina hotelului, se vedea iarba uscată și poarta albă. Puțin mai departe erau plaja înghețată și marea întunecată, unduindu-și în liniște valurile.

— Alo? s-a auzit vocea lui Yūichi. Te-am găsit, până la urmă. N-a fost ușor, să știi.

— De unde mă suni? am întrebat eu râzând. Aveam inima mai ușoară.

— De la Tokyo, a răspuns el.

Ăsta e cel mai bun răspuns, am gândit.

— Azi a fost ultima zi. Mâine mă întorc și eu, am zis.

— Ai mâncat multe lucruri bune?

— Îhî... *sashimi,* crevete, carne de porc mistreț. Astăzi am avut mâncare franțuzească. M-am cam îngrășat, știi? A, apropo, am trimis prin poșta rapidă la mine acasă un pachet cu *wasabi*, plăcintă de țipar și niște ceai. Poți să te duci să-l iei.

— De ce n-ai trimis *sashimi* și crevete? a întrebat el.

— Așa ceva nu se poate trimite prin poștă! am răspuns eu râzând.

— Bun, mâine vin să te iau cu mașina de la gară, așa că să faci bine să cumperi și să aduci cu tine, ne-am înțeles? La ce oră ajungi? a zis, vesel, Yūichi.

În cameră era cald, și din apa pusă la fiert începuseră să iasă aburi. I-am spus la ce oră și la ce peron o să ajungă trenul.

LUMINA LUNII

Oriunde se ducea, Hitoshi avea cu el un clopoțel, agățat de portofelul în care își ținea abonamentul de autobuz.

I-l dăruisem fără să mă gândesc la ceva anume, pe vremea când nu eram încă împreună, dar nu s-a mai despărțit de el până în ultima zi din viață.

Când eram în clasa a unsprezecea, la același liceu, am mers împreună într-o excursie. Amândoi eram conducători de grup, și astfel ne-am cunoscut. Programele fiecărei clase erau diferite, dar am mers cu toții cu același tren. Pe peron, în glumă, ne-am strâns mâinile, prefăcându-ne că ne pare rău că ne despărțim. Amintindu-mi că am în buzunarul uniformei clopoțelul care îi căzuse de la gât pisicii mele, l-am scos și i l-am oferit, ca dar de la revedere. Ce-i ăsta, a râs el, dar nu nepăsător. L-a luat din palma mea cu grijă și l-a împachetat într-o batistă. Era ceva neobișnuit pentru un băiat de vârsta lui și am fost surprinsă.

Asta e, probabil, dragostea.

Fie că îl păstrase pentru că era de la mine și ținea la el în mod special, sau doar pentru că era un băiat bine crescut și s-a gândit că n-ar fi frumos să arunce un lucru dăruit de altcineva, mie mi-a plăcut mult gestul lui.

Apoi, clopoțelul acela ne dăduse ocazia să comunicăm. În timpul excursiei, când nu ne puteam în-

tâlni, clopoțelul ne unea. Îmi închipuiam că, atunci când sună din clopoțel, își aduce aminte de mine și de ziua când mă văzuse pentru prima oară. Toată excursia mi-am petrecut-o gândindu-mă la băiatul care se plimba sub un cer îndepărtat cu clopoțelul meu. Când ne-am întors, ne-am întâlnit din nou și așa a început o furtunoasă poveste de dragoste.

De-atunci, în următorii patru ani, clopoțelul a petrecut împreună cu noi nenumărate seri și după-amieze, ne-a însoțit peste tot, oriunde am fi mers și orice am fi făcut. A fost lângă noi când ne-am sărutat pentru prima oară, când ne-am certat pentru prima oară, în prima noapte împreună. Pe ploaie, zăpadă sau în zilele senine, când plângeam sau când râdeam, când ascultam muzică sau ne uitam la televizor, Hitoshi scotea din buzunar portofelul, și imediat se auzea clinchetul melodios al clopoțelului. Nu ne mai săturam să-l ascultăm.

Mi-era nespus de drag sunetul acela. Poate părea sentimental, dar nu mi-e frică s-o spun: iubeam glasul cristalin al clopoțelului.

Oricum, era ciudat. Uneori aveam impresia că, deși mă uitam fix la el, Hitoshi nu era acolo. Când dormea, simțeam nevoia să pun urechea pe pieptul lui, să văd dacă mai bate ceva acolo, înăuntru. Oricât de luminos ar fi fost zâmbetul lui, din când în când trebuia să-mi încordez ochii ca să-l zăresc. Expresia lui, aerul în care se mișca îl făceau mereu să pară aproape invizibil. Poate de asta mi se părea că îi lipsește ceva, că e ceva nedefinit în felul lui de a fi. Dar mă doare mai ales faptul că asta ar fi putut să fie, de fapt, o premoniție.

De obicei, persoana pe care o iubești moare și te lasă singur abia după 20 de ani încolo. Eu l-am pierdut pe Hitoshi mult mai devreme, și asta m-a durut în-

grozitor, atât de mult încât mi se părea că fără el nu mai pot nici să respir. Din noaptea în care a murit, și inima mea s-a mutat într-o altă dimensiune, și n-a mai vrut să revină. Nu mai puteam vedea lumea cu aceiași ochi ca înainte. Nimic nu mai era clar în capul meu și nimic nu-mi putea alina durerea. Există lucruri de care te poți lipsi în viață, de exemplu avortul, prostituția, o boală foarte gravă; și moartea unui iubit e unul dintre ele. Eu am avut parte, din nefericire, de ultimul dintre aceste lucruri.

Mă rog, eram amândoi încă tineri și probabil era prima, dar nu și ultima mare iubire din viață. Dar în cei patru ani de zile cât am fost împreună, am trecut prin tot felul de întâmplări dramatice, am înțeles ce înseamnă să ai o relație cu cineva și, învățând să apreciem importanța lucrurilor, am reușit să construim totuși ceva.

Dar acum, la sfârșit, vreau să strig în gura mare: zeii sunt niște tâmpiți! Eu îl iubeam pe Hitoshi mai mult decât iubeam viața însăși.

Două luni după moartea lui Hitoshi, mă duceam în fiecare dimineață pe pod și, sprijinită de balustradă, beam ceai. Pentru că nu puteam să dorm, m-am apucat de jogging. Ăsta a fost pentru mine momentul critic.

Cel mai mult mă temeam să dorm. De fapt, mi-era frică de șocul pe care îl aveam atunci când mă trezeam. Să mă trezesc singură, să-mi dau seama unde mă aflu și să mă simt copleșită de întunericul de nepătruns din jurul meu. Îl visam mereu pe Hitoshi. Nu dormeam foarte adânc și de aceea, chiar și când visam că mă întâlnesc sau că nu mă întâlnesc cu el, îmi dădeam seama că, de fapt, era imposibil să-l mai revăd vreodată. Îmi doream, și încercam din răspu-

teri, să nu mă trezesc. De câte ori am deschis oare ochii, zvârcolindu-mă în așternuturi, scăldată într-o sudoare rece? Câte dimineți fără speranță voi fi întâmpinat astfel?

Dincolo de draperii se vedea cerul albastru deschis, luminându-se treptat. Mă simțeam fără scăpare, abandonată în ghearele unei noi dimineți tăcute. Eram teribil de singură, mi-era frig și-mi părea rău că visul se sfârșise. Cu fiecare răsărit, mă găseam din nou față în față cu tristețea mea și nu-mi puteam alunga din minte fantomele care-mi bântuiseră somnul toată noaptea. Așa mă trezeam în fiecare zi, pe atunci. Nu dormeam bine și eram întotdeauna obosită; ca să-mi trec timpul lung de dinainte de prima rază de soare și să reușesc să scap de singurătate și de toate fricile care mă copleșeau, am hotărât să mă apuc de jogging.

Mi-am cumpărat bluză și pantaloni de trening, pantofi de sport, chiar și un mic termos de aluminiu. Amatorii se echipează întotdeauna până în dinți. Dar nu-i nimic rău în a încerca să privești mereu înainte.

Imediat după începutul vacanței de primăvară am început să alerg. Mă duceam până la pod și înapoi, dup-aia îmi spălam hainele și prosopul, le băgam în uscător și mă duceam s-o ajut pe mama să pregătească micul dejun. Apoi mă culcam un pic. Asta era viața mea de atunci. Seara mă întâlneam cu prietenii, mă uitam la vreun film, și, în general, mă străduiam să am cât mai puțin timp liber. Era însă un efort inutil. În întregul univers, nu exista un singur lucru pe care să mi-l doresc cu adevărat. Doar să mă întâlnesc cu Hitoshi. Cu toate astea, știam că trebuie să găsesc în fiecare zi noi metode prin care să-mi țin ocupate mintea, mâinile, corpul. În plus, voiam să cred că, la un moment dat, eforturile mele vor da roade. Nu pu-

team fi sigură că așa se va întâmpla, dar eram hotărâtă să rezist până atunci. Așa făcusem și când îmi murise câinele și când îmi murise papagalul. Asta era un fel de ediție specială a încercării de a uita de suferință.

Fără nici o speranță, continuam să-mi petrec zilele, uscându-mă văzând cu ochii. Îmi spuneam adesea, de parcă m-aș fi rugat: e bine, e bine, odată și-odată o să se termine.

Râul până la care alergam era lat și împărțea orașul în două. Până la pod făceam vreo douăzeci de minute. Îmi place foarte mult locul acela. Înainte, pentru că Hitoshi locuia pe partea cealaltă, ne dădeam mereu întâlnire pe pod. Chiar și după moartea lui, tot îmi place să mă duc acolo.

Când ieșeam eu la jogging, dimineața devreme, străzile erau pustii; mă opream să mă odihnesc la mijlocul podului și beam o gură–două de ceai fierbinte din termos, ascultând vuietul râului. Priveam malurile albe ale râului care se pierdeau în ceața subțire a dimineții care învăluia și orașul. Stând așa, înconjurată din toate părțile de liniștea deplină a zorilor și de frigul care-mi înroșea urechile, aveam uneori senzația că mă aflu mai aproape de moarte. Adevărul e că doar acolo, suspendată în aerul acela limpede, în mijlocul peisajului pustiu, puteam să respir în voie și să mă simt aproape bine. Sunt o masochistă! Sau poate nu-i chiar așa. Aveam pur și simplu nevoie de priveliștea aia tăcută, pentru că pe atunci mi se părea că fără ea n-o să reușesc să duc la capăt ziua care tocmai începea. Aveam neapărată nevoie de răgazul ăsta.

Și în dimineața respectivă m-am trezit tot brusc, după un vis urât. Era 5 jumate. Ziua se arăta senină,

așa că m-am schimbat și, ca de obicei, am ieșit să alerg. Era încă întuneric, și străzile erau pustii. Era frig, iar orașul plutea încă în ceață. Cerul albastru începuse să se coloreze în roșu către răsărit.

Am început să alerg. Din când în când mi se tăia răsuflarea, și atunci mă gândeam ce-o fi în capul meu, să mă torturez singură în halul ăsta, după o noapte așa de agitată și aproape nedormită; dar, știind că la întoarcere o să pot dormi ca un prunc, îmi continuam alergarea. Nu era nimeni în jur, liniștea era atât de ireală încât mi se părea că-mi pierd mințile.

Vuietul râului devenea din ce în ce mai puternic, iar cerul își schimba și el treptat culoarea. Începea o nouă zi, senină și frumoasă.

Am ajuns la pod și m-am sprijinit, ca de obicei, de parapet, privind șirurile de clădiri ale orașului, profilate pe cerul albastru. Pe sub pod, cu un zgomot puternic, curgea, înspumat, râul. Mi-am șters transpirația cu prosopul și m-am spălat puțin pe față cu apă din râu. Era rece. Pe cerul înghețat al lui martie se zărea o jumătate de lună. Respirația mea plutea, albă, în aerul dimineții. Privind râul, am scos capacul termosului și mi-am turnat niște ceai. Deodată, am auzit:

— Ce fel de ceai e ăla? Vreau și eu.

Vocea venea din spatele meu. M-am speriat. M-am speriat așa de tare, încât am scăpat termosul în râu. Țineam încă în mână capacul de plastic, cu ceaiul turnat mai înainte. În timp ce prin minte îmi treceau mii și mii de lucruri, m-am întors și am văzut lângă mine fața zâmbitoare a unei femei. Mi-am dat seama că este mai mare decât mine, dar n-aș fi putut spune sigur câți ani avea. Vreo 25, probabil. Dar asta nu e decât o presupunere. Era tunsă scurt și avea niște ochi mari și limpezi. Peste hainele subțiri purta o ja-

chetă albă, dar frigul de afară nu părea să o deranjeze. Parcă ieșise din pământ.

A continuat cu o voce veselă, puțin nazală:

— Seamănă cu ceva din frații Grimm... sau poate din Esop? Cu povestea aia cu un cățel...

A râs puțin. Eu am răspuns, calmă:

— În povestea aia, câinele își vede propria reflexie în apă și scapă osul din gură. Nu-l sperie altcineva.

— Atunci, o să-ți cumpăr eu un termos nou, a zis ea, zâmbind.

— S-a făcut, am zâmbit și eu.

Fiindcă vorbea cu atâta calm și naturalețe, n-am putut să mă supăr pe ea, și mi-am dat seama că ce se întâmplase nu era un capăt de țară. Nu părea să fie nici nebună, nici vreo bețivă care se îndreaptă spre casă în zori. Avea niște ochi atotcunoscători, de parcă nimic din tristețea și bucuria acestei lumi nu-i era străin. Poate de aceea, în jurul ei și aerul părea mai dens.

Am băut o gură de ceai, ca să-mi ud gâtul, și am zis:

— O să-ți dau și ție. E ceai Pu-Arh.

I-am întins cana de plastic.

— O, îmi place la nebunie!

Cu o mână subțire, a luat cana din mâna mea.

— De-abia am ajuns aici. Am venit de foarte departe.

Cu ochii strălucitori, ca ai tuturor călătorilor din lume, s-a uitat către apa de sub pod.

— Ești turistă? am întrebat-o eu, mirându-mă că a venit în locul ăsta, unde nu era nimic de văzut.

— Da. Știai că, în curând, aici o să aibă loc un eveniment care se întâmplă numai o dată la o sută de ani?

— Un eveniment?

— Da. Dacă astrele ne vor fi favorabile...

— Despre ce e vorba?

— E secret, încă nu poate să afle nimeni. Dar, la un moment dat, o să-ți spun, fiindcă mi-ai dat să beau din ceaiul tău.

A rostit ultimele cuvinte râzând, și aproape că n-am înțeles ce zicea. Lumea se umplea de răsuflarea dimineții care stătea să înceapă. Razele soarelui se topeau în albastrul cerului, și aerul părea să strălucească și el. Gândindu-mă că ar cam fi timpul să plec, mi-am luat la revedere de la ea. Atunci, m-a privit în ochi și a spus:

— Pe mine mă cheamă Urara. Pe tine?

— Eu sunt Satsuki.

— Poate ne mai vedem, a zis ea, și mi-a făcut cu mâna.

I-am făcut și eu cu mâna și m-am întors să plec. Era ciudată. Nu înțelesesem prea bine ce voia să spună, dar oricum un lucru era sigur: nu arăta ca o persoană care duce o viață obișnuită, ca a celorlalți locuitori ai planetei. Depărtându-mă, bănuiala începea să-mi încolțească în minte. Ceva era putred. M-am întors să mă uit încă o dată la ea. Urara era încă pe pod. Îi vedeam profilul, aplecat deasupra apei. Am avut un șoc. Nu mai era deloc femeia zâmbitoare cu care stătusem de vorbă cu câteva clipe în urmă. Nu mai văzusem în viața mea o expresie atât de dură pe fața cuiva.

Când a observat că mă oprisem și o priveam, a zâmbit din nou și mi-a făcut cu mâna. Am făcut și eu la fel, apoi am luat-o la fugă.

Ce apariție fusese și asta? Mi se făcuse somn, și razele soarelui de dimineață mă orbeau. Pe retină părea să mi se fi imprimat imaginea misterioasei Urara.

Hitoshi avea un frate mai mic foarte ciudat. Felul cum gândea, cum reacționa, totul, era puțin... altfel. Ca și cum s-ar fi născut la un alt capăt de univers și, deodată, cineva l-ar fi aruncat în lumea noastră. Asta e impresia pe care mi-a făcut-o chiar de prima dată când l-am întâlnit. Îl cheamă Hiiragi, și luna asta a făcut 18 ani.

Ne dădusem întâlnire la o cafenea de la etajul 4 al mall-ului. Venind direct de la școală, Hiiragi și-a făcut apariția în cafenea îmbrăcat într-un costum marinăresc de damă, cu bluză albă și fustă bleumarin. Când l-am zărit, m-am simțit puțin jenată, dar văzând cât de natural se poartă, m-am liniștit și eu. S-a așezat în fața mea și, trăgându-și răsuflarea, m-a întrebat:

— Mă aștepți de mult?

Am dat din cap că nu, și am zâmbit. Când a venit chelnerița să îi ia comanda, înainte să noteze, l-a măsurat de sus până jos cu o privire bănuitoare.

Fizic, nu semăna aproape deloc cu Hitoshi, dar, din când în când, felul în care își mișca mâinile sau o expresie trecătoare făceau să mi se oprească inima în loc pentru câteva clipe. Atunci, lăsam să-mi scape câte un: Oh!

— Ce-i? întreba Hiiragi, cu cana de ceai în mână.

— Se... semeni cu el.

În glumă, se apuca apoi să-l imite pe Hitoshi. La sfârșit, râdeam amândoi. În felul ăsta reușeam, cât de cât, să facem să pară mai ușoară durerea pe care o simțeam.

Eu îmi pierdusem iubitul, dar Hiiragi, dintr-o singură lovitură, pierduse și un frate, și o iubită. Pe prietena lui o chema Yumiko și erau de-o seamă. Ea juca tenis și avea o frumusețe delicată. Fiind de vârste

apropiate, de multe ori ne duceam să ne distrăm toți patru. Fie că mergeam acasă la Hitoshi, fie că treceam pe la Hiiragi și o găseam și pe ea acolo, nici nu mai țin minte câte nopți albe am petrecut împreună.

În seara aceea eram la Hiiragi. Hitoshi se oferise să o ducă pe Yumiko cu mașina până la gară. Pe drum, au avut un accident. Nu din vina lui Hitoshi.

Și astfel, au murit amândoi atunci, pe loc.

— Și zi, te-ai apucat de jogging? m-a întrebat Hiiragi.

— Îhî, am răspuns eu.

— Și totuși, parcă te-ai mai îngrășat.

— Asta din cauză că tot restul zilei stau și lenevesc pe unde apuc, am râs eu.

De fapt, toată lumea îmi spunea că slăbisem vizibil.

— Sportul nu face bine la sănătate. E adevărul adevărat. La noi în cartier s-a deschis un restaurant cu *kakiagedon*. Calorii în cantități uriașe. Nu vrei să mergem acum acolo? a întrebat el.

Hitoshi și Hiiragi aveau temperamente complet diferite, dar amândoi puteau da dovadă de aceeași bunătate naturală, directă și nepretențioasă. Poate așa fuseseră crescuți. Genul ăla de bunătate care face pe cineva să împacheteze cu grijă un clopoțel într-o batistă.

— OK, să mergem.

Costumul de marinar pe care îl purta Hiiragi fusese uniforma lui Yumiko.

Hiiragi era elev la un liceu unde nu se purta uniformă. După moartea lui Yumiko, începuse să se ducă în fiecare zi la școală cu costumul ei, pentru că lui Yumiko îi plăceau mult uniformele. Văzându-l îmbrăcat în fustă, părinții fetei încercaseră cu lacrimi

în ochi să-l oprească, spunându-i că așa ceva oricum n-ar face-o fericită pe Yumiko, dar Hiiragi, râzând, nu s-a lăsat convins. L-am întrebat dacă îl poartă în amintirea lui Yumiko, dar mi-a spus că nu. Nici un lucru din lume nu poate aduce înapoi morții, mi-a zis. Îl port fiindcă mă simt bine în el.

— Hiiragi, până când ai de gând să porți costumul ăsta? l-am întrebat la un moment dat.

— Nu știu, a zis el, întunecându-se puțin la față.

— Nu râd colegii de tine? N-au început să scornească răutăți pe seama ta?

— Nuu, ăsta-s eu, și cu asta basta. De fapt, lumea e chiar mai drăguță cu mine, iar fetele mă simpatizează. Li s-o fi părând că, dacă port fustă, le înțeleg mai bine.

— Ce noroc pe tine!

De partea cealaltă a geamului cofetăriei cumpărătorii roiau cu însuflețire în jurul rafturilor cu haine de primăvară puternic luminate de neoane. Toată lumea părea fericită. Se făcuse deja seară.

Acum înțeleg. Pentru el uniforma însemna ce înseamnă joggingul pentru mine. Joacă exact același rol. Doar că eu n-am fost la fel de radicală, și joggingul mi-a fost de ajuns. Dar pentru el, o schimbare mai mică n-ar fi avut nici un efect, așa că a optat pentru costumul de marinar. Și în cazul lui, ca și într-al meu, nu era vorba de nimic altceva decât de încercarea disperată de a găsi un sprijin pentru sufletele noastre șubrezite de atâta zbucium. O modalitate de autodistragere, prin care voiam să mai câștigăm puțin timp, pentru a ne vindeca rănile.

În aceste două luni, și eu și Hiiragi ajunseserăm să purtăm mereu pe față niște expresii pe care nu le mai avuseserăm niciodată, și care trădau faptul că luptam să uităm ceea ce pierdusem. Când ne adu-

ceam aminte brusc, ne trezeam alunecând, pe negândite, în întunericul singurătății, zdrobiți de realitatea celor întâmplate.

— Dacă mănânc în oraș, trebuie să dau întâi un telefon acasă. Hiiragi, tu ce faci? am zis eu ridicându-mă.

— A, chiar. Tata a plecat azi nu știu unde în interes de serviciu.

— Deci mama ta e singură. Mai bine te-ai duce să mănânci cu ea.

— Nu, o să comand o porție în plus la restaurant și o s-o trimit acasă. E încă devreme și nu cred că a apucat să pregătească ceva de mâncare. Îi fac eu cinste cu cina de data asta!

— Ce idee bună!

— Asta o s-o înveselească, nu? a râs el fericit.

De obicei dădea impresia unui copil maturizat înainte de vreme, dar acum își arătase adevărata vârstă.

Odată, într-o zi de iarnă, Hitoshi îmi spusese:

— Am un frate mai mic pe care îl cheamă Hiiragi.

Îl auzeam pentru prima dată vorbind despre fratele lui mai mic. Îmi aduc și acum aminte cum, sub un cer cenușiu din care părea că va începe, din clipă în clipă, să ningă, coboram împreună treptele lungi de piatră din spatele școlii. Era frig, aveam mâinile în buzunar, și când respiram ieșeau aburi.

— În anumite privințe, e mai matur decât mine.

— Mai matur? am râs eu.

— Da, e cu picioarele pe pământ, parcă așa se zice. Doar când e vorba de familie devine ciudat de copilăros. Ieri, când tata s-a tăiat puțin într-un ciob, a intrat în panică. S-a pierdut cu firea, ceva de speriat. De parcă s-ar fi făcut gaură în cer. Nu-i genul lui să facă așa ceva, și d-aia mi-am adus acum aminte.

— Câți ani are?

— Păi, vreo 15.

— Semănați? Aș vrea să-l cunosc.

— Dar e cam dus, ai grijă. Nici nu-ți vine să crezi că suntem frați. Dacă o să-l cunoști, o să ajungi să mă urăști și pe mine. E ciudat, pe bune.

Spunând asta, Hitoshi a râs exact așa cum mă așteptam să râdă un frate mai mare.

— Bine atunci, când n-o să-ți mai fie teamă că eu n-o să te mai iubesc dacă mă întâlnesc cu fratele tău cel ciudat, cândva peste ani și ani, să-mi faci cunoștință cu el, bine?

— Ei, am glumit. E un tip de treabă. Cred că v-ați înțelege bine. Doar ai și tu ciudățeniile tale... și-n plus, el are o slăbiciune pentru oamenii buni la suflet.

— Buni la suflet?!

— Exact, a râs Hiroshi, ascunzându-și fața. În astfel de momente se intimida mereu.

Scările erau foarte abrupte, și picioarele parcă mi-o luaseră la vale de capul lor. Cerul iernatic de dinainte de asfințit se reflecta, alb, în ferestrele școlii. Mi-aduc aminte cum coboram, una câte una, scările. Pantofii negri, șosetele lungi, albe, și poala fustei de la uniformă, foșnind.

Afară se lăsase seara, mirosind a primăvară.

Hiiragi își ascunsese costumul de marinar sub o jachetă lungă și am putut răsufla și eu mai ușurată. Lumina se revărsa pe trotuar, prin ferestrele imense ale magazinului. Și fețele oamenilor care treceau încolo și încoace păreau să strălucească. Adia un vânt dulce, primăvăratic, dar era încă destul de răcoare, și mi-am scos mănușile din buzunar.

— Restaurantul ăla de care îți vorbeam e chiar lângă casa mea, așa că avem ceva de mers, a zis Hiiragi.

— Trebuie să trecem pe pod, așa-i? am zis eu, și apoi am tăcut.

Mi-am adus aminte de Urara, femeia pe care o întâlnisem în acel loc. Mă dusesem apoi în fiecare dimineață acolo, dar n-am mai dat de ea... pe când mă gândeam la asta, Hiiragi a zis, deodată, cu voce tare:

— La întoarcere, te conduc.

Probabil credea că tăcusem fiindcă nu-mi convenea că o să trebuiască să mă întorc singură acasă, de la așa o depărtare.

— Nu-ți face griji. E încă devreme.

De data asta, mi-am zis, dar numai în sinea mea: sea... seamănă. Nu era nevoie să se străduiască să-l imite pe Hitoshi, chiar semăna cu el. Felul în care încerca să păstreze neschimbate relațiile dintre oameni, francheța și calmul de care dădea dovadă într-un mod atât de natural, toate astea mă făceau să-l îndrăgesc și să mă simt foarte liniștită în preajma lui. Aerul din jurul nostru părea mai limpede și mai curat când eram împreună. Îmi amintesc foarte bine sentimentul acesta, chiar și acum. Mă face să tânjesc după ceva care nu mai este și mă doare.

— De curând, de când am început să alerg, m-am întâlnit cu o persoană ciudată pe pod. Tocmai mi-am adus aminte de asta, am zis eu în timp ce mergeam.

— O persoană ciudată, adică un bărbat? m-a întrebat, râzând, Hiiragi. Nu-i o idee prea bună să alergi singură dimineața devreme.

— Nu, nu despre asta e vorba. Era o femeie. Nu pot să mi-o scot din minte.

— Mmm... poate o să vă mai întâlniți.

— Îhm.

Nu știu de ce, dar voiam foarte mult s-o revăd pe Urara. Deși nu o văzusem decât o dată în viață, voiam să o întâlnesc din nou. Expresia pe care o avu-

sese atunci... aproape că îmi stătuse inima în loc. Cât fusesem împreună, îmi zâmbise atât de dulce... dar imediat ce rămăsese singură... Nu știu, parcă era o vrăjitoare care luase chipul unei femei pentru doar câteva clipe și, descoperind că putea avea sentimente, își spusese singură că așa ceva e cu totul și cu totul de neiertat. O față greu de uitat. Aveam senzația că eu una n-aș fi fost în stare de atâta suferință, de atâta amărăciune. Dar cine știe ce mă mai aștepta, de-acum încolo...

În intersecția mare de lângă ieșirea din oraș, și eu și Hiiragi am avut o strângere de inimă. Era locul unde se petrecuse accidentul lui Yumiko și Hitoshi. O mulțime de mașini treceau dintr-o parte în alta. Ne-am oprit la semafor, fiindcă era roșu.

— O fi bântuit locul ăsta? a râs Hiiragi, dar numai cu gura, nu și cu ochii.

— Mă gândeam c-ai să spui asta, am zâmbit și eu.

Când s-a schimbat culoarea semaforului, șuvoiul luminos de mașini a început să curgă în cealaltă direcție. Semaforul strălucea în întuneric. Aici a murit Hitoshi. Am devenit brusc serioasă, aproape solemnă. În locul în care a murit o persoană dragă, timpul se oprește pentru totdeauna. Ai vrea, stând în același loc, să poți să simți și tu durerea pe care a simțit-o persoana respectivă cu o clipă înainte de a muri. Mi s-a spus de multe ori că, dacă vizitezi un castel vechi, ai senzația că istoria prinde viață lângă tine, o senzație aproape fizică; ți se pare că din clipă în clipă ai putea să dai nas în nas cu vreunul din oamenii care au locuit acolo, cine știe cu câți ani în urmă. Auzind asta, îmi spuneam mereu: ce prostie! Dar acum e altfel. Acum cred că înțeleg.

Intersecția asta, blocurile și magazinele astea colorate de noapte au fost ultimele lucruri pe care Hitoshi le-a văzut înainte să moară. Iar asta s-a întâmplat acum atât de puțină vreme.

Oare i-a fost frică? S-a gândit la mine, măcar pentru o fracțiune de secundă? Luna o fi fost în drumul ei către cumpăna cerului, ca acum?

E senin.

Hiiragi, umăr la umăr cu mine, privea luna, strălucitoare și albă ca o perlă.

— Ce bun e, am spus eu.

Ne așezasem la bar, în micul restaurant proaspăt deschis, care mirosea a lemn, și mâncam *kakiagedon*. Era așa de bun, parcă era prima dată în viață când aveam cu adevărat poftă de mâncare.

— Chiar așa? a întrebat Hiiragi.

— Foarte. Te face să te bucuri că ai trăit destul să ajungi să mănânci așa ceva.

Lăudasem așa de mult mâncarea, încât chelnerul a părut să se intimideze un pic.

— Aha! Știam eu că o să-ți placă! Ai gusturi bune la mâncare! Mă bucur că-ți place!

După ce a spus toate astea râzând, dintr-o singură suflare, a comandat o porție pentru mama lui și a trimis-o acasă.

În fața cu porția mea, m-am gândit că sunt, poate, prea încăpățânată, și că n-ar trebui să mă las înghițită chiar cu totul de întunericul ăsta. Dar nu știam ce altceva să fac. Aș vrea să-l văd pe copilul ăsta, măcar cu o zi mai devreme, renunțând la costumul de marinar și râzând ca acum.

Ora prânzului. Am primit un telefon ciudat.

Eram răcită și nu mă dusesem nici la jogging în ziua aceea. Stăteam pur și simplu în pat, fără să fac

nimic. Aveam un pic de febră, și când a început să zbârnâie telefonul am crezut că o să-mi pocnească țeasta. În cele din urmă, m-am ridicat. Se pare că nu era nimeni altcineva în casă, așa că a trebuit să răspund eu.

— Alo.

— Pot vorbi cu Satsuki, vă rog? a întrebat o voce necunoscută de femeie.

— La telefon, am răspuns eu.

— A, eu sunt, Urara, s-a auzit la celălalt capăt al firului.

Eram uimită la culme. Femeia asta reușea din nou să mă șocheze. Nici prin cap nu-mi trecuse că ar putea să-mi dea telefon.

— Știu că te sun pe nepregătite, dar, dacă ești liberă acum, nu vrei să ne întâlnim puțin?

— Ăăă... Bine, dar... de unde știi numărul meu de telefon? am întrebat eu cu o voce mirată.

Părea să sune de la o cabină telefonică — răzbătea până la mine zgomotul mașinilor. Am auzit-o chicotind.

— Dacă vreau să știu ceva cu tot dinadinsul, pur și simplu lucrul respectiv îmi vine în minte, a zis ea, de parcă repeta o formulă magică. Tonul ei fusese așa de natural, încât mi-am zis, aha, da, se poate și asta...

— Bun, ne vedem la etajul cinci al magazinului universal, în fața raionului cu termosuri, bine?

După ce a zis asta, a închis telefonul.

Nu mă simt deloc bine, ar trebui să rămân acasă și să dorm, mi-am spus după ce am pus receptorul în furcă. Eram cam ametită, și nici temperatura nu-mi scăzuse. Pe de altă parte, ardeam de curiozitate să o văd, așa că am început să mă pregătesc de pleca-

re. Instinctul îmi spunea să mă duc, așa că n-am mai stat pe gânduri.

Când îmi aduc acum aminte, îmi dau seama că destinul e ca o scară pe care trebuie să urci treaptă cu treaptă, fără a rata nici una. Dacă sari peste ceva, nu mai ajungi în vârf. Deși poate ar fi mult mai ușor să ratezi anumite etape. Poate ce mă făcea pe mine să reacționez pe vremea aia era o lumină firavă, ascunsă în adâncul sufletului meu pe jumătate mort. O sclipire fără de care, cine știe, aș fi dormit mai bine...

M-am îmbrăcat gros și m-am urcat pe bicicletă. Era o după-amiază călduță și însorită, și-n suflet îți încolțea speranța că, în curând, va veni primăvara. Un vânt proaspăt îmi mângâia obrajii. Copacii din oraș aveau și ei muguri noi. Cerul albastru deschis, puțin încețoșat, se întindea până departe, peste oraș.

Doar eu nu simțeam freamătul ăsta proaspăt invadându-mi corpul. Primăvara nu reușea să pătrundă în inima mea. Se reflecta pur și simplu în mine, ca în suprafața colorată a unui balon de săpun. Pe stradă, oamenii se plimbau cu fețe fericite și luminoase, cu părul în vânt. Păreau să absoarbă razele blânde ale soarelui și să le reflecte înapoi, însutit. În mijlocul acestui peisaj plin de viață și lumină, în inima mea plutea doar imaginea orașului cenușiu și lipsit de vegetație din timpul iernii, și a râului dinainte de răsărit. Aș fi vrut să mi se oprească inima atunci pe loc și să scap o dată.

Urara mă aștepta în fața rafturilor cu termosuri. Purta un pulover roz și, așa cum stătea, dreaptă, în mijlocul mulțimii, părea să fie de vârsta mea.

— Bună, i-am zis eu când m-am apropiat.

Ea a exclamat:

— Vai, dar tu ești răcită! Iartă-mă, n-am știut! Te-am scos din casă, când tu te simțeai rău.

— Se vede pe fața mea? am zâmbit eu.

— Da, ești roșie-roșie. Hai, repede, alege un termos. Oricare vrei tu, a zis ea, întorcându-se cu fața la rafturi. OK, un termos, da? Alergi cu el, deci ar fi bine să fie ușor. Sau uite, ăsta e exact la fel ca cel pe care l-ai scăpat când ne-am întâlnit data trecută. A, dacă vrei să aibă un desen frumos, putem merge într-un loc unde se vând termosuri făcute în China.

Vorbea cu atâta entuziasm, încât m-am înroșit — mi-am dat singură seama că fața a început să-mi ardă.

— Îl vreau pe ăla alb, am arătat eu cu degetul un termos mic, alb și strălucitor.

— O, clientul nostru are gusturi rafinate, a zis Urara, cumpărându-mi-l.

În timp ce beam ceai la o terasă din apropiere, a zis, scoțând din buzunarul hainei câteva pachețele mici:

— Ți-am adus asta.

Era mai bine de o duzină, și eu nu-mi reveneam din uimire.

— Mi le-a dat un prieten care lucrează la o ceainărie. Ceai de ierburi, ceai negru, ceai chinezesc... Am scris numele pe fiecare, să le bei pe toate din termosul tău nou.

— Mulțumesc, am zis eu.

— Nu-i nevoie, doar eu sunt cea care te-a speriat și te-a făcut să scapi în apă termosul, a râs Urara.

Era o după-amiază strălucitoare, și aerul era limpede. Lumina care învăluia orașul era atât de puternică, încât simțeai că te doare inima. Câte un nor traversa din când în când cerul de deasupra noastră. O după-amiază tihnită. Atât de liniștită, de parcă n-aș mai fi avut nici o grijă pe lume — în afară de

faptul că mi se înfundase nasul și nu mai simțeam gustul ceaiului.

— Apropo, am zis eu, totuși cum ai făcut rost de numărul meu?

— Exact cum ți-am spus, a zâmbit ea. Am trăit multă vreme, de una singură, în tot felul de locuri, și... am ajuns să pot simți lucrurile, instinctiv, ca un animal. Nu știu când a început asta. Numărul tău de telefon? Când am pus o mână pe receptor, cealaltă mână a format de la sine niște cifre. De obicei, nimeresc.

— De obicei?

— Ei, când greșesc, îmi cer scuze, râd și închid. Mi-e rușine de mine când se întâmplă asta, dar...

Voiam să cred că ea chiar așa obținuse numărul meu de telefon. Celelalte metode de a căuta un număr nu erau la fel de interesante. Ea mă făcea să mă simt într-un fel anume, deosebit. Parcă o parte din mine o mai întâlnise o dată, demult, și se bucura până la lacrimi să o vadă din nou.

— Mulțumesc mult de tot pentru ziua de azi. M-ai făcut chiar fericită, de parcă aș fi ieșit în oraș cu iubitul meu.

— OK, uite ce te sfătuiește iubitul tău: ai grijă să scapi de răceala asta până poimâine.

— De ce? A, evenimentul ăla de care vorbeai o să aibă loc poimâine?

— Exact. Vrei să vii? Să nu mai spui la nimeni, a zis ea, în șoaptă. Dacă vii poimâine dimineață la cinci fără trei minute în locul unde ne-am întâlnit mai devreme, poate o să vezi ceva interesant.

— Ce anume? Ce fel de lucru? Ceva... invizibil? am dat eu drumul la un șuvoi de întrebări. Nu mă puteam abține.

— Mda. Depinde și de vreme, și de starea în care o să fii tu. E un lucru foarte deosebit, așa că nu există nici o garanție. Dar instinctul îmi spune că între tine și râul acela există o legătură adâncă. Din cauza asta sunt aproape sigură că o să vezi ce e de văzut. Poimâine la 4:57, dacă toate condițiile sunt îndeplinite, în locul respectiv o să aibă loc ceva ce nu se întâmplă decât o dată la o sută de ani. O să poți vedea un fel de apariție. Iartă-mă, mai mult nu mă pricep să-ți spun.

Nu înțelesesem mare lucru din explicația ei. Totuși, simțeam cum ia naștere în mine o nerăbdare pe care nu o mai simțisem de mult.

— E ceva frumos?

— Mda... e ceva valoros, ca o comoară. Depinde de tine, a zis Urara.

Depinde de mine.

Tocmai acum, când n-am putere nici să supraviețuiesc de la zi la zi...

— O să vin, cu siguranță, am râs eu.

Relația mea cu râul. Deși eram confuză, mi-am dat seama despre ce vorbea Urara. Râul era granița dintre „țara" mea și „țara" lui Hitoshi. Când îmi amintesc podul, văd, de fiecare dată, și silueta lui Hitoshi, așteptându-mă la mijloc. Eu întârziam mereu, și mereu îl găseam pe el acolo. La întoarcere, ne despărțeam în același loc. Așa a fost și ultima dată.

— Dup-aia te duci la Takahashi?

Asta a fost ultima noastră conversație. Eram mai fericită, și ceva mai plinuță, pe atunci.

— Da, dar mai întâi trec pe acasă. Ne adunăm cu toții.

— Transmite-le salutări. Vă întâlniți numai voi, băieții, și vorbiți prostii? am întrebat eu.

— Exact. Și ce-i rău în asta? a râs el.

Ne distraserăm toată ziua, și mai și băusem puțin, așa că mergeam cam pe două cărări, veseli nevoie mare. Era frig, cerul era plin până la refuz de stele înghețate, și eu mă simțeam foarte bine. Bătea un vânt rece, care făcea și stelele să clipească des. Băgasem mâna în buzunarul lui Hitoshi, unde era și mâna lui, caldă, moale.

— Dar nu spun niciodată nimic urât despre tine, să știi, a zis el, ca și cum și-ar fi adus aminte de ceva.

Fusese așa de dulce și caraghios, încât mi-am ascuns zâmbetul în fular. M-am gândit cât de ciudat este că, deși suntem de patru ani împreună, încă îl iubesc. Ce mică eram pe vremea aia! Parcă cu zece ani mai tânără ca acum. Când începea să se audă vuietul râului, știam că trebuie să ne luăm la revedere curând, și începea să-mi pară rău.

Apoi podul. Podul era un loc de despărțire cum nu mai există altul. Apa curgea vijelioasă și rece, răceala întregului peisaj era aproape vizibilă. Pe pod, sub cerul ticsit de stele, ascultând vuietul râului, ne-am sărutat scurt și, gândindu-ne la toate lucrurile frumoase care se petrecuseră în timpul vacanței de iarnă, ne-am despărțit zâmbind. Clinchetul clopoțelului s-a îndepărtat în noapte. Amândoi iubeam sunetul ăla.

Avusesem parte și de certuri groaznice, se întâmplase și să flirtăm cu alții. Eram tineri, așa că ne-a fost greu, uneori, să păstrăm balanța între dragoste și sex; ne-am rănit adesea unul pe celălalt. N-am fost mereu fericiți, anii împreună au fost plini de probleme. Și totuși, au fost patru ani minunați. Iar asta fusese o zi perfectă și mă apucase teama gândindu-mă că avea să se termine. Îmi amintesc cum Hitoshi s-a întors către mine pentru o ultimă dată, iar apoi jacheta lui neagră s-a făcut una cu întunericul nopții reci și frumoase de iarnă.

E o scenă pe care mi-am tot amintit-o plângând. Sau mai degrabă, de fiecare dată când îmi aduceam aminte de ea, îmi dădeau lacrimile. Am și visat, de nu mai știu câte ori, că el traversa podul, și eu fugeam după el și-l făceam să se întoarcă. În visele mele, Hitoshi îmi spunea, zâmbind: n-am murit, de fapt, fiindcă m-ai oprit tu. Dacă amintirea asta îmi apărea în minte în timpul zilei și nu puteam da frâu liber lacrimilor, mi se părea că totul e gol și lipsit de sens. Hitoshi se depărtase de mine pentru totdeauna și continua să se îndepărteze.

Luând povestea cu viziunea de la râu jumătate în glumă, jumătate în serios, m-am despărțit de Urara. Cu fața luminată de un zâmbet larg, ea s-a pierdut în mulțime.

M-am gândit că nu-mi pasă, chiar dacă tot ce îmi povestise ea era o simplă minciună, iar eu o să mă duc dis-de-dimineață și o să aștept degeaba la pod. Îmi arătase curcubeul din propriul suflet. Mă făcuse să-mi aduc aminte ce înseamnă nerăbdarea și agitația dinaintea unui lucru ieșit din comun. Parcă adierea vieții pătrundea din nou în inima mea. Și dacă n-o să se întâmple nimic, o să stăm pur și simplu una lângă alta și o să privim apele râului sclipind în lumina dimineții. Mi-ar ajunge și atât.

Mă gândeam la asta în timp ce mergeam cu termosul în mână. Îndreptându-mă către locul unde îmi lăsasem bicicleta, lângă gară, l-am zărit pe Hiiragi.

Vacanța studenților diferă, evident, de cea a elevilor. Văzându-l îmbrăcat în haine de stradă, m-am gândit că, probabil, chiulește, și am zâmbit. În mod normal, aș fi alergat după el sau l-aș fi strigat, dar eram răcită și mi s-a părut prea dificil, așa că am pornit-o în direcția lui fără să-mi schimb tempoul. Când

el s-a îndreptat către oraș, l-am urmat. Mergea foarte repede și abia reușeam să țin pasul.

De la distanță, m-am uitat cu atenție la el. Îmbrăcat normal, era genul de băiat frumușel, după care fetele ar întoarce capul. Purta un pulover negru și mergea foarte hotărât. Era înalt, cu mâinile și picioarele lungi, și părea agil. Privindu-l din spate, m-am gândit că orice fată ar fi impresionată dacă ar ști că, după moartea prietenei lui, începuse să se ducă la școală îmbrăcat cu uniforma ei. Își pierduse și fratele și iubita dintr-o lovitură, și așa ceva nu se întâmplă prea des. E culmea anormalității. Dacă aș fi fost elevă la liceu și aș fi avut timp liber, m-aș fi îndrăgostit de el și aș fi încercat să-i redau pofta de viață. Fetelor le place la nebunie să facă astfel de lucruri.

Dacă l-aș fi strigat, s-ar fi întors către mine zâmbind, eram sigură de asta. Dar, cum mergea singur pe stradă, aveam senzația că n-ar trebui să-l întrerup, o străină ca mine oricum n-ar fi avut cum să-l ajute. Sau poate că eram eu foarte obosită. Nimic nu pătrundea în sufletul meu. Voiam să se termine totul, să ajung în punctul în care amintirile vor fi doar amintiri. Dar locul în care lucrul ăsta era posibil era încă foarte departe, oricât m-aș fi grăbit să ajung acolo; gândindu-mă prin ce va mai trebui să trec până atunci, m-a cuprins o tristețe de gheață.

În acel moment, Hiiragi s-a oprit brusc, așa că m-am oprit și eu. Parcă eram umbra lui, am râs în sinea mea și am pornit-o spre el, hotărâtă să-l strig. Văzând însă la ce se uita Hiiragi, m-am oprit din nou.

Era în fața unei vitrine cu echipament de tenis. Nu părea să aibă nimic anume în minte, dar exact lipsa asta de expresie și de intenție, care i se citea pe față, transmitea mai bine decât orice altceva implicațiile profunde ale acțiunii lui. Ca un caz de condiționa-

re inconștientă. Ca puiul de rață care se ia după orice obiect în mișcare, crezând că e mama lui. Puiul de rață nu se gândește la nimic când face asta, dar, pentru privitor, e emoționant.

Așa ceva te impresionează foarte tare.

În lumina primăverii, înconjurat de oameni, el nu se mai sătura să privească vitrina aia, părând să fi uitat cu totul de sine. Când se uita la echipamentul de tenis, își aducea probabil aminte de ea. Același sentiment îl am eu atunci când sunt cu Hiiragi: ceva în el îmi amintește de Hitoshi, și asta mă calmează. Ce lucru trist!

Am fost și eu o dată la un meci de tenis de-al lui Yumiko. Când am făcut prima dată cunoștință cu ea, mi s-a părut o fată drăguță și simpatică, dar deloc ieșită din comun. Nu-mi dădeam seama ce vede Hiiragi atât de special la ea. El părea cu totul și cu totul vrăjit în prezența ei. La suprafață parcă era același Hiiragi dintotdeauna, dar ceva în ea îl făcea să fie mai împăcat, mai sigur pe sine. Era egala lui, ca forță. L-am întrebat pe Hitoshi de ce se întâmpla asta, și el mi-a răspuns:

— Din cauza tenisului.

— A tenisului?

— Îhm. Din ce spune Hiiragi, când joacă, e extraordinară.

Era vară. Pe terenul de tenis din curtea școlii, sub razele toropitoare ale soarelui, am urmărit împreună cu Hiiragi și Hitoshi meciul lui Yumiko. Umbra era deasă și mi se uscase gâtul. Lumina te orbea.

Ea chiar era extraordinară. Parcă era altă persoană. Nu era aceeași fată care alerga în urma mea, râzând și strigându-mă pe nume. Am urmărit întregul meci, uimită. Și Hitoshi părea impresionat. Hiiragi repeta, mândru: v-am spus eu, e super, nu?

Yumiko lovea minge după minge, cu putere, concentrată la maximum, fără să scoată nici un sunet. Era într-adevăr o forță. Juca serioasă, de parcă era ceva pe viață și pe moarte. Avea expresia unui om capabil de orice, chiar și de crimă. Dar, în momentul când a dat lovitura decisivă și s-a întors, victorioasă, spre Hiiragi, fața ei era din nou cea obișnuită, zâmbitoare și copilăroasă. Era incredibil.

Îmi plăcea când eram toți patru împreună. Ne distram mereu foarte bine. Yumiko zicea mereu: Satsuki, să ieșim întotdeauna împreună, nu trebuie să ne despărțim. Eu îi ziceam în glumă: nu știu, dacă tu n-ai să mai fii cu Hiiragi? Iar ea râdea: nu, poate tu n-ai să mai fii cu Hitoshi.

Și apoi... s-a întâmplat nenorocirea. Ce îngrozitor.

Acum, cred că Hiiragi nu-și aducea aminte de ea, așa ca mine. Băieților nu le place să-și facă singuri sânge rău. Cu toate acestea, corpul lui, fața lui exprimau un singur lucru. Probabil el n-ar fi pus asta în cuvinte nici în ruptul capului. Dacă ar fi vrut să pună în cuvinte sentimentul acela, ar fi fost niște cuvinte teribil de dureroase: vreau să vină înapoi. Era mai mult decât o propoziție, era o rugăciune. Pentru mine, era insuportabil. Și eu arătam, cred, la fel, când mă uitam, de dimineață, la apele râului. Poate de aceea îmi vorbise Urara. Și eu... și eu voiam să mă întâlnesc din nou cu Hitoshi. Voiam să se întoarcă. Macăr ca să-mi iau la revedere de la el așa cum trebuie.

M-am hotărât să nu-i spun lui Hiiragi nimic din ce văzusem astăzi și, data viitoare când aveam să ne întâlnim, să încerc să fiu cât mai veselă. Fără să-l strig, am plecat.

Îmi crescuse febra. Asta era, de altfel, normal. În starea în care eram, mă plimbasem atâta, încât era

clar că asta o să se întâmple. Mama a râs de mine, spunând că poate am febră fiindcă, în sfârșit, a început să-mi vină mintea la cap. Am râs și eu, fără chef. Dar eram de aceeași părere. Când gândești prea mult, otrava acelor gânduri fără cap și coadă începe să circule prin tot corpul, probabil.

Noaptea, ca de obicei, l-am visat pe Hitoshi și, tresărind, m-am trezit. Am visat că mă duceam să alerg, în ciuda febrei, și el mă aștepta la pod, și-mi spunea, zâmbind, ce faci, ai înnebunit, ai ieșit din casă așa, răcită? Oribil vis. Deschizând ochii, am văzut că era exact ora la care de obicei mă ridicam din pat și mă schimbam ca să plec să alerg. Era groaznic de frig. Corpul îmi dogorea de febră, dar mâinile și picioarele îmi erau reci ca gheața. Aveam frisoane și mă dureau toți mușchii.

Tremurând, am privit în jur, la întunericul care începea să se subțieze. Aveam impresia că mă luptam cu ceva prea mare, imens. Și, pentru prima dată în viață, mi-am dat seama că s-ar putea să fiu învinsă.

Pierderea lui Hitoshi mă durea. Prea tare.

Când mă întâlneam cu el și mă lua în brațe, înțelegeam lucruri care erau mai presus de cuvinte. Mă gândeam ce minune ciudată e să fii atât de aproape de cineva care nu e propria persoană și nu e nici cineva din familie. Când am pierdut mâinile lui, pieptul lui, am văzut ceea ce nimeni nu vrea să vadă, am simțit lucrul în fața căruia orice om e cuprins de cea mai adâncă disperare. Singurătatea. Cea mai groaznică singurătate. Momentul ăsta e cel mai greu. Dacă trece, o să răsară soarele și sigur o să înceapă o nouă zi plină de o mulțime de întâmplări frumoase, o să pot râde în hohote. Numai de ar apărea prima rază. Dacă ar veni dimineața.

De fiecare dată mă gândeam la aceleași lucruri, strângând din dinți, dar azi nu aveam putere să mă ridic din pat și să mă duc la râu, și chinul era mai mare. Timpul se târa cu o încetineală înfiorătoare, de parcă gâtul clepsidrei ar fi fost prea îngust pentru firele de nisip. Aveam senzația că, dacă m-aș fi dus la pod, l-aș fi găsit pe Hitoshi acolo, așteptându-mă. Parcă înnebuneam. Parcă începusem să putrezesc.

M-am ridicat în silă din pat și m-am dus la bucătărie să beau ceai. Mi-era foarte sete. Din cauza febrei, totul în jurul meu părea suprarealist, contorsionat; în bucătăria goală era liniște și întuneric. Amețită, mi-am pregătit un ceai fierbinte, apoi m-am întors la mine în cameră. După ce l-am băut, am început să mă simt ceva mai bine. Nu mai aveam gâtul uscat și respiram mai ușor. Pe jumătate ridicată din pat, am tras draperiile. De la geamul camerei mele se văd grădina și poarta. Copacii și florile se legănau în aerul albastru al dimineții; culorile păreau bidimensionale, ca un tablou. Era frumos. De curând aflasem că, în lumina zorilor, toate lucrurile par mai pure, mai proaspete. La un moment dat, în timp ce mă uitam pe fereastră, am zărit o siluetă apropiindu-se de casa noastră. Când a ajuns chiar în fața porții, am simțit nevoia să mă frec la ochi, să văd dacă nu cumva visez. Era Urara. Îmbrăcată în albastru, mă privea, zâmbind. Am văzut-o mișcându-și buzele și mi-am dat seama că mă întreba dacă poate să intre. Am dat din cap că da. A venit și mai aproape, prin grădină, până în dreptul ferestrei mele. Am deschis geamul. Inima îmi bătea nebunește.

— E frig tare! a exclamat ea.

O dată cu ea, a intrat în cameră și o pală de vânt rece, care mi-a răcorit obrajii înfierbântați. Aerul curat era minunat.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat eu.

Mă înveselisem brusc și cred că râdeam ca un copil mic.

— Eram în drum spre casă. A, dar tu ești răcită, nu glumă. Poftim, ia o vitamina C.

A scos din buzunar o pastilă și mi-a întins-o zâmbindu-mi frumos.

— Mulțumesc, am zis eu, cu o voce răgușită.

— Ai temperatură mare, nu-i așa? Asta nu e bine, a zis ea.

— Mda, azi nu pot să mă duc să alerg.

Nu știu de ce, îmi venea să plâng.

— Ăsta e momentul cel mai neplăcut al răcelii, a zis ea, coborând ochii. Mai rău ca moartea. Dar de acum încolo o să fie din ce în ce mai bine. Fiecare om are limitele lui, și astea nu se schimbă. Poate că o să mai răcești și în viitor și o să-ți fie iar rău, dar trebuie să te ții tare. Așa merge treaba. Ai putea să trăiești cu frica în sân sau ai putea să accepți faptul că asta-i viața, și ar fi mai ușor, a zis ea, și a râs.

Am tăcut și m-am uitat fix la ea. Oare doar despre răceală vorbea? Ce-o fi vrând să spună? Cu mintea încețoșată de febră și de lumina incertă de dinainte de zori, nu mai vedeam clar granițele dintre vis și realitate. În timp ce cuvintele ei mi se gravau în inimă, mă uitam la bretonul ei, care se mișca în bătaia vântului.

— OK, pe mâine, a zis ea închizând geamul pe din afară. A ieșit pe poartă cu un pas ușor, ca de dans.

Am petrecut-o cu privirea până departe. Mi se părea că plutesc încă în apele visului. Venise să mă scoată din ghearele unei nopți chinuitoare și eram așa de fericită, încât aproape că îmi dăduseră lacrimile. Voiam să-i spun cât de fericită mă făcuse, venind la mine scăldată în lumina asta fantomatică a zorilor.

Mă făcuse să cred că există motive de bucurie, motive să vreau să deschid ochii într-o nouă zi. Apoi, am adormit din nou.

Când m-am trezit, mi-am dat seama că răceala îmi mai trecuse un pic. Dormisem mult și bine și era deja seară când am deschis eu ochii. Am făcut un duș, m-am schimbat și am început să-mi usuc părul. Febra îmi scăzuse și, în afară de faptul că eram încă moleșită, totul părea să fie în ordine.

În timp ce mă uscam pe păr, mă întrebam dacă Urara chiar venise pe la mine de dimineață. Mi se părea mai degrabă un vis. Și ce-mi spusese ea, chiar fusese despre răceală? Cuvintele ei rezonau în mintea mea ca și cum le-aș fi auzit într-un vis.

Când m-am uitat în oglindă, am zărit o umbră întunecată așternându-se peste fața mea, care m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva nopțile care vor veni or să fie din ce în ce mai grele, ca replicile ce continuă să zguduie pământul după un cutremur mare. Eram așa de obosită, încât nici nu mai puteam să gândesc. Foarte obosită. Și totuși... voiam să scap, cu orice preț, de toate astea. Să se termine o dată.

Dar măcar azi puteam respira puțin mai ușor decât ieri. Cu siguranță, avea să urmeze încă o noapte de singurătate, cu respirația întretăiată de vise urâte. Când mă gândesc că, probabil, asta e viața, mă îngrozesc. Cu toate astea, știind ce minunat este să poți respira în voie, cu plăcere, știind că așa ceva există cu adevărat, inima îmi bătea, câteodată, mai tare.

Gândindu-mă la asta, mi-a venit chiar să zâmbesc puțin. Fiindcă îmi trecuse brusc febra, eram ca beată, poate de bucurie. Deodată, cineva a bătut la ușă. Crezând că e mama, am zis: da, intră. Ușa s-a deschis, și în încăpere a intrat Hiiragi. M-am speriat.

— Mama ta te-a strigat de vreo câteva ori, dar n-ai răspuns, a zis el.

— Din cauza uscătorului de păr n-am auzit nimic, am răspuns eu, ciufulită și cu părul încă ud, puțin încurcată.

— Am sunat de mai multe ori, și mama ta mi-a zis că ai febră mare, așa că am venit să văd cum te simți, a spus Hiiragi, fără să observe fâstâceala mea.

Mi-am adus atunci aminte cum trecea adesea pe la mine împreună cu Hitoshi, întorcându-se de la vreun festival sau de la vreun meci de baseball. Ca întotdeauna, a tras o pernă și s-a așezat pe ea. Eu eram cea care uitasem ce bine ne cunoșteam.

— Ți-am adus ceva, a zis el, arătându-mi o pungă mare de hârtie și zâmbind.

Nu voiam să mărturisesc că răceala îmi trecuse deja, așa că m-am prefăcut că tușesc. Era drăguț din partea lui să vină în vizită la o bolnavă, și nu voiam să-l dezamăgesc.

— Ți-am adus un sandviș cu file de pui de la KFC, care știu că-ți place foarte mult, și niște șerbet. Avem și coca-cola. E o porție și pentru mine, hai să mâncăm.

Se purta cu mine de parcă eram de sticlă. Probabil îi spusese mama ceva. Mă simțeam prost. Totuși, nu eram chiar deplin vindecată, nu atât încât să-i spun: hei, n-am nimic, despre ce răceală vorbești?

În camera luminoasă și caldă, așezați direct pe podea, am mâncat împreună ce adusese el. Dându-mi seama că mi-era o foame de lup, am atacat cu poftă sandvișul. De fiecare dată când eram cu el, aveam parte de mâncăruri gustoase, se pare. Ăsta era, cred, un lucru foarte bun.

— Satsuki?

— Da?

Căzusem pe gânduri și, când Hiiragi m-a strigat, am tresărit.

— Nu-i bine să stai și să te chinuiești singură până faci febră. Ai și slăbit foarte mult. Când n-ai ce face, sună-mă. Putem merge împreună undeva, să ne distrăm. De fiecare dată când ne întâlnim, mi se pare că ești mai trasă la față, deși te prefaci că totul e OK. Îți consumi energia fără rost. Știu că ai ținut mult la Hitoshi și probabil că ești atât de tristă acum, încât îți vine să și mori. Asta e normal, nu?

A spus toate astea dintr-o suflare. M-am mirat. Era prima dată când îmi vorbea în felul ăsta, cu o sinceritate atât de copilăroasă. Avusesem senzația că e genul de persoană care preferă o atitudine mai detașată, și cuvintele lui de acum mi-au mers direct la suflet. Amintindu-mi că Hitoshi îmi spusese la un moment dat că devine copilăros doar când e vorba de familie, am zâmbit, înțelegând ce voia să spună Hitoshi.

— E adevărat că sunt încă tânăr, și dacă nu mai sunt îmbrăcat în uniforma lui Yumiko e greu să ai încredere în mine, dar, la necaz, suntem toți frați, nu? Țin mult la tine, așa de mult încât aș putea chiar să vin să dorm cu tine, ca să-ți țin de urât noaptea.

Era foarte serios, și cuvintele lui nu ascundeau intenții neonorabile. M-am gândit că e un copil ciudat și nu mi-am putut reține un zâmbet. Apoi, i-am spus, din inimă:

— Așa o să fac. Pe bune. Mulțumesc. Mulțumesc mult de tot.

După ce a plecat Hiiragi, m-am culcat la loc. Poate din cauza medicamentelor, poate din cauză că mă simțeam în siguranță pentru prima dată după multă vreme, am dormit adânc, fără să visez nimic. Ca în copilărie, când, în ajunul Crăciunului, adormeam

cu gândul la surpriza care mă va aștepta dimineața, la trezire. Urma să mă duc la râu, să mă întâlnesc cu Urara și să așteptăm apariția.

Înainte de răsărit.

Nu eram refăcută complet, dar m-am îmbrăcat în trening și am ieșit să alerg. Luna părea lipită de cerul înghețat al dimineții. Sunetul pașilor mei răsuna în liniștea aerului albastru din zori și se pierdea, furișat, pe străzile pustii.

Urara mă aștepta pe pod, cu mâinile în buzunare și fața înfofolită în fular. Când m-a văzut, mi-a spus, zâmbind, cu fața radiind de fericire:

— Bună dimineața!

Pe cerul de porțelan, stelele clipeau din ce în ce mai palide, stingându-se una câte una. Priveliștea era superbă. Râul se rostogolea vijelios pe sub pod, aerul era proaspăt și curat.

— Parcă și corpul îmi devine albastru, a zis Urara, ridicând o mână în fața ochilor și privind-o în lumină.

Copacii foșneau în bătaia vântului. Încet, cerurile au început să se miște. Luna strălucea în întunericul subțire.

— E timpul, a zis Urara, și am simțit încordarea din vocea ei. Ești gata? De-acum încolo, dimensiunile spațiului și timpului în care ne aflăm noi vor începe să se contorsioneze, să alunece. Chiar dacă o să stăm una lângă alta, la un moment dat e posibil să nu ne mai vedem. Iar viziunea va fi oricum diferită pentru fiecare dintre noi... dincolo de râu. Să nu strigi și să nu vrei să treci podul, bine?

— Bine, am zis eu, dând din cap.

Apoi, s-a așternut liniștea. Se auzea doar vuietul râului. Umăr la umăr cu Urara, priveam amândouă

malul celălalt. Inima îmi bătea mai tare de emoție, și parcă începuseră să-mi tremure și genunchii. Zorii se apropiau puțin câte puțin. Cerul era acum de un albastru mai deschis, din când în când se auzeau păsări ciripind.

Mi s-a părut că aud ceva, un sunet abia perceptibil. M-am uitat lângă mine, dar Urara nu mai era. Doar eu, râul și cerul. Foșnetul vântului prin crengi, zgomotul apei curgând... și apoi, un sunet familiar, de care îmi fusese dor.

Clopoțelul. Nu mă puteam înșela, era clopoțelul lui Hitoshi. Glasul firav al clopoțelului se auzea dintr-un loc unde nu era nimeni. Am închis ochii și am ascultat atentă clinchetul acela adus de vânt. Când am deschis ochii și m-am uitat peste râu, am fost convinsă, mai mult decât oricând în ultimele două luni, că mi-am pierdut mințile. Abia m-am abținut să nu țip.

Era Hitoshi.

Pe malul celălalt, dacă nu era un vis, și dacă eu nu eram nebună, stătea Hitoshi. Fiecare din noi pe câte un mal al râului... am simțit cum inima nu-mi mai încăpea în piept. M-am uitat la silueta aceea, și era exact așa cum o păstrasem eu în amintire.

Învăluit în lumina dimineții, se uita către malul pe care eram eu. Ca de obicei când făceam eu ceva fără cap, mă privea puțin îngrijorat. Privea drept înainte, cu mâinile în buzunare. Eu mă gândeam cât de departe, și totuși cât de aproape sunt vremurile în care el mă strângea în brațe. Stăteam și ne uitam unul la altul. Doar luna, din ce în ce mai palidă, vedea râul furios care ne despărțea, distanța de netrecut dintre noi. Ca într-un vis, părul meu și gulerul cămășii lui Hitoshi fluturau în vânt.

Hitoshi, vrei să-mi vorbești? Eu am atâtea să-ți spun... aș vrea să vii lângă mine, să mă iei în brațe și să fim fericiți că ne-am întâlnit din nou. Și totuși... și totuși, m-am gândit eu, cu ochii plini de lacrimi, destinul a hotărât altceva, și iată-ne pe amândoi, față în față, pe maluri diferite. Nu mai e nimic de făcut. Nu pot decât să privesc, cu lacrimile șiroindu-mi pe obraji. Hitoshi mă privea și el, trist. Ce bine ar fi dacă timpul s-ar opri în loc, îmi spuneam. Dar, cu prima rază de soare, silueta lui Hitoshi a început să se subțieze. Se îndepărta văzând cu ochii. Când eu m-am neliniștit, el doar mi-a zâmbit și mi-a făcut cu mâna. O dată, de două ori, de multe ori. Părea să se topească în aer, încetul cu încetul. I-am făcut și eu cu mâna. Hitoshi, de care îmi era atât de dor... aș fi vrut să-mi pot grava în suflet silueta lui, umerii, brațele lui. Speram să nu uit niciodată culoarea acestei dimineți sau cât de fierbinți erau lacrimile care-mi curgeau pe obraji. În cele din urmă, în aerul dimineții a mai rămas doar conturul mâinilor lui. El s-a topit încet, a dispărut. Printre lacrimi, l-am privit pierzându-se în zare.

Când nu s-a mai văzut deloc, am revenit pe același mal de râu de unde începuse totul. Lângă mine stătea Urara și mă privea cu niște ochi infinit de triști.

— Ai văzut?

— Am văzut, am spus, ștergându-mi lacrimile.

— Te-a impresionat? a zis ea, privindu-mă și zâmbind.

— M-a impresionat, i-am întors eu zâmbetul.

Am mai rămas puțin acolo, în primele raze de soare ale zilei.

Ne-am dus apoi la o cafenea mică, deschisă chiar și la acea oră matinală. În timp ce beam cafea, Urara, somnoroasă, mi-a spus:

— La fel ca tine, mi-am pierdut pe neașteptate iubitul și am venit în orașul ăsta ca să-mi pot lua la revedere de la el așa cum trebuie.

— Și l-ai văzut?

— Da, a râs ea puțin. Așa ceva chiar nu se întâmplă decât o dată la o sută de ani și numai dacă sunt îndeplinite o mulțime de condiții. Timpul și locul nu sunt dinainte stabilite. Cunoscătorii numesc asta „Fenomenul *Tanabata*[1]". Se întâmplă numai pe malul unui râu mare. Unii oameni nu pot să vadă deloc așa ceva. Când se contopesc gândurile unei persoane care a murit cu tristețea celui lăsat în urmă, apare viziunea asta. Și pentru mine a fost tot prima dată. Ce bine că ai venit și tu!

O dată la o sută de ani...

M-am gândit cât de mică era probabilitatea unei astfel de întâmplări.

— Când am ajuns aici, m-am dus să inspectez locul și am dat de tine acolo. Instinctul mi-a spus că și tu ai pierdut pe cineva drag. Așa că ți-am spus și ție să vii.

Soarele strălucea în părul ei. Așa cum zâmbea acum, Urara părea la fel de calmă și nemișcată ca o statuie.

Ce fel de om era oare? De unde venise și unde se ducea? Ea pe cine văzuse pe malul celălalt al râului? Nu puteam să o întreb.

— Și despărțirea, și moartea sunt la fel de dureroase. Dar să stai să te gândești că n-o să mai iubești

---

[1] Tanabata, sau Festivalul Stelelor, își are originea într-o veche tradiție chinezească și se serbează pe 7 august. Pe această dată, două stele, Altair și Vega, numite popular Păstorul și Țesătoarea, se află foarte aproape una de alta. Legenda spune că cele două stele sunt de fapt doi iubiți condamnați să se întâlnească doar o dată pe an.

niciodată la fel... ăsta e modul preferat al femeilor de a-și consuma energia, a zis Urara mușcând dintr-o gogoașă, de parcă ar fi vorbit despre ceva absolut banal.

— E bine că astăzi am reușit să ne luăm la revedere cum trebuie, a mai adăugat, cu o privire foarte tristă.

— Așa e, am spus și eu.

Urara, scăldată în razele soarelui, a zâmbit larg.

Hitoshi, făcându-mi cu mâna. O imagine dureroasă, dar care făcea lumina să pătrundă din nou în sufletul meu. Încă nu-mi dădeam seama dacă era bine că l-am revăzut așa. Știam doar că amintirea asta era, până una alta, o durere ascuțită, care-mi străpungea pieptul. Atât de rău, că mi se tăia respirația.

Și totuși... în momentul ăsta, în timp ce Urara mă privea zâmbitoare, și în aer plutea mirosul cafelei, înțelegeam că mă aflasem în apropierea unui „ceva" neobișnuit. Ferestrele se mișcau în vânt. Ca și atunci când îl privisem pe Hitoshi dispărând în aerul dimineții, și acum, oricât de atent m-aș fi uitat, oricât m-aș fi străduit să am inima și mintea deschise, îmi dădeam seama că acest „ceva" era trecător, și avea să se piardă curând. Era ca o lumină orbitoare în noapte, pe lângă care se întâmplase să trec, în fugă. M-am rugat, din tot sufletul, de parcă aș fi cântat un imn de slavă: vreau să fiu mai puternică.

Ieșind din cafenea, am întrebat-o:

— De aici pleci mai departe undeva?

— Da, a surâs ea, și mi-a luat mâinile într-ale ei. O să ne mai întâlnim. Doar îți știu numărul de telefon...

Apoi a început să se îndepărteze, prin mulțimea matinală. Privind-o, m-am gândit: nici eu n-o să te uit. Mi-ai dăruit atât de multe.

— De curând, am văzut ceva, a zis Hiiragi.

Mă dusesem să mă întâlnesc cu el la fosta mea școală, unde era elev acum, ca să îi duc un cadou întârziat pentru ziua lui de naștere. Ne întâlneam în pauza de masă, lângă terenurile de sport. Mă așezasem pe o bancă de pe margine și mă uitam la băieții și fetele care alergau pe teren, când a apărut și el, în fugă. Nu purta uniforma lui obișnuită din ultima vreme și m-am mirat. Așezându-se lângă mine, îmi spusese asta.

— Ce?

— Pe Yumiko, a zis el.

Am fost surprinsă. Prin fața noastră treceau șiruri de elevi îmbrăcați în costume de sport, în fugă, lăsând în urma lor nori de praf.

— Alaltăieri dimineață, a continuat el. Probabil a fost un vis. Eram gata să adorm, când ușa s-a deschis și a intrat Yumiko, ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat vreodată. De aia eu pur și simplu am uitat că murise, și am strigat-o. Ea a dus degetul la buze și mi-a făcut semn să tac, zâmbind. Pare un vis, nu-i așa? Apoi, a deschis ușile de la dulapul meu de haine, a scos uniforma, a împăturit-o frumos și a plecat cu ea, spunându-mi în șoaptă la revedere și făcându-mi cu mâna. Eu am adormit la loc. A fost un vis, probabil... Dar acum, hainele ei au dispărut. Le-am căutat de am înnebunit. Îmi vine să plâng de ciudă.

— Mmm... am zis eu.

Poate astfel de lucruri nu se întâmplă neapărat pe malul râului, ci într-o anumită zi, într-o anumită dimineață. Dar Urara plecase deja și nu mai aveam pe cine să întreb. Hiiragi îmi vorbise cu un calm desăvârșit. M-am gândit că e un tip extraordinar, de vreme ce putuse să facă să se întâmple lângă el un lucru care de obicei se petrecea în cu totul altă parte.

— Crezi că sunt nebun? a întrebat el, în glumă.

Din clădirea școlii vântul aducea până la noi larma recreației. Era o după-amiază de primăvară, luminată de un soare încă timid.

Întinzându-i CD-ul pe care i-l adusesem cadou, am râs:

— În astfel de clipe, îți recomand să faci jogging.

Hiiragi a râs și el. Cu chipul scăldat de razele soarelui, nu se mai oprea din râs.

Vreau să fiu fericită. Să mă pot gândi la puținul praf de aur pe care îl țin în mână, nu la efortul depus pentru a-l obține, cernând ore în șir noroiul din albia râului. Și m-aș bucura foarte mult dacă toți oamenii la care țin ar putea să fie și ei fericiți.

Hitoshi.

Eu n-o să mai vin pe aici. Clipele se vor scurge, una câte una, și eu voi pleca. Nimeni nu poate să oprească timpul în loc. Nu se poate face nimic, eu trebuie să plec.

O călătorie s-a încheiat, începe alta. Sunt oameni pe care nu i-am întâlnit încă și oameni cu care de acum încolo nu mă voi mai întâlni niciodată. Oameni care pleacă de lângă mine fără să-mi dau seama, oameni cu care mă întâlnesc doar pentru scurtă vreme. Ne salutăm și-apoi dispar. Trebuie să-mi trăiesc în continuare viața, privind la râul acesta mare, care curge mereu mai vijelios.

Sper că lângă tine va rămâne mereu o umbră a mea, de pe vremea când eram mai tânără și mai copilăroasă. Îți mulțumesc că ai venit să-ți iei la revedere de la mine, că mi-ai făcut cu mâna de atâtea ori. Mulțumesc.

Cuprins

KITCHEN 5
Kitchen 1 7
Lună plină (Kitchen 2) 44

LUMINA LUNII 105